DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

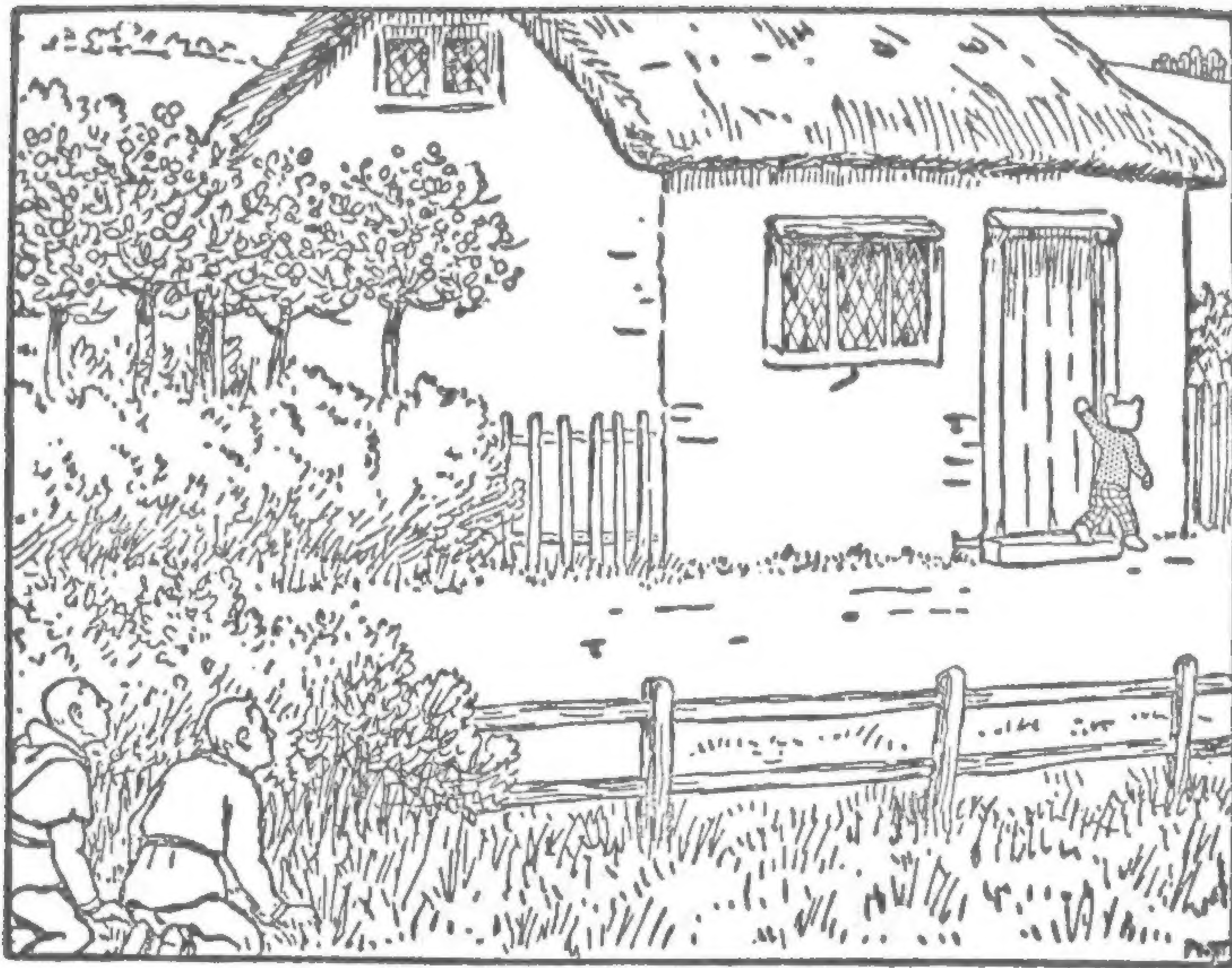

UITGAVE: ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., AMSTERDAM. TELEF. 239811

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

UITGAVE ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V. - AMSTERDAM

1. BRUINTJE BEER EN DE GULZIGE PRINSES

1. Achter de struiken voor het huis van Bruintje Beer hurken twee mannen neer.

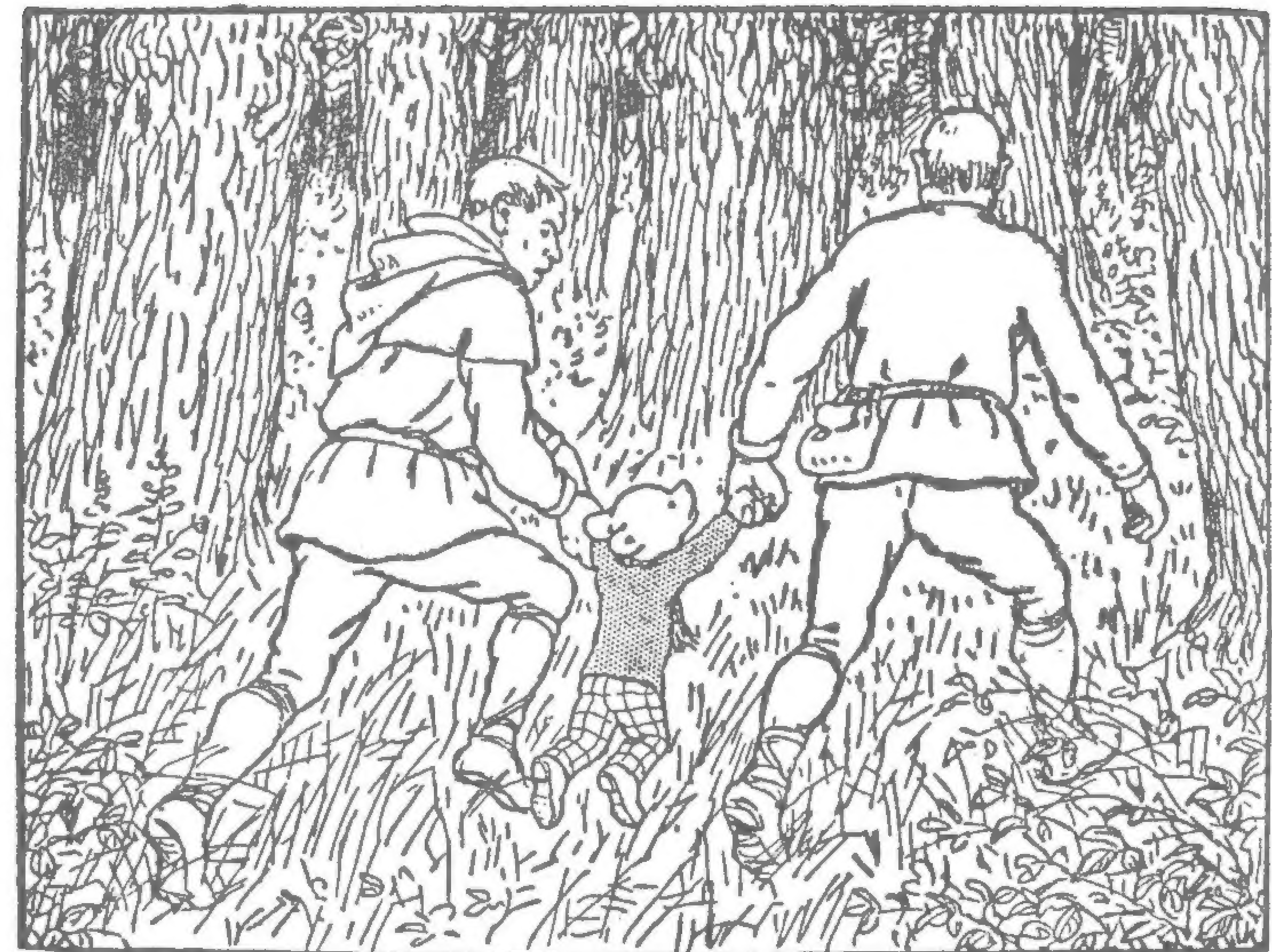
Urenlang houden ze zich daar verborgen, terwijl ze er steeds voor zorgen, dat niemand ze kan zien. Wachten ze op Bruintje? Misschien... Ja, want zodra ze Bruintje uit zien gaan, lopen de vreemde kerels achter hem aan.

2. Bruintje loopt kalm naar het bos, waar hij noten wil gaan zoeken; hij heeft er geen flauw vermoeden van, dat er weer iets met hem gebeuren kan. Vrolijk fluitend loopt hij door, steeds dieper in het bos, zo nu en dan een noot oprapend van het groene mos. En steeds lopen de mannen achter hem aan, maar Bruintje merkt er niets van, omdat ze telkens achter de bomen blijven staan.

3. Zo loopt Bruintje zorgeloos voort, tot hij opeens achter zich het geluid van brekende takken hoort. Geschrokken kijkt hij om, en ziet de twee mannen vlak achter zich staan; vluchten zal niet gaan. Bruintje weet niet wat hem overkomt; hij wordt opgetild en is totaal verstomd.

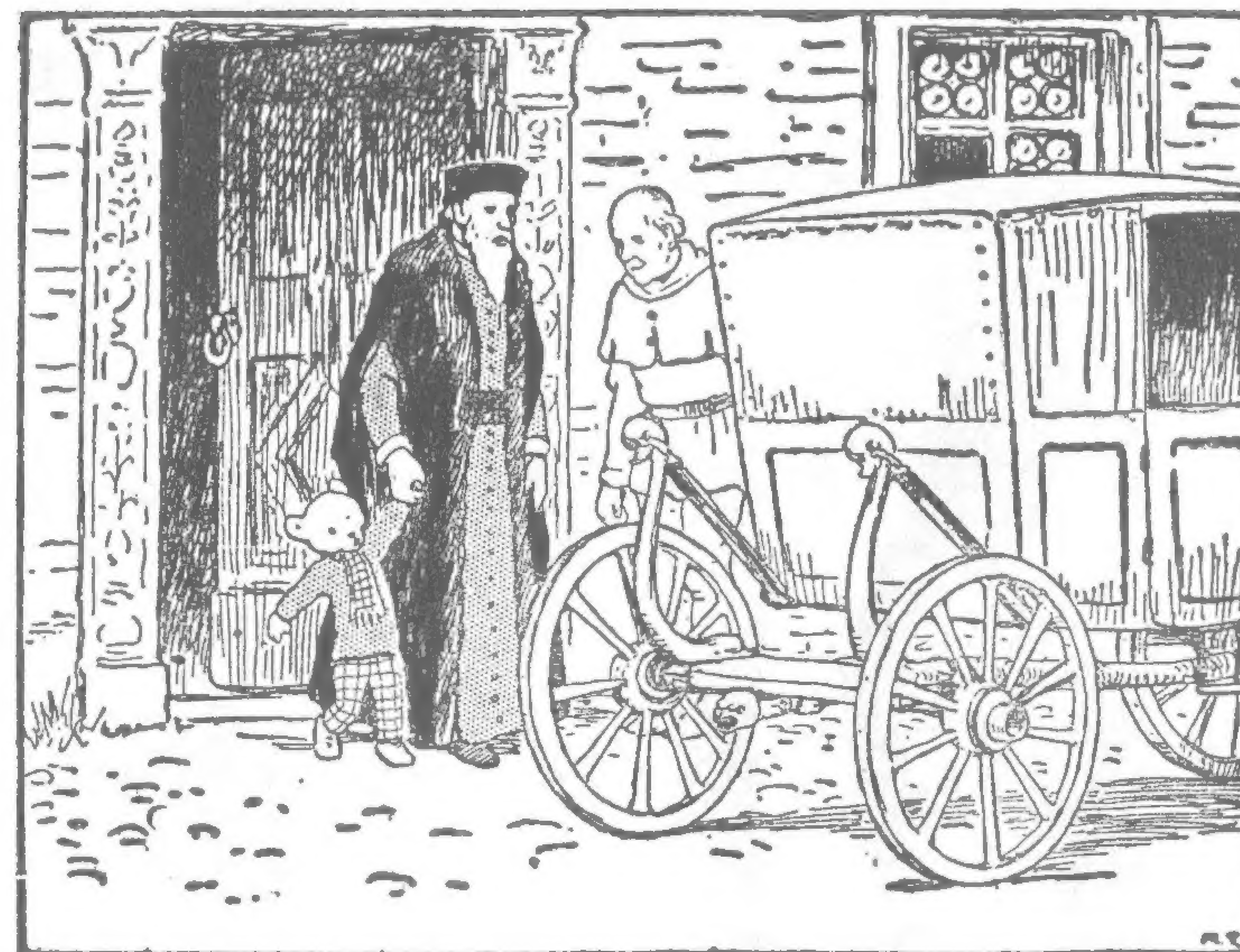
4. Ze dragen Bruintje tussen hen in een heel eind door het grote bos. Hoe Bruintje ook spartelt en trekt, de mannen laten hem niet meer los. „Schreeuw niet", zeggen ze, „we doen je helemaal geen kwaad. Het is een lieve, oude man waar je nu heen gaat. Als die je onder zijn hoede heeft genomen, zal je echt niets overkomen."

5. Ze brengen Bruintje naar een open plek midden in het bos, waar een prachtig, groot huis staat op het zachte mos.

Hij wordt naar een studeerkamer gebracht, waar een oude man op hem wacht. „Goedendag", zegt hij vriendelijk, en tevreden kijkt hij Bruintje aan. „Dat hebben jullie nu eens goed gedaan. Ik ben erg blij, dat jullie Bruintje Beer hebben gehaald. Daarvoor worden jullie goed betaald." Hij geeft de mannen ieder een hand vol goud.

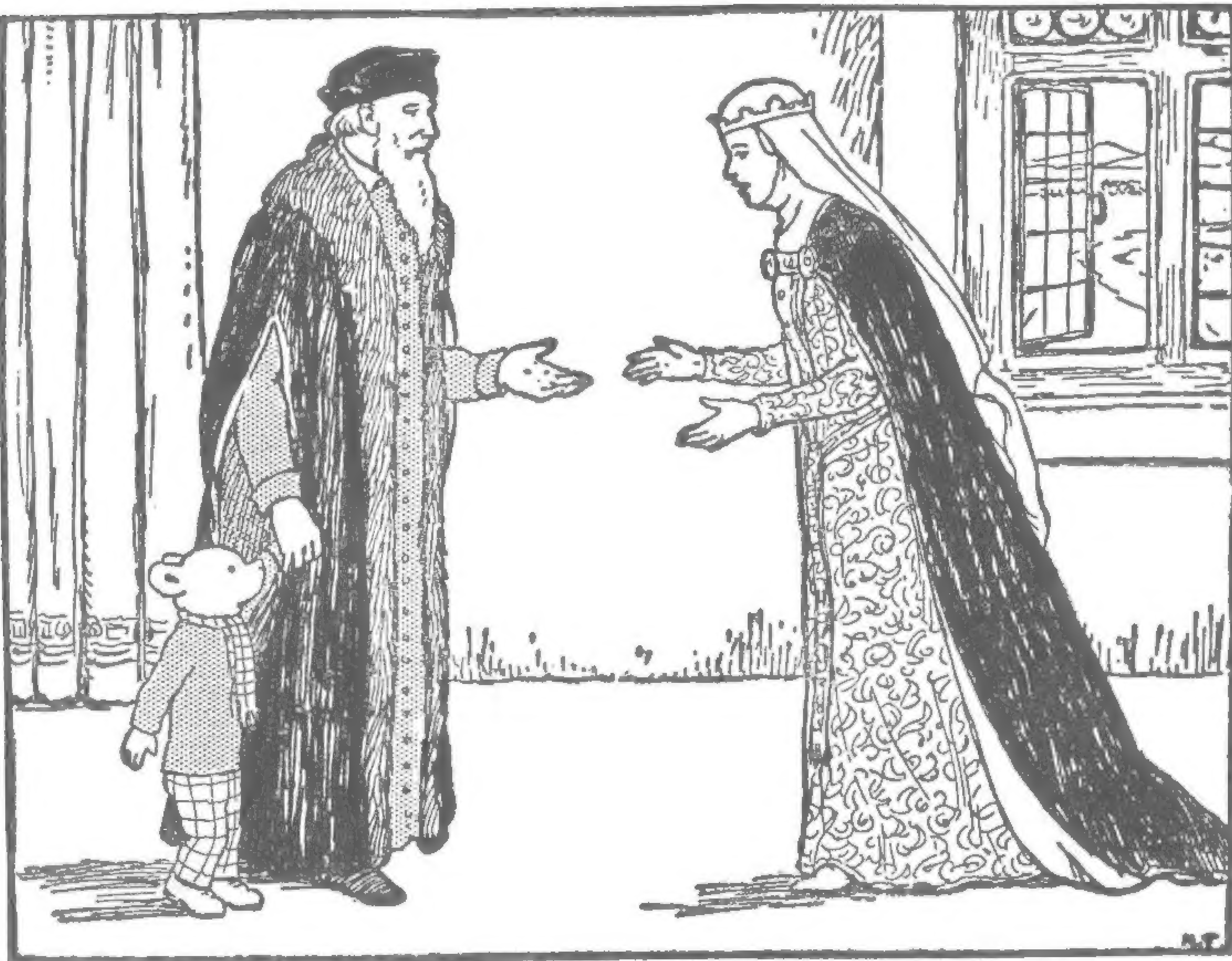
Dan laat hij ze gaan, terwijl hij Bruintje bij zich houdt.

6. Bruintje begint te huilen, en smeekt de oude heer: „Toe, laat me toch naar huis gaan, naar Vader en Moeder Beer!"

Maar de oude heer zegt vriendelijk: „Nee, dat gaat niet. Maar heus, mijn kind, ik breng je ergens heen, waar je het vast prettig vindt."

Hij bestelt een rijtuig; het bange Bruintje wordt er in getild, en niemand die hoort hoe hij gilt.

7. Urenlang rijden ze voort, tot de koets eindelijk stil staat voor een prachtige poort. Dat is de ingang van een groot kasteel, ziet Bruin met open mond. De oude heer zet Bruintje op de grond, en vraagt: „Breng mij direct naar de Koningin. Zeg haar, dat ik Bruintje Beer voor haar heb meegebracht, op wie ze al zo lang heeft gewacht."

Ze worden regelrecht voor de Koningin geleid.

„Gelukkig", zegt ze, als ze Bruintje ziet, „het was de hoogste tijd! We brengen hem dadelijk naar mijn kind. Ik hoop, dat zij hem ook aardig vindt."

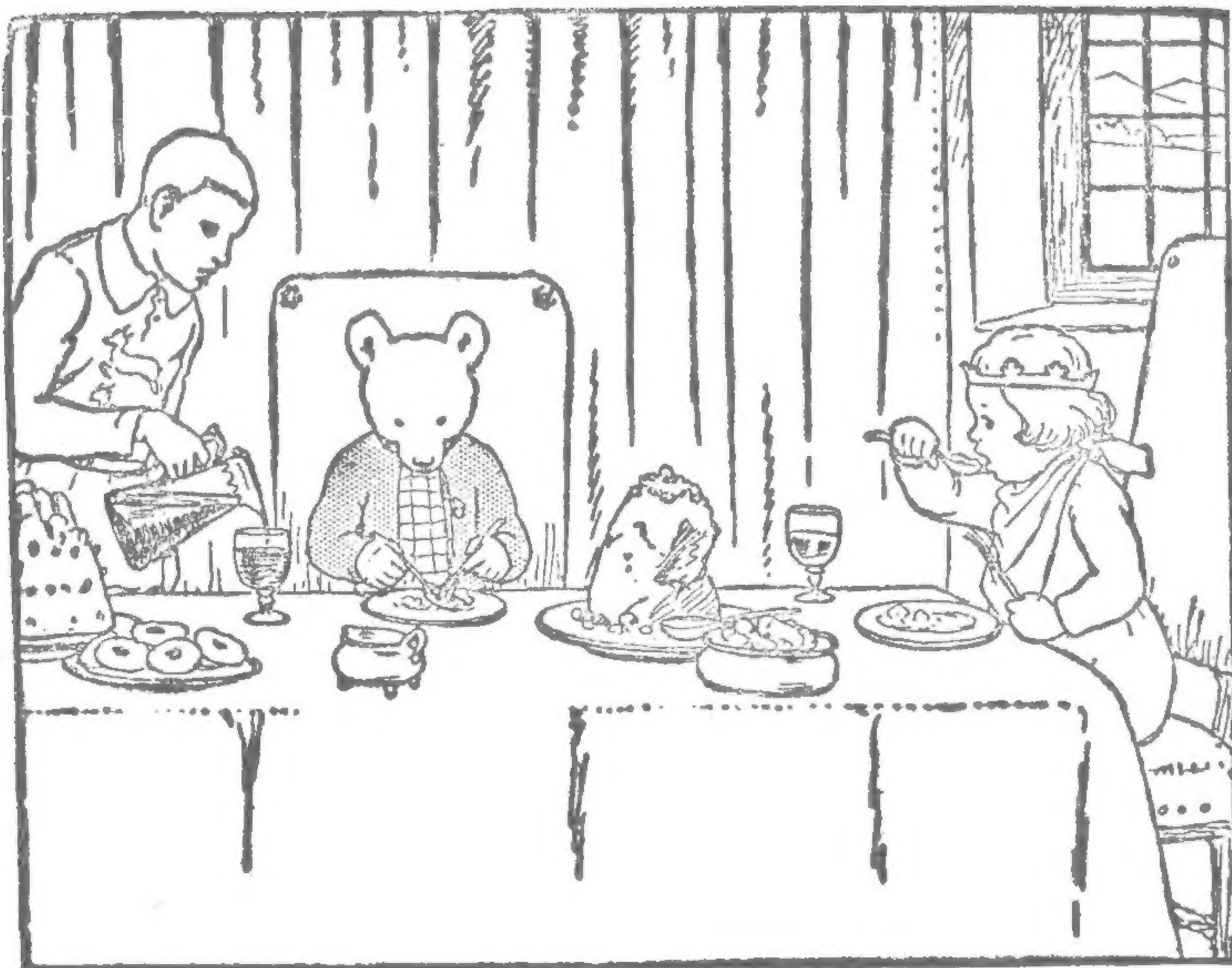

8. De Koningin bracht Bruintje naar een zaal, waar een klein dik meisje aan tafel zat, dat gulzig van een vol bord eten at.

Verbaasd kijkt ze op, als ze Bruintje ziet. Ze vraagt: „Moes, is dat Bruintje uit het Handelsblad niet?"

„Ja, die is het", zegt de Koningin. „Zo'n vriendje is vast wel naar je zin. Je mag nu iedere dag met hem spelen, dan hoef je je nooit meer te vervelen. Hij zal je allerlei spelletjes leren, die jullie dadelijk in de tuin kunnen proberen."

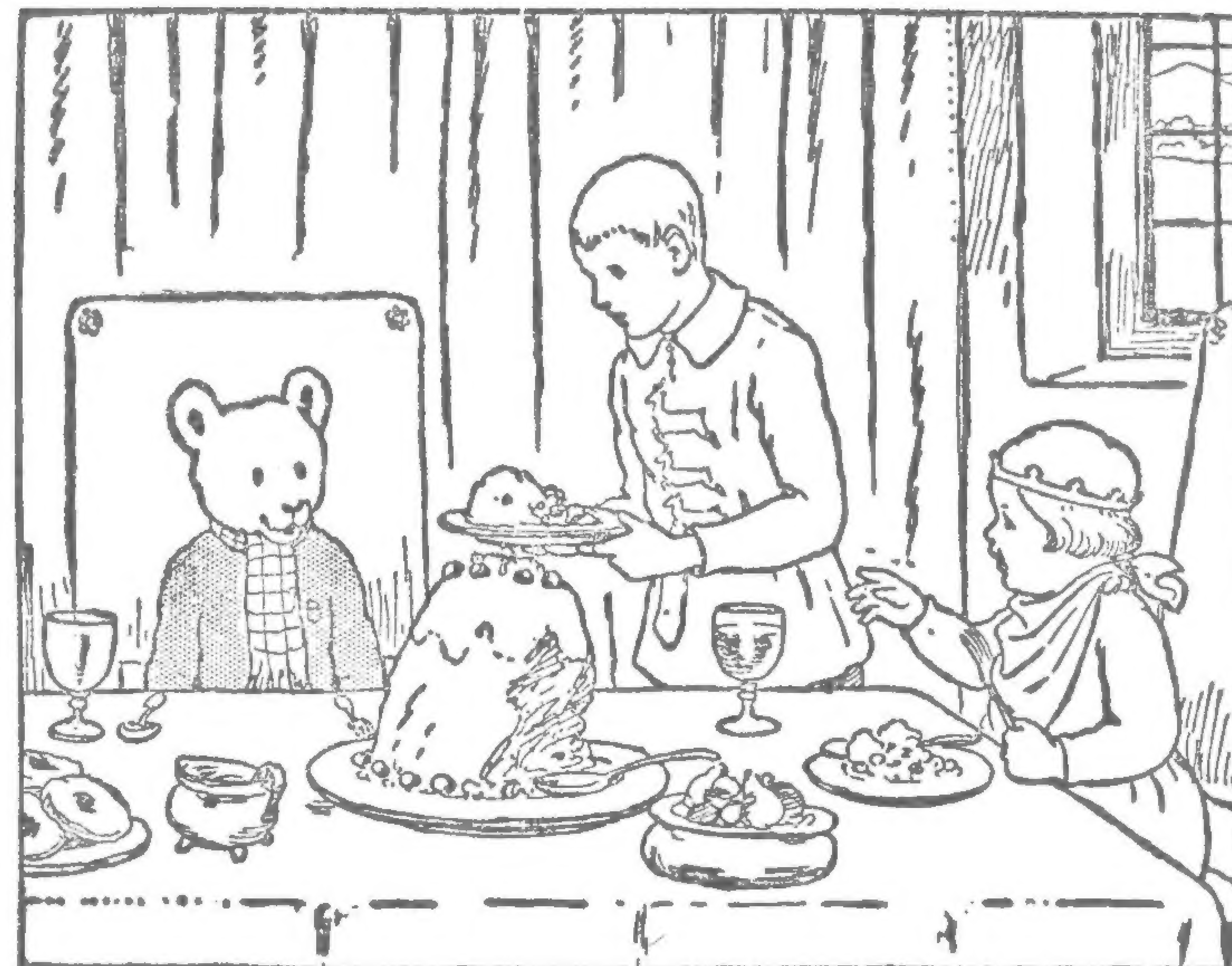
Bruintje blijft doodstil staan; verbaasd kijkt hij het Prinsesje aan. „Hard lopen kan ze vast niet", denkt hij als hij het dikkerdje ziet.

9. Het Prinsesje knikt hem vriendelijk toe en vraagt: „Eet je ook een hapje mee?"

De taart ziet er heerlijk uit, dus Bruintje zegt geen nee. Een page gaat een bordje vullen, om hem eens flink te laten smullen.

Bruintje kijkt zijn ogen uit als hij ziet hoeveel hij krijgt. Haast zegt hij: „Is het Prinsesje daarom zo dik?", maar hij zwijgt.

10. De Koningin laat Bruintje en de Prinses alleen. Het vriendelijke Prinsesje zegt meteen: „Page, zet daar een stoel neer voor mijn eregast, Bruintje Beer."

Dan tegen Bruintje: „Heb je honger, ben je moe? Geneer je niet, tast toe!" De kleine dikke meid dacht altijd maar aan eten. Zo was ze in het hele land de gulzige Prinses gaan heten. De Koningin had alles geprobeerd om haar die gulzigheid af te leren, maar niemand wist er raad op, van alle wijze heren. Alleen als ze at had het Prinsesje schik, dan alleen was ze in een goede bui. Daardoor werd het kind verschrikkelijk dik, en omdat ze zo dik was, was ze natuurlijk ook lui.

11. De Prinses moedigt Bruintje aan: „Eet maar, eet maar, beste vrind, van alles wat je hier ziet staan. Eet maar van alles wat je lekker vindt." Wat een lekkers staat er op tafel: jam, room, echte feesttaart en ijs met een wafel!

Bruintje eet voor zes. Af en toe kijkt hij naar de Prinses, die eet maar door en blijft steeds zwijgen...

Bruintje denkt: „Zou ik hier elke dag zoveel te eten krijgen?" Maar dan schrikt hij: „En ik? Als ik niet oppas, word ik ook zo dik!"

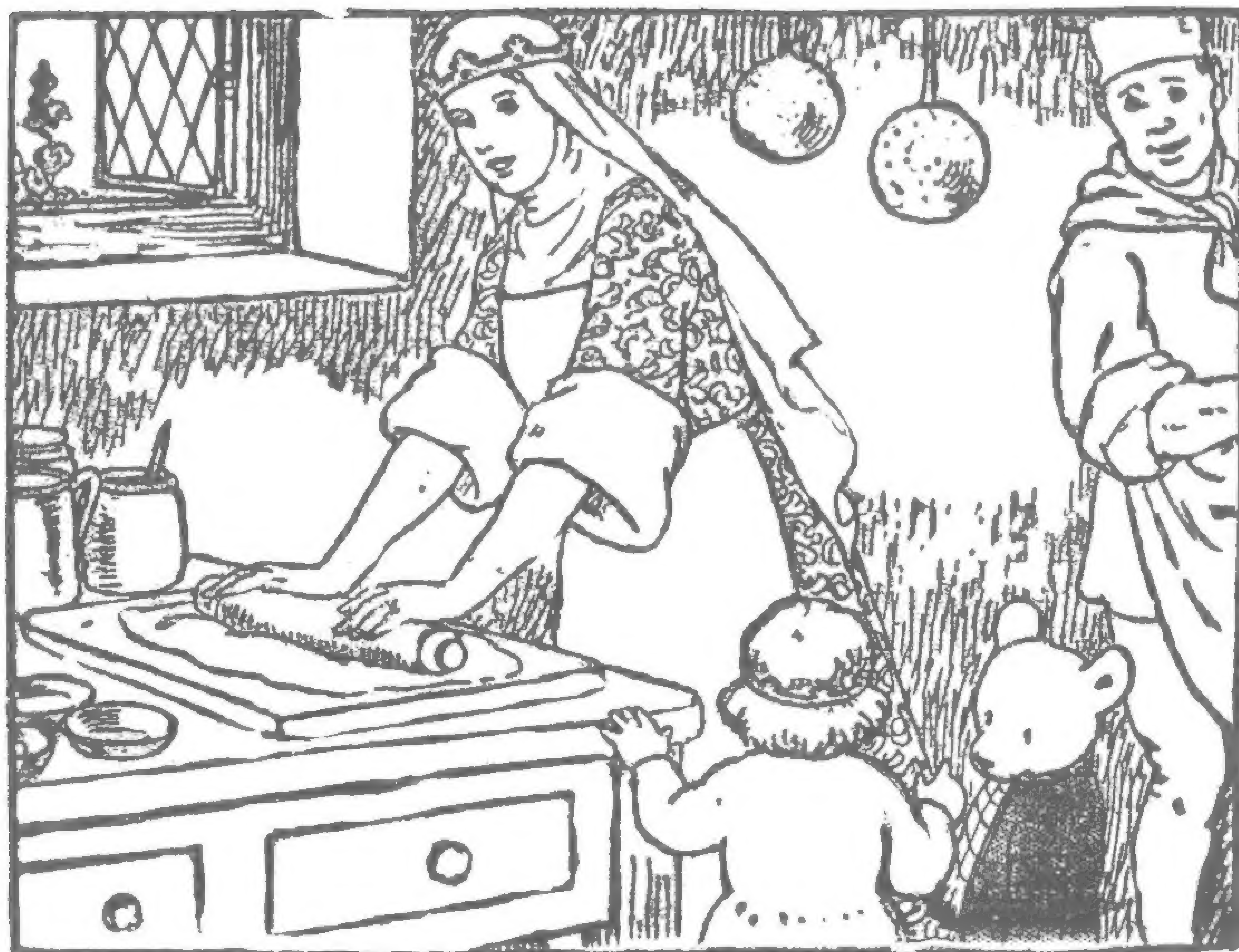

12. Na dat geweldige maal zegt de Prinses: „Nu gaan we in de tuin een wandeling maken". Maar haar gulzigheid kan ze niet vergeten, en Bruintje hoort alleen maar over eten. Daarover schijnt het Prinsesje nooit uitgepraat te raken.

Arme Bruintje! Die eet nooit zo veel, en voelt zich niets op zijn gemak, maar de Prinses gaat maar door over cake en gebak... tot ze langs een rijtje bomen met takken vol reuzen-appels komen.

„Kijk eens", roept het Prinsesje opgetogen, „wat zullen ze daar een lekkere appelbollen van maken. Bruintje, dat zal je smaken!"

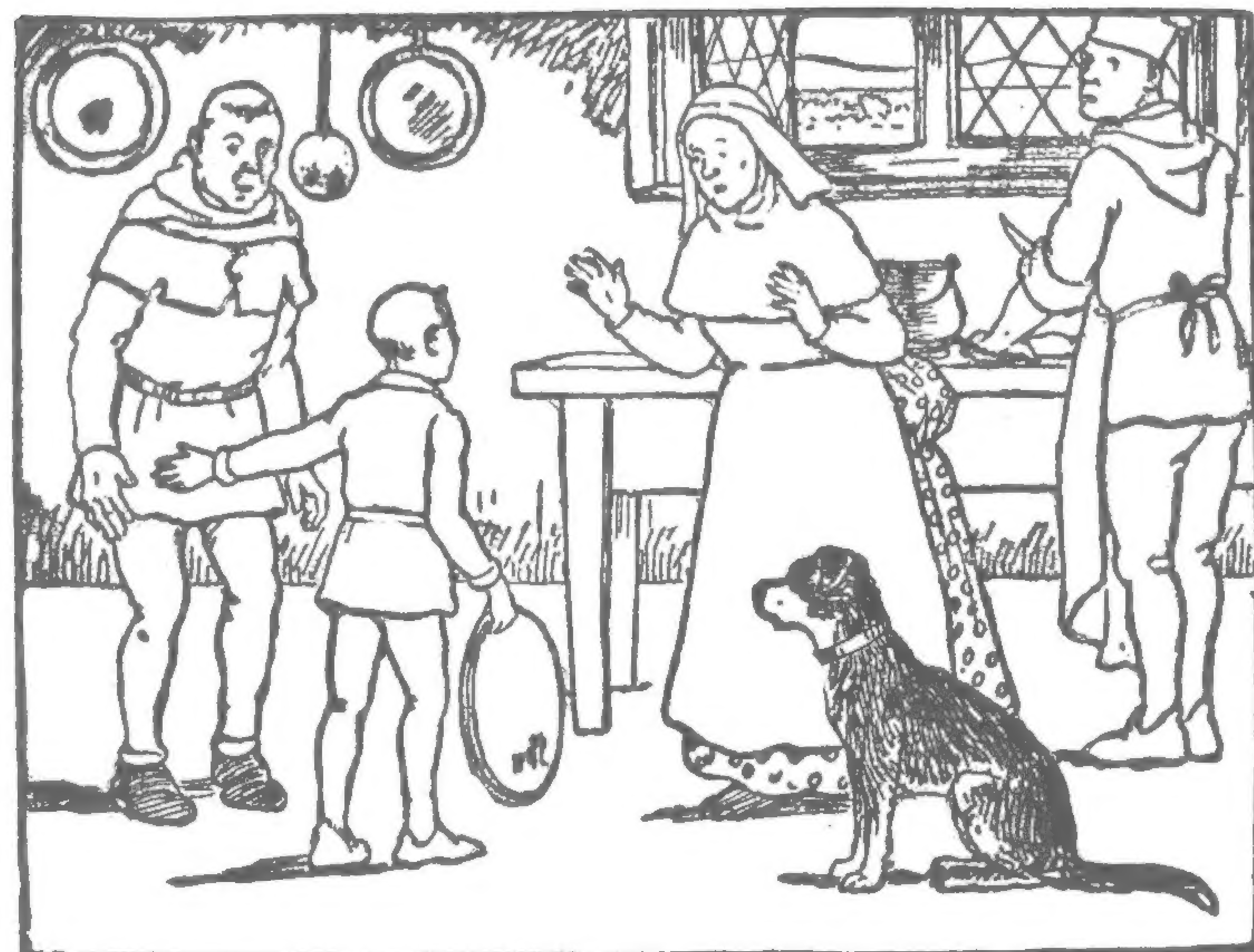
„Schei uit", roept Bruintje onbeleefd, „ik word ziek, als je me nog iets te eten geeft!"

13. Die nacht kon Bruintje niet slapen van het vele eten, en ook de volgende dag voelde hij nog dat hij aan zo'n zware maaltijd had gezeten.

Maar de Prinses had helemaal geen last. Ze vertelde Bruin blij, dat haar moeder haar had verrast. „Ze bakt zelf taartjes voor mijn verjaardag morgen; jij krijgt er een heleboel, daar zal ik voor zorgen!" Ze gaat met Bruintje in de keuken kijken, waar de taartjes haar heerlijk lijken; maar al eet het Prinsesje ze nog zo graag, Bruin krijgt bij het zien van het deeg al pijn in zijn maag.

Het Prinsesje vraagt: „Ben je nu niet blij, dat je hier bent?" Maar Bruintje is zoveel lekkers niet gewend. Het zien van al dat meel is hem al te veel.

14. Toen ze de volgende dag de taartjes op wilden dienen, waren die verdwenen. De page wist zich geen raad, en nam de benen. Ook voor de keukenmeid een heel verdriet — ze riep: „Dat kan toch niet! Ik zette de schaal net nog in de voorraadkast. Ik had ze juist zo mooi gegarneerd, dan was ons Prinsesje nog meer verrast".

De bedienden gaan kijken, maar de taartjes zijn er niet meer. „Verschrikkelijk", zucht de keukenmeid, „en ze wilde nog wel trakteren ter ere van Bruintje Beer! Dat vond ik juist zo lief... Maar hoe vinden we de dief?"

15. Met een verdrietig gezicht doet de page dan zijn plicht: hij vertelt de Koningin dat haar taartjes zijn verdwenen.

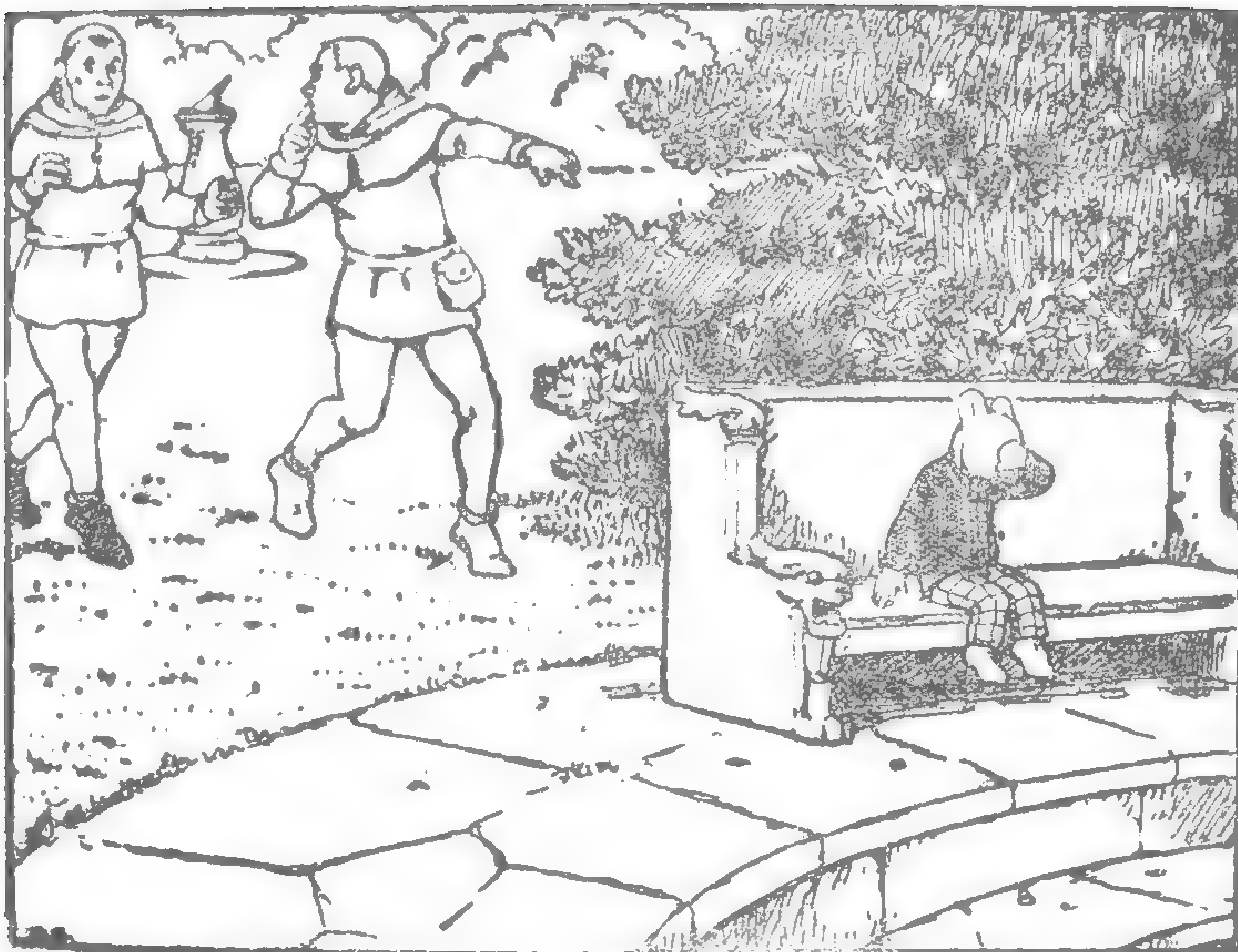
„Wat?", roept de Koningin verschrikt, „zijn ze weg? Dat kan je niet menen! Niemand zal het toch wagen, die taartjes weg te nemen zonder het te vragen." Boos kijkt ze de jongen aan.

„O, Majesteit", zegt die, „ik kan wel raden wie het heeft gedaan. Die gast van de Prinses, die pas is gekomen, die Bruintje Beer, heeft natuurlijk de taartjes genomen."

„Onzin", zegt de Koningin snel, en geeft het volgende bevel: „Ga nog maar eens kijken — als ze weg zijn moet de kok iets anders maken om op tafel te prijken."

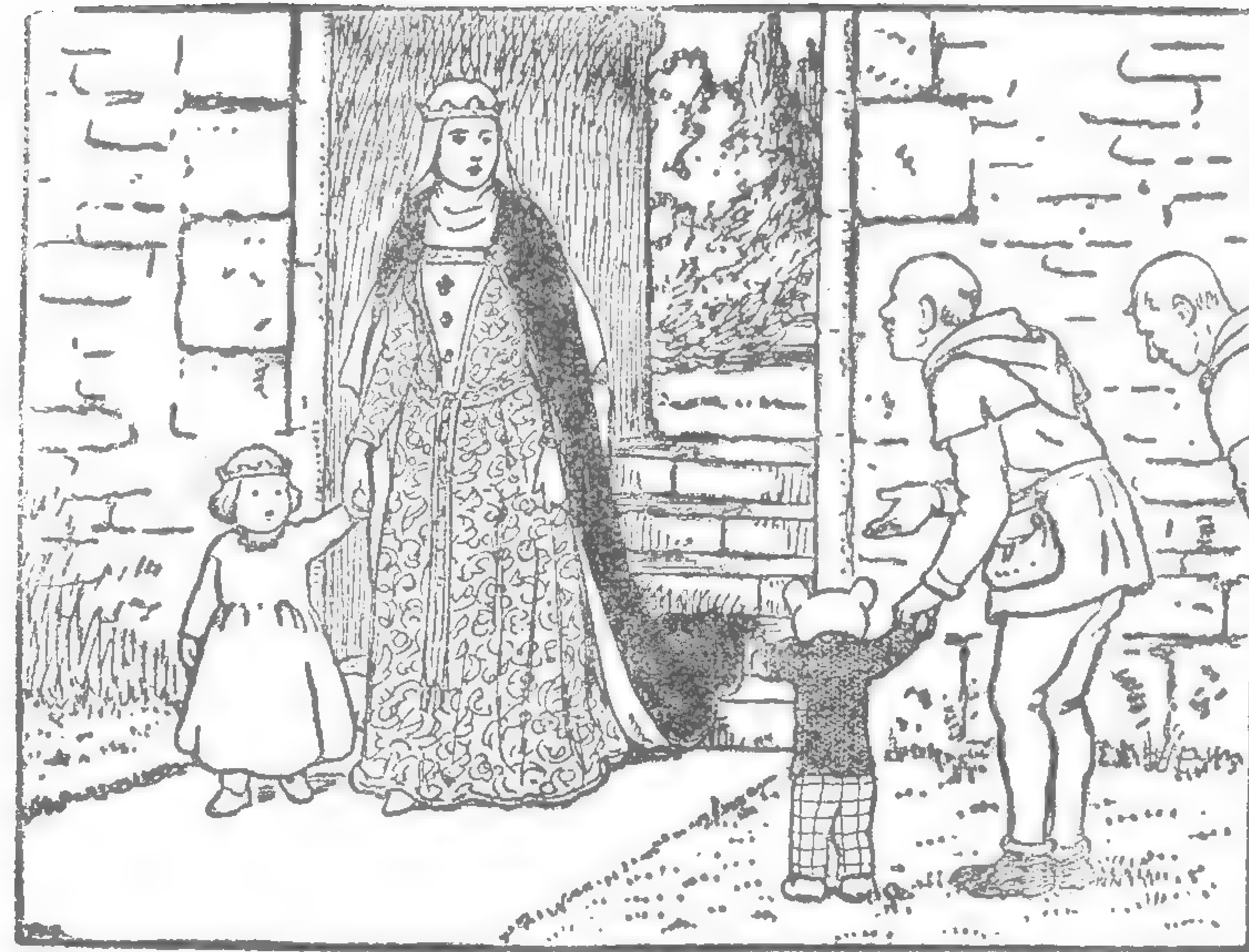

16. De taartjes zijn er niet, en de Prinses huilt tranen met tuiten van verdriet. Ze schreeuwt: „Ik wil die taartjes hebben! Ik móet ze hebben, Moes". Ze schopt en schreeuwt maar, en de Koningin troost haar: „Ik zal wel zorgen dat je ze terugkrijgt, snoes". Tegen de page zegt ze dan: „Ga naar de keuken en zeg aan de vrouw en de man, dat ze de dief móeten vinden. Ga ze dat vertellen. Mijn straf zal streng zijn, want ik moet een voorbeeld stellen".

17. Wat een opschudding in de keuken. Onrustig loopt iedereen heen en weer. „Ik zal je wat zeggen", zegt de kok. „Weten jullie wie het gedaan heeft? Natuurlijk Bruintje Beer." Iedereen gelooft de kok. Maar waar is die kleine beer? Ze gaan overal zoeken, misschien dat ze hem betrappen bij het snoepen...

Juist die dag weet Bruintje zich geen raad van verdriet, omdat hij geen van zijn vrienden of zijn Vader en Moeder meer ziet. Hij verlangt toch zo verschrikkelijk naar huis... hij gaat op een bank zitten huilen en snikt: „O, was ik maar weer thuis! Hoe kom ik ooit weer bij Moeder en Vader?" Dat horen twee bedienden; op hun tenen sluipen ze nader...

18. „Zo, nou hebben we je", zeggen de bedienden, die bang waren voor straf die ze niet verdienden. Ze brengen hem naar het paleis, zoals Hare Majesteit had bevolen. „Dit is degene, die heeft gestolen", zeggen ze. De koningin gebiedt: „Zorg, dat hij wordt gestraft. Medelijden ken ik niet. Geef hem een flink pak slaag met een dikke stok en stop hem dan een dag lang in een hok".

Als Bruintje Beer dat hoort, zegt hij: „Wat heb ik dan gedaan?" Verbaasd kijkt hij de Koningin en de anderen aan. Hij is zich van geen kwaad bewust... Zou het zijn omdat hij niet zoveel eten lust? En omdat hij naar de tuin is gegaan. toen het eten was opgedaan?

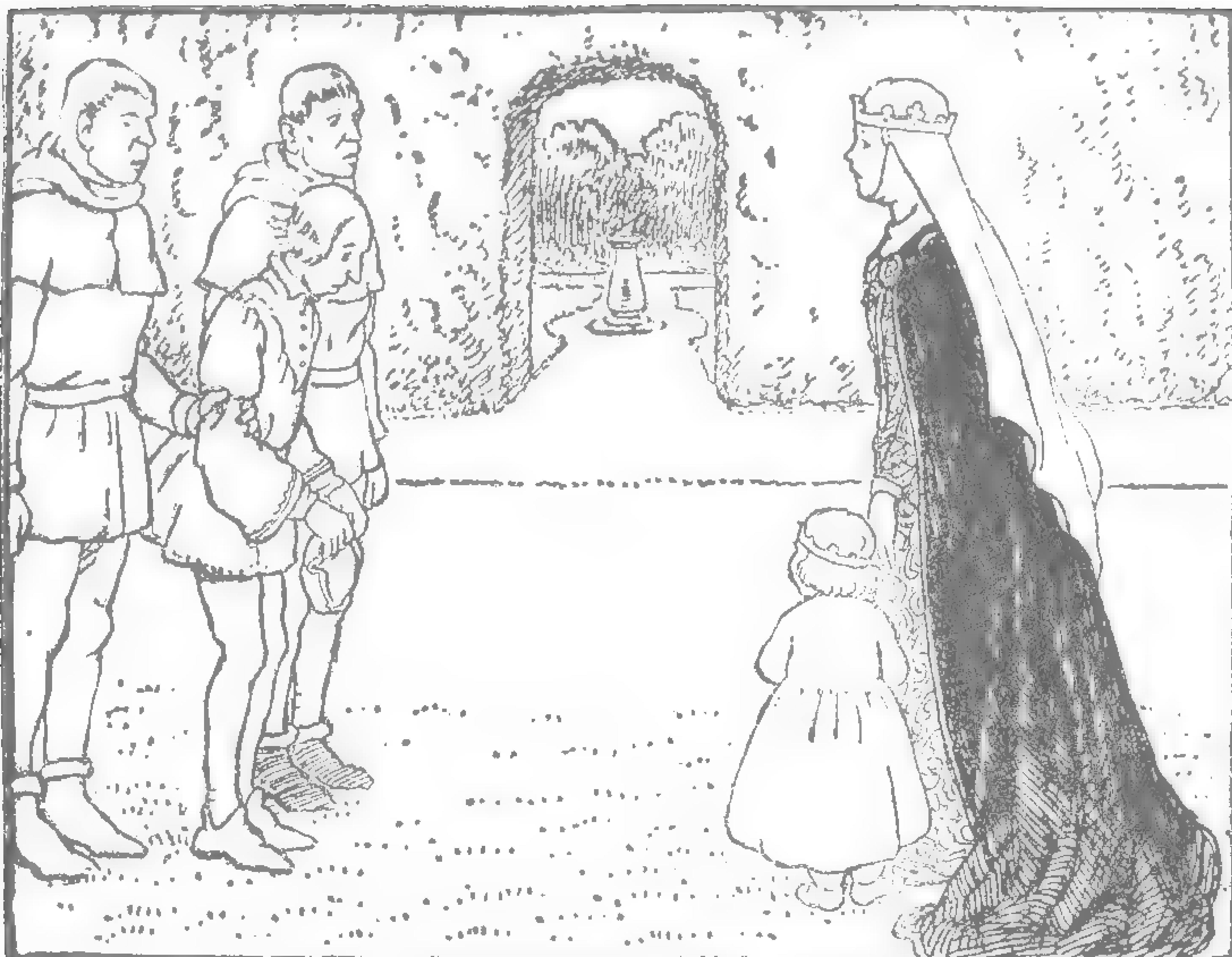
19. Bijna had de bediende Bruintje meegenomen, toen hij een meisje aan zag komen. In de keuken helpt ze de kok en de keukenmeid. Ze valt op haar knieën voor Hare Majesteit en zegt: „O, Majesteit, Bruintje is niet slecht; h ij heeft geen straf verdiend, maar uw page die aan tafel bedient. Ik geef u mijn woord van eer, uw eigen page is de dief en niet Bruintje Beer. Ik zag hem zelf in de voorraadkast; de page had de schotel met taartjes van de plank genomen, en hield hem stevig vast. Zo zag ik hem voorbijgaan. Mij zag hij niet, omdat ik in een hoekje was gaan staan....."

„Wacht," roept de Koningin tot de man die Bruintje wegbracht. „Eerst moet ik zeker weten of h ij of de page de taartjes heeft opgegeten."

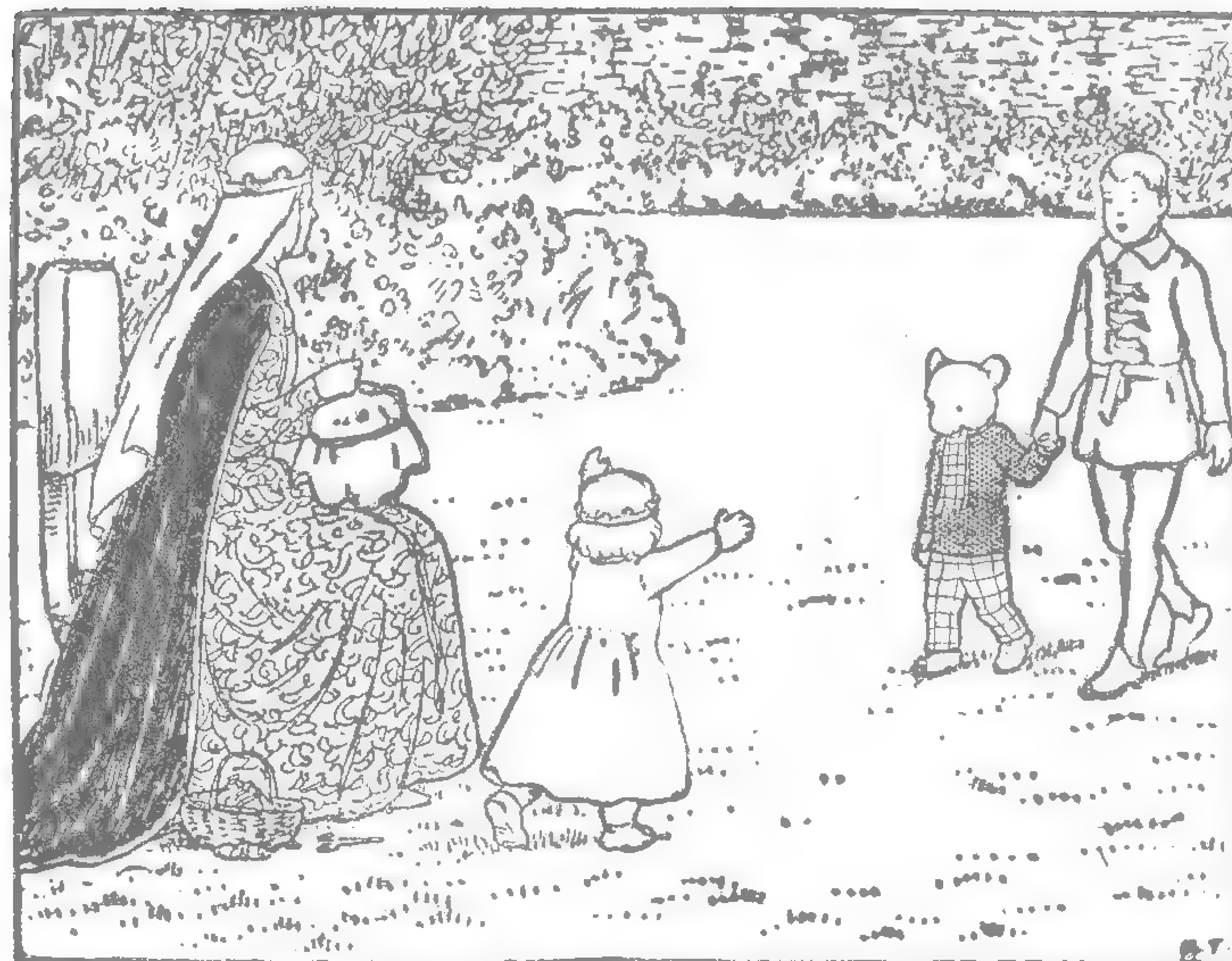
20. De Koningin beveelt: „Onderzoek de kamer van de page en als je iets vindt waardoor zijn schuld wordt bewezen, arresteer hem dan meteen. Dan zal ik hem de les eens lezen. Anderen de schuld geven van wat hij zelf heeft gedaan, is gemeen."

Bruintje wordt even opgesloten en de bedienden volgen de koninklijke bevelen. Het meisje zegt verontwaardigd: „Hoe kon iemand nu denken, dat die lieve Bruintje Beer taartjes zou stelen? Iedereen kon toch weten, dat dat beertje niet zo dol is op al dat lekkere eten."

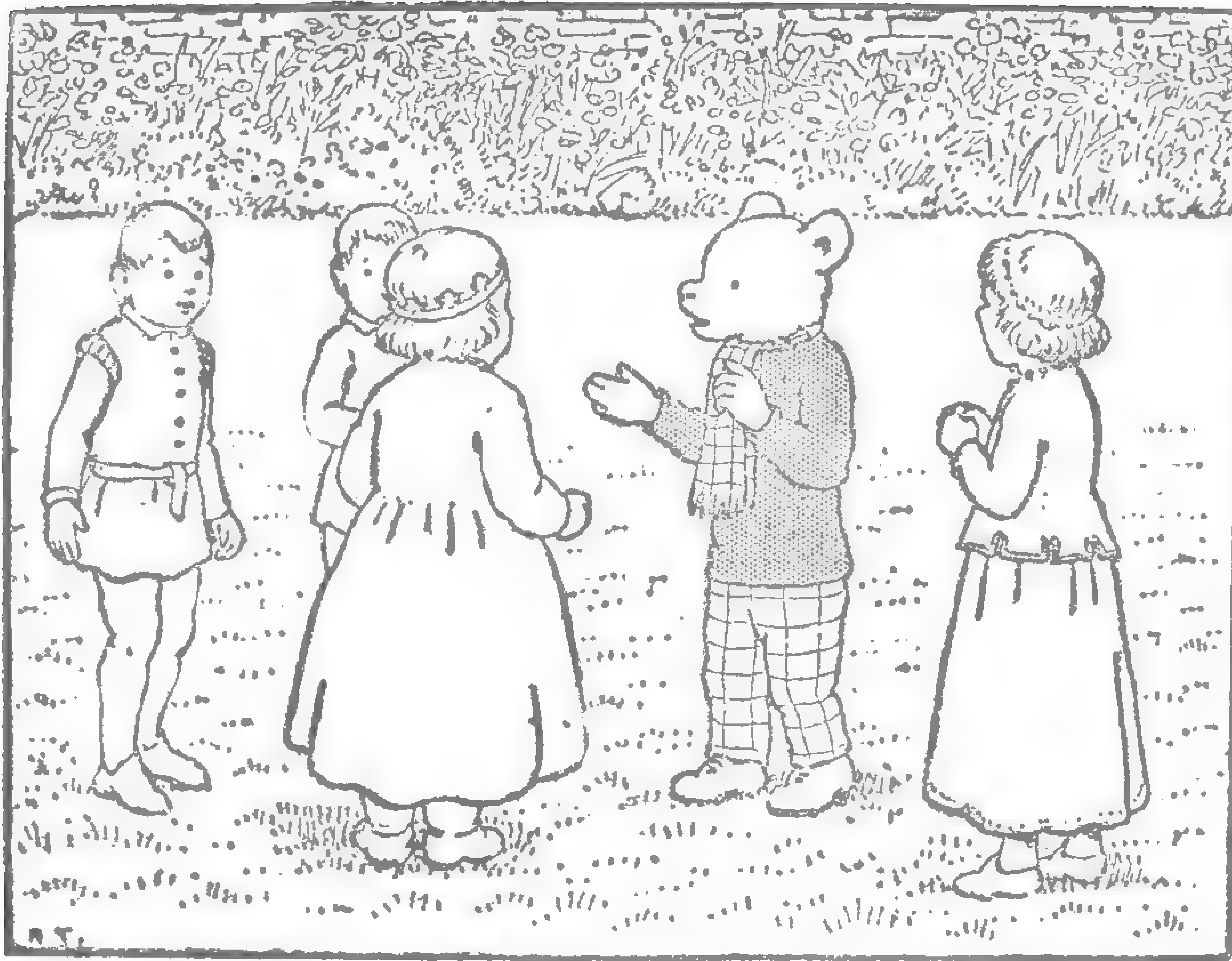
21. Wat keek die page verbaasd toen hij werd gesnapt op het ogenblik dat hij net zijn tiende taartje had opgehapt. Hij had niet verwacht, dat iemand hem verdacht. Hij was er zeker van, dat Bruintje de straf zou krijgen, die hij zelf verdiende... De Koningin geloofde altijd alles wat hij zei, want haar lievelingsbediende, dat was hij. Ging ze met het prinsesje uit, dan liep hij altijd trots vooruit.

Wat snoefde hij er altijd op, dat de koningin hem boven de anderen verkoos! Maar nu kijkt Hare Majesteit heel boos als hij voor haar wordt gebracht. Verwijtend zegt ze: „Dat had ik van jou niet gedacht. Je wordt streng gestraft, vergeving hoef je niet te vragen: je wordt onmiddellijk ontslagen".

22. Het prinsesje is heel blij als ze hoort, dat haar vriendje Bruintje het niet heeft gedaan. Vrolijk is ze hem tegemoet gegaan, en ze roept hem toe: „Ik heb al die tijd geweten, dat jij mijn taartjes niet had opgegeten. Lieve Bruintje, jij bent nu mijn echte vriend, jij blijft altijd hier. Samen maken we plezier, en ik zal zorgen dat jij aan tafel extra wordt bediend. Jij mag delen in alles waarvan ik geniet".

Maar dat vindt Bruintje echt zo prettig niet.

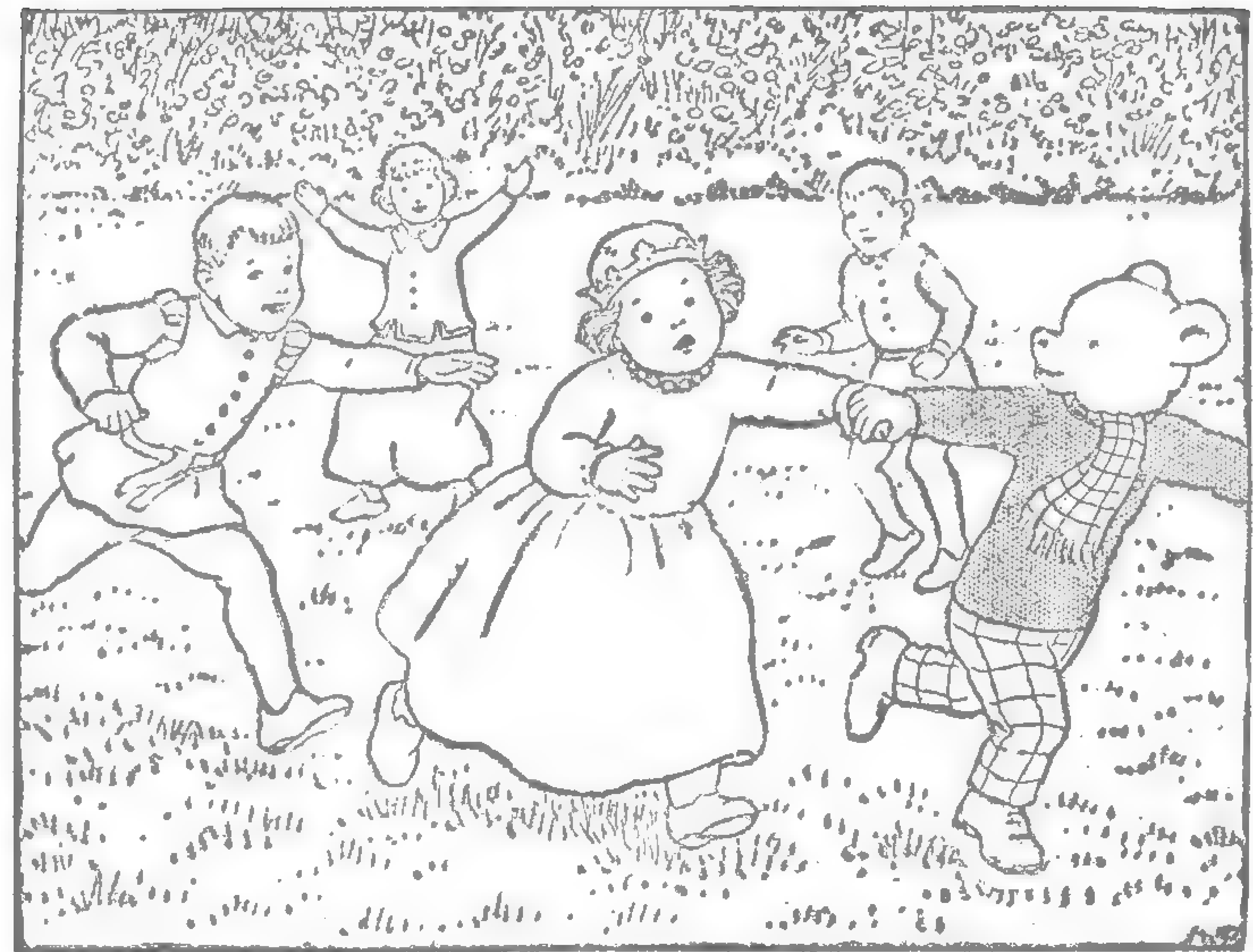

23. Een paar vriendjes en een vriendinnetje komen die dag, met wie het prinsesje spelen mag. Ze moet mager worden, die kleine prinses; daarom geeft Bruintje haar op bevel van de Koningin in spelen les.

Aandachtig luisteren ze naar Bruintje Beer. Hij zegt: „Dit is krijgertje, wat ik jullie leer. Degene die hem is moet een ander een tikje geven op zijn rug, en dan is die 'm. Wil je hem dus niet zijn, loop dan maar heel vlug. Die dikke eikeboom is „Honk". Komt iemand daarbij, dan mag die niet worden getikt. Dus bij die boom ben je vrij. Zijn jullie dus erg moe, dan loop je daar maar naar toe".

Wat is dat spelletje fijn. Bruin zal hem het eerste zijn.

Maar als ze allemaal aan het lopen gaan, blijft de dikke prinses vlak bij de eikeboom staan.

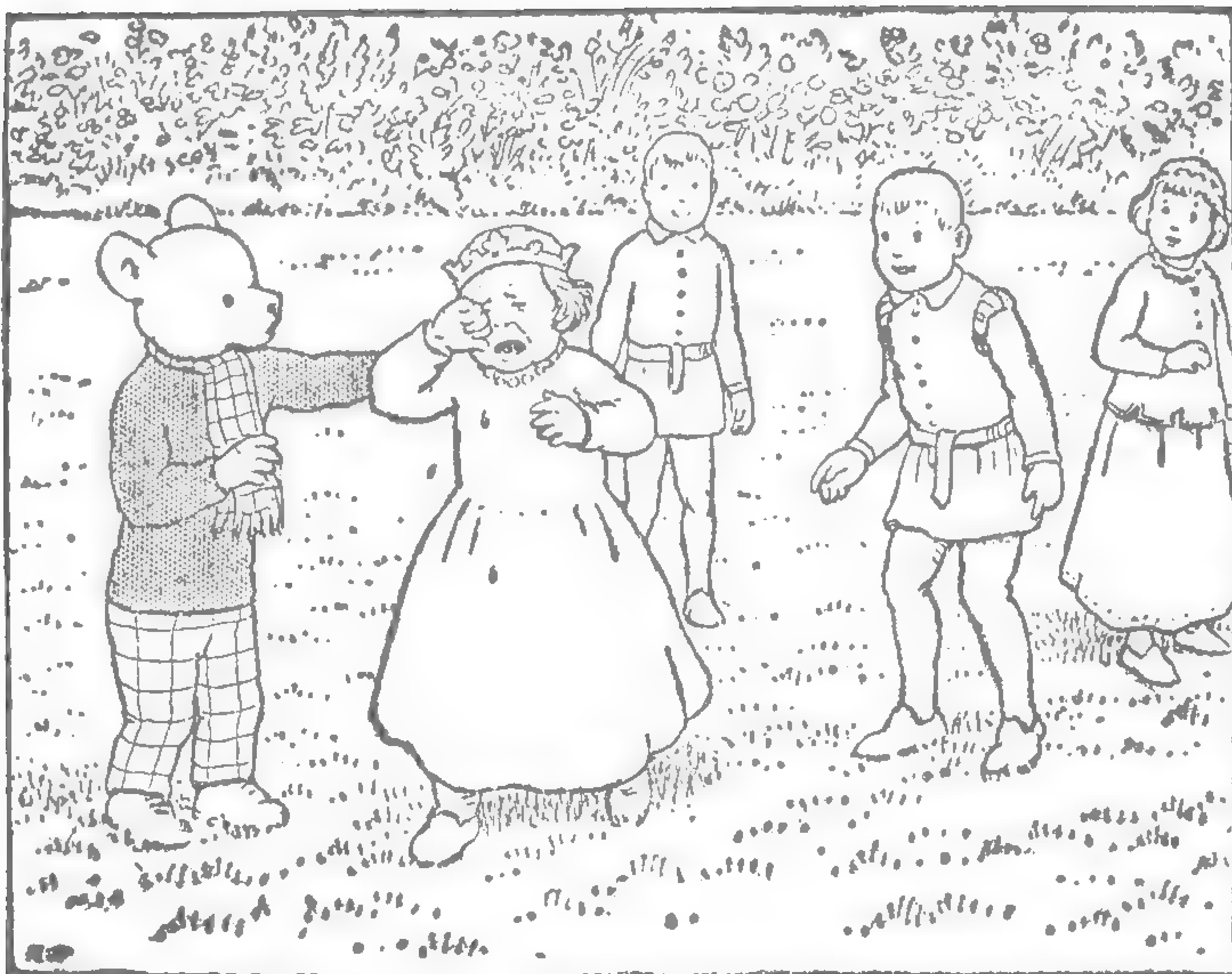

24. Joelend en schreeuwend van plezier, holt het groepje door de tuin. Nu zijn ze daar, dan weer hier en iedereen vindt het fijn. Al gauw heeft Bruintje, die hard lopen kan, een van de jongens getikt. Die moet hem nu dus zijn.

Maar dat kleine jongetje holt naar het prinsesje toe en zegt: „Lopen zal je. Je hebt nog niet meegedaan, maar steeds bij die boom gestaan. Je bent dus ook nog niet moe".

Voor haar fatsoen kan het prinsesje niets anders doen; ze loopt zo hard ze kan, maar ze is natuurlijk te dik en hoewel Bruintje haar meetrekt krijgt ze toch een tik.

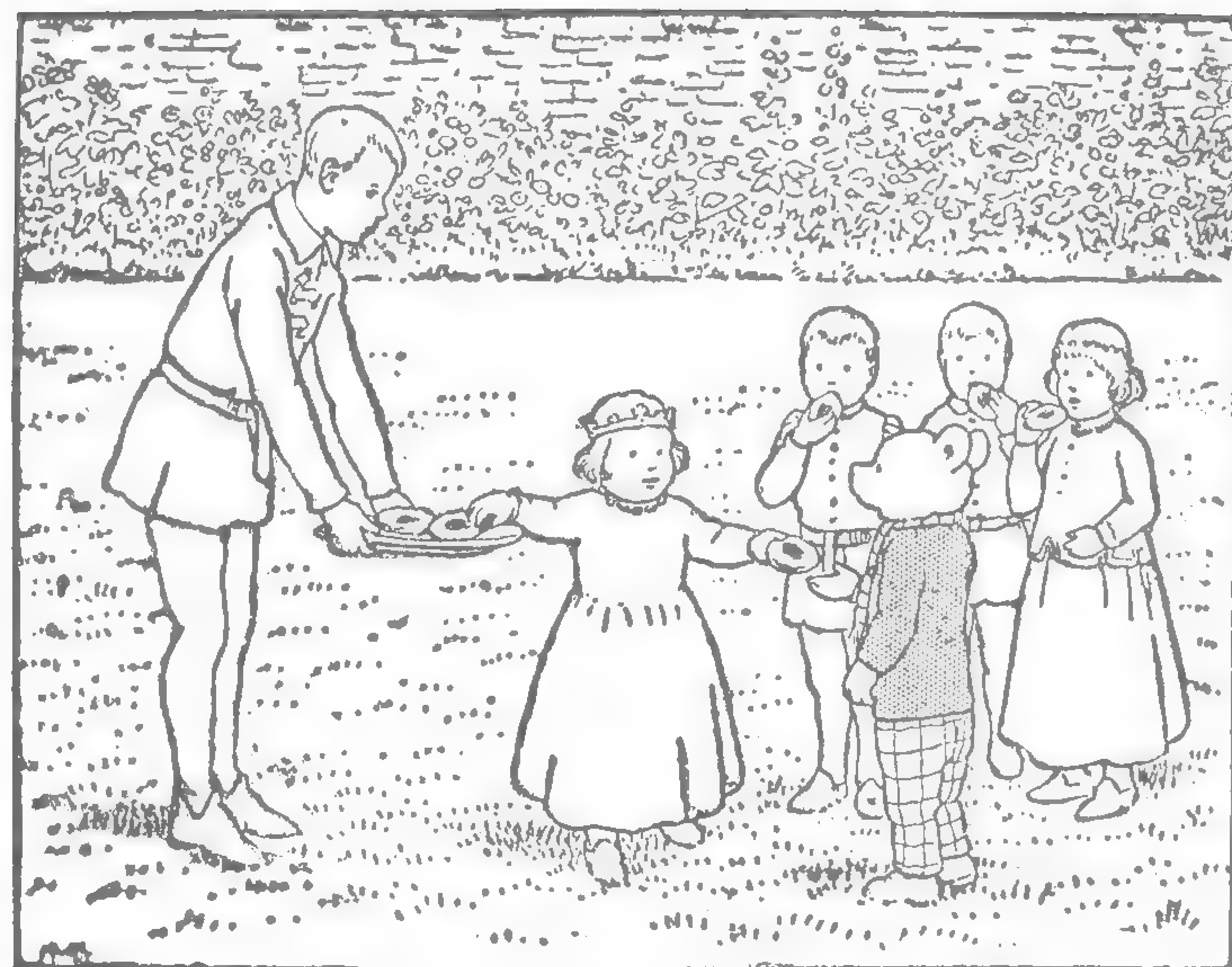
Nu is het haar beurt een van de anderen te tikken. Prinsesje is helemaal niet blij, want al die kinderen kunnen veel harder lopen, ze zijn lang niet zo dik als zij.

25. Prinsesje kan de anderen niet tikken, die zijn allemaal veel te vlug, en op het laatst, als ze er werkelijk geen kans toe ziet, staat ze te huilen van verdriet.

„Ik doe niet meer mee", roept ze kwaad, terwijl ze te stampvoeten staat. „Ik verveel me en ik ben erg moe en ik ga naar mijn moeder toe."

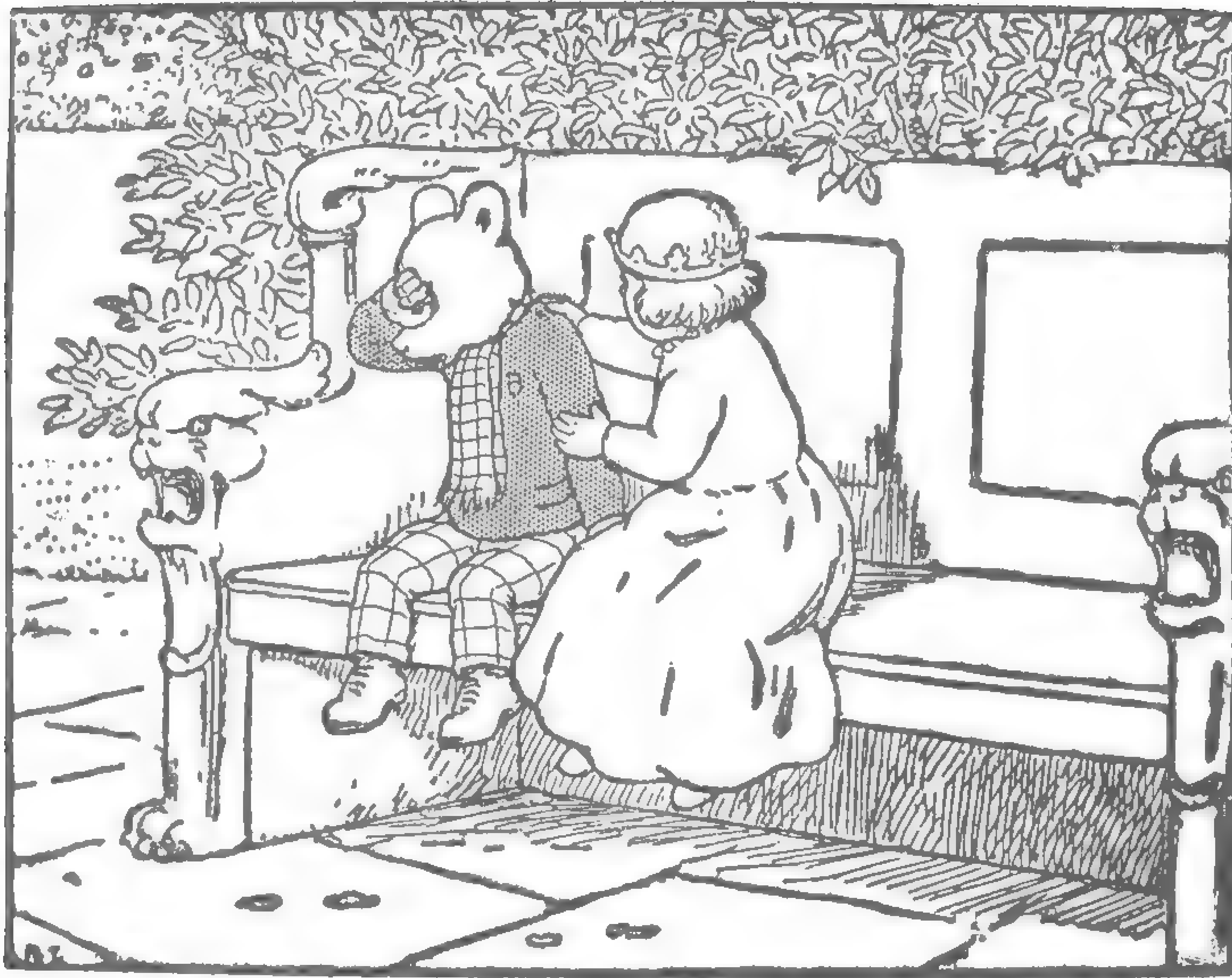
Ze gedraagt zich helemaal niet zoals een prinses betaamt, maar ze is boos, omdat ze zich over zichzelf schaamt...

26. Zou ze naar de Koningin toe gaan? Beteuterd blijven de anderen staan. Zou ze zich werkelijk gaan beklagen? Ze wilden haar toch echt niet plagen. Maar even later komt ze alweer terug, boos kijkt ze niet meer, ze lacht en loopt vlug. Achter haar loopt een page met een groot blad, vol met nieuwe taartjes, die de Koningin gebakken had. Nu is de prinses haar boosheid vergeten, want ze kan nu immers weer taartjes eten.

Alle kinderen krijgen een taartje van haar, maar zelf neemt ze er twee, echt waar!

Gulzig is ze, dat kleine ding, en ze is ook niet beleefd, denkt Bruintje Beer, want zijn moeder heeft hem altijd geleerd, dat je je gasten presenteert en ze niet zelf wat geeft.

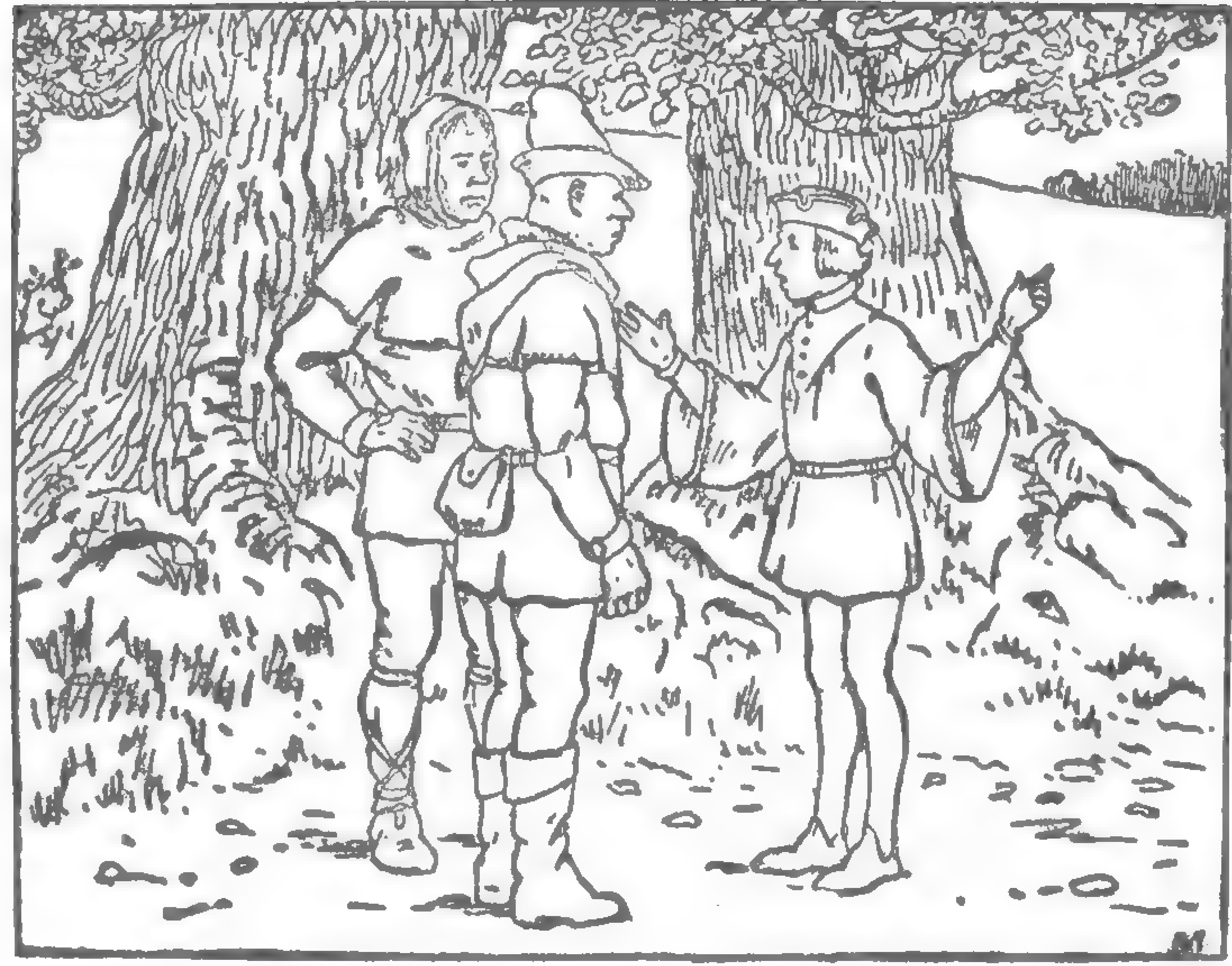

27. De volgende morgen zit Bruintje weer alleen op de tuinbank van steen. Hij huilt en snikt van verdriet: hoe hij ooit weer naar huis moet komen, weet hij niet.

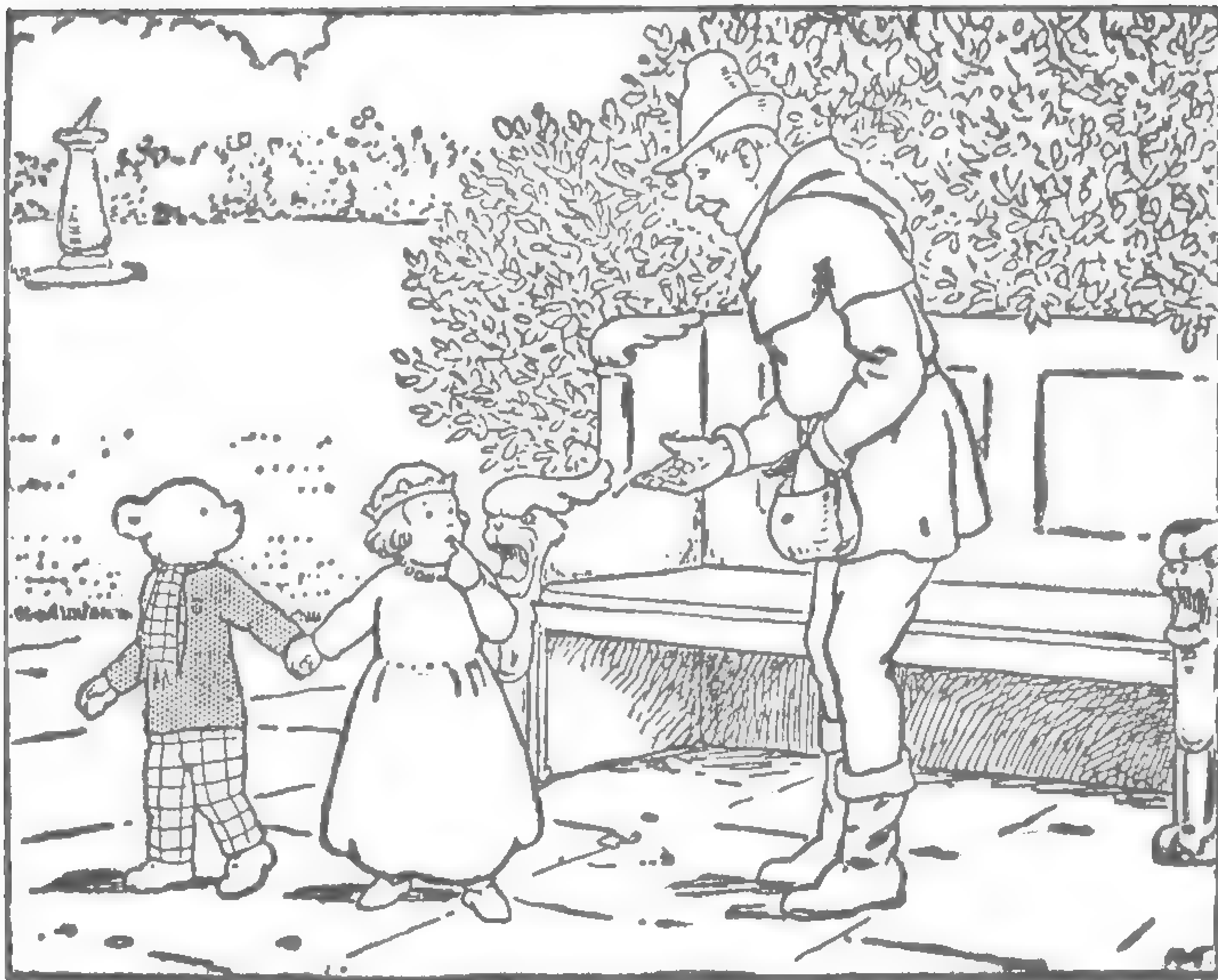
Zo vindt het Prinsesje hem en ze vraagt: „Wat scheelt je toch, lieve Bruintje Beer?"

„Ik ben hier zo ongelukkig", zegt Bruintje, „ik zie nooit mijn ouders weer."

Prinsesje zegt: „Och Bruintje, bij ons heb je het toch niet slecht. Zo goed als bij mij heb je het thuis niet, dat zal je toch zelf wel weten. Nergens anders krijg je zoveel lekkers te eten. En met de andere kinderen hebben we toch veel plezier. Nee hoor, jij blijft maar netjes hier".

28. De page, die werd ontslagen omdat hij taartjes had weggenomen zonder het te vragen, is een slechte man. Hij heeft nu al weer een kwaadaardig plan: hij wil het Prinsesje laten stelen. Daarvoor belooft hij twee mannen veel geld, dat ze samen moeten delen, als ze het Prinsesje wegbrengen naar het bos. Daar laten ze haar weer los en dan zal de page haar terugbrengen naar de Koningin. Als de Prinses en hij dan voor haar staan, neemt ze uit dankbaarheid de page weer aan. Hij heeft ook al iets bedacht, waardoor Bruintje zal worden verdacht.

29. Juist wanneer de Prinses en Bruintje de bank verlaten, komt een lange man bij hen staan praten. Vriendelijk zegt hij: „Houdt onze Prinses hiervan misschien?" Hij laat haar een handvol zuurtjes zien. De Prinses, die geen snoepgoed kan weerstaan, kijkt de man besluiteloos aan. Weigeren kan ze bijna niet, als ze die heerlijke zuurtjes ziet.

Maar Bruintje, die weet, dat je van vreemden niets aan mag nemen, trekt het Prinsesje mee en zegt dat ze niets nemen moet. „Dat vindt je moeder vast niet goed", voegt hij er bij. Weer trekt hij haar een eind opzij. Hij begrijpt; die man heeft kwaad in de zin. O, kwam er nu maar iemand van de Koningin.

30. Maar de gulzige, domme Prinses luistert niet naar Bruintje Beer. Ze vindt de man, die haar snoep wil geven, een aardige meneer. Als hij haar vraagt of ze mee wil gaan naar een plaats waar zuurtjesbomen staan, gelooft de domme Prinses de man. Ze is dolblij bij het idee dat ze zoveel zuurtjes snoepen kan. Bruintje smeekt haar toch niet te gaan. Maar de Prinses snauwt hem af: „Dat gaat jou niets aan!"

Angstig volgt Bruintje de Prinses en de man; hij begrijpt wel dat hij ze niet tegenhouden kan, maar hij wil zien waar de man heen gaat met het kind. Dan kan hij de Koningin vertellen waar het Prinsesje zich bevindt.

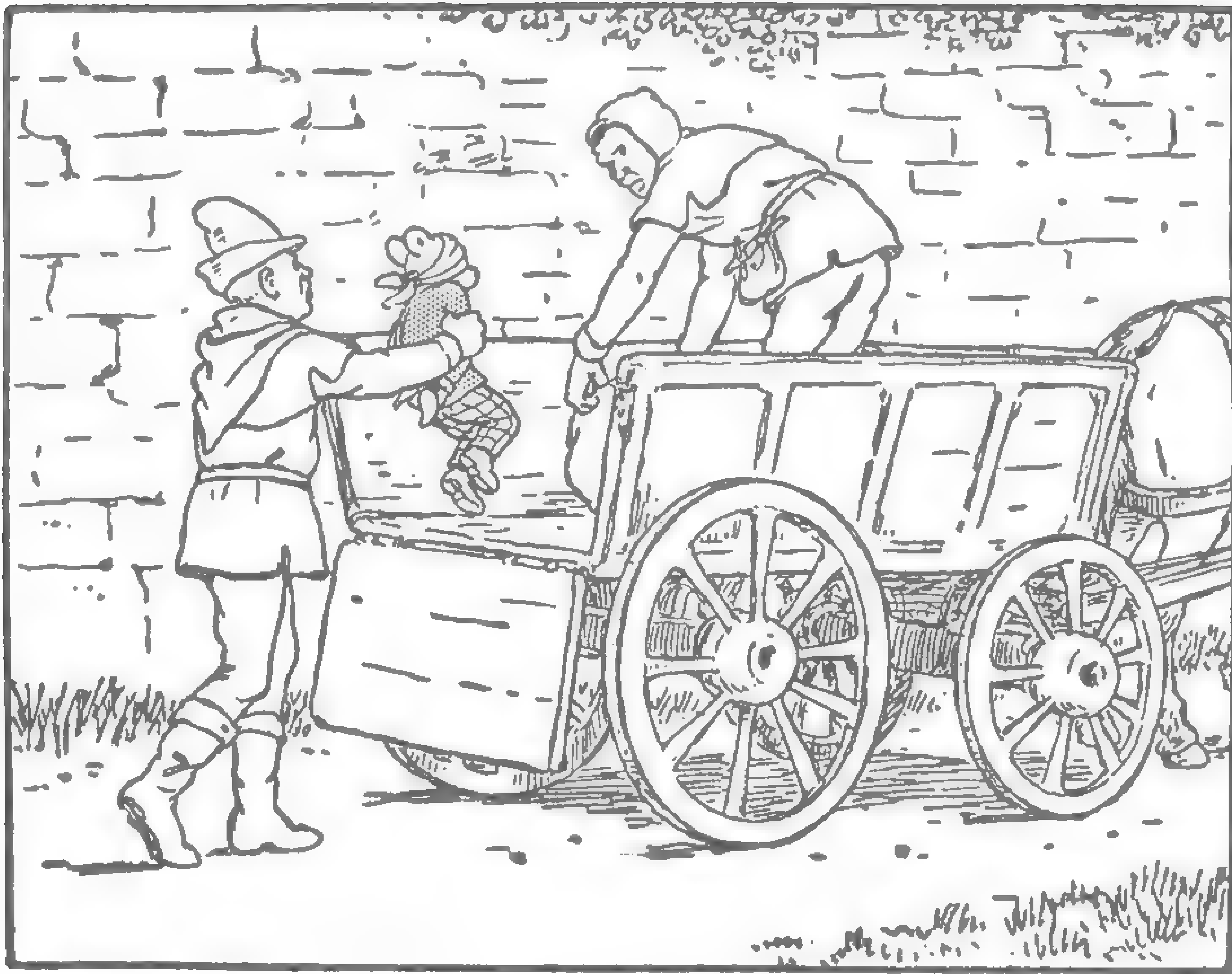

31. Als ze buiten komen, wordt Bruintje ook bij de hand genomen. „Ga jij ook met ons mee? Houd jij ook van zuurtjes? In orde hoor, er is genoeg voor twee", zegt de man, die naar een andere man toe gaat die een eindje verderop te wachten staat.

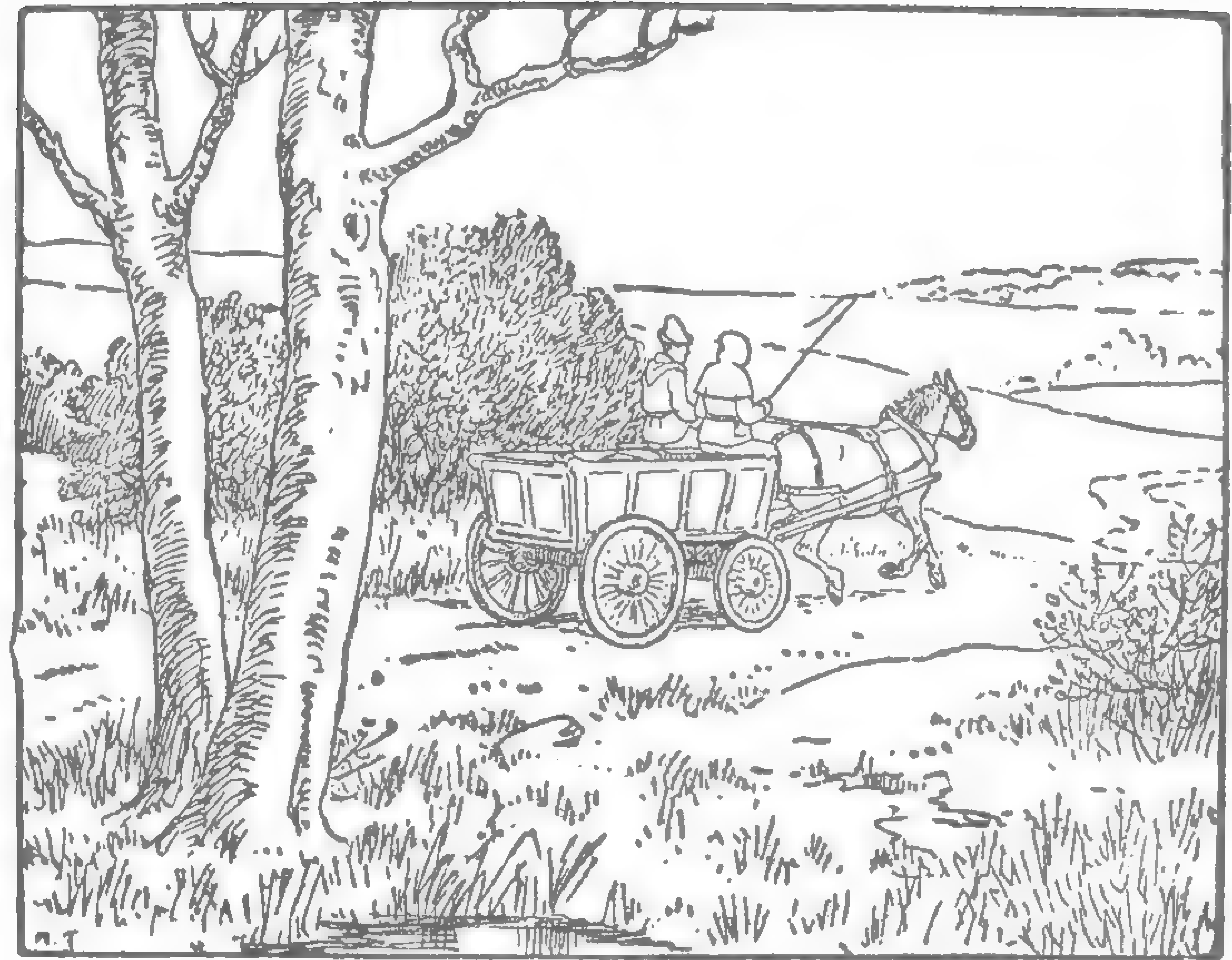
Die bromt: „Wat is dat, kom je er met twee? Moet dat beertje ook mee?" „Ja", zegt de ander, „ik ben bang dat hij alles verraadt, als ik hem niet meeneem, kameraad. Als hij bij ons is, doet hij tenminste geen kwaad."

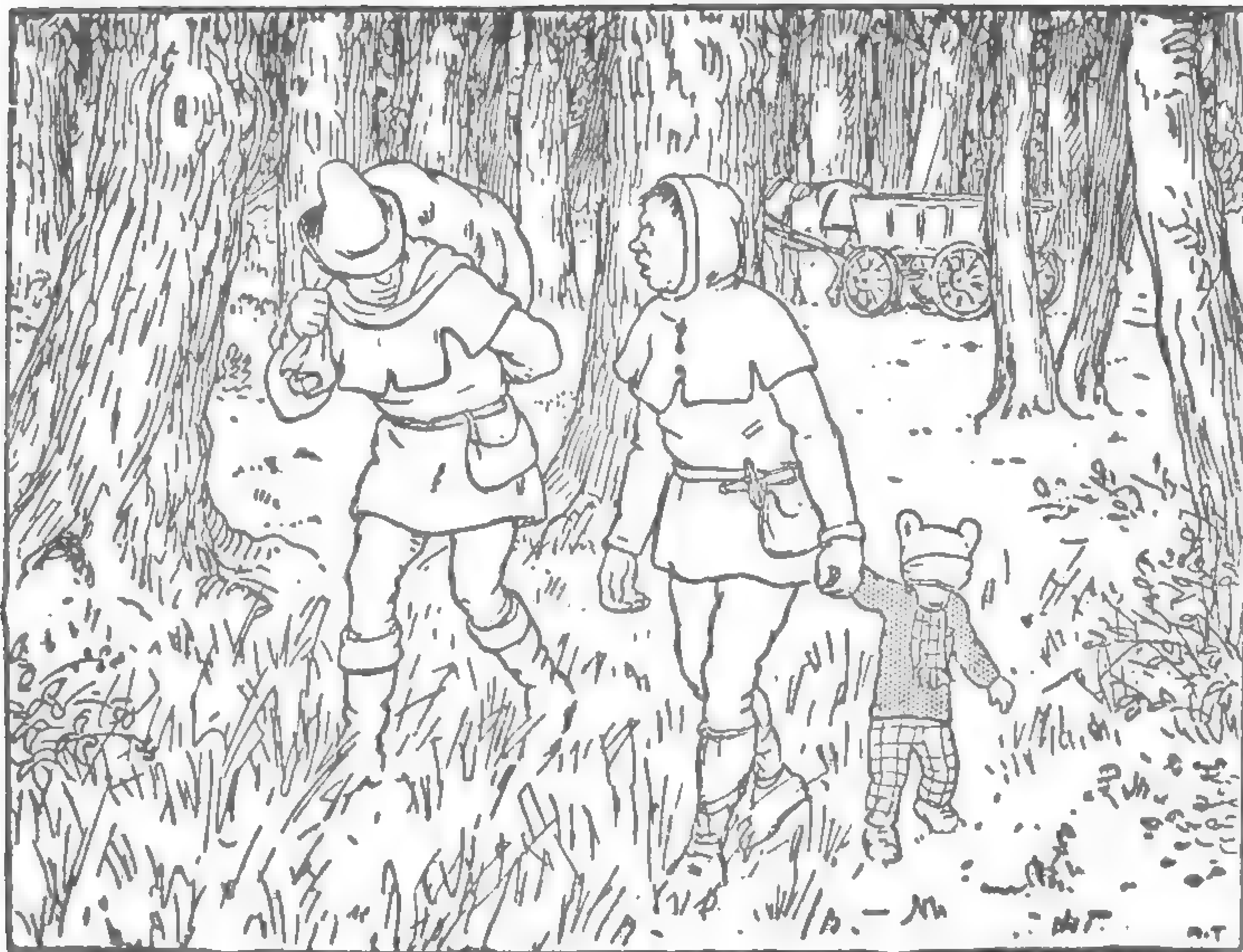
32. „Kom eens hier, prinsesje", zegt de man. „Kijk eens in deze zak. Daarin zit iets lekkers, een heel groot pak. Kijk maar gauw. Alles is voor jou." „Wat fijn", zegt de prinses, en ze buigt zich voorover om in de zak te kijken. Zo'n zak snoep is net iets voor haar. Maar Bruintje denkt: „Hier dreigt gevaar. Dat is vast niet in de haak. Ik vind het tenminste een rare zaak". Hij probeert het prinsesje te waarschuwen, maar ze luistert niet. Ze kijkt in de zak of ze de snoepjes ook ziet.

33. Het Prinsesje, dat alles wat de man vertelt gelooft, bukt zich en kijkt in de zak. Dan trekt de man meteen de zak over haar hoofd en neemt haar zo gevangen, het arme kind. Bruintje, die het verschrikkelijk vindt, staat er hulpeloos bij. Tegen die mannen kan hij immers niet op! En voor hij weet wat er gebeurt, binden ze hem een blinddoek om zijn kop. Ze zetten de Prinses in de zak en de geblinddoekte Bruintje in de wagen en zeggen: „Schreeuwen kunnen we niet verdragen, dan stoppen we een prop in je mond". Bruintje begrijpt dat de mannen zullen doen waarmee ze dreigen, dus er zit niet veel anders op dan te zwijgen.

34. Dan rijden ze weg door eenzame velden, over ruwe en ongebruikte wegen. Geen sterveling komen ze tegen. Zo rijden ze voort tot ze het bos bereiken. Daar staat de ondeugende page waarschijnlijk al naar hen uit te kijken, want ze hebben afgesproken, dat ze daar het Prinsesje vrij zouden laten. Dan kan de page haar thuis brengen en met de Koningin gaan praten.

35. Toen de wagen stil stond, zetten ze Bruintje op de grond. De ene man slingert de zak op zijn rug en dan gaan ze weer verder, heel vlug. Maar Bruintje wordt de blinddoek niet afgedaan, zodat hij niet kan zien waar ze heen gaan. Hij zou de weg ook nooit terug kunnen vinden als hij alleen met de Prinses in het bos achterblijft, om haar terug te brengen naar haar moeder en haar vrienden.

36. De avond valt, het is donker in het bos. De man keert de zak met de Prinses om op het mos, en dan wachten ze lang op de page, die niet verschijnt.

De mannen worden bang, en het tweetal verdwijnt.

37. Als Bruintje van de blinddoek is bevrijd, het prinsesje uit de zak is gekropen en de twee mannen hard zijn weggelopen, begint het prinsesje te huilen. Ze snikt: „O, wat heb ik een spijt. Had ik toch maar geluisterd naar jouw raad".

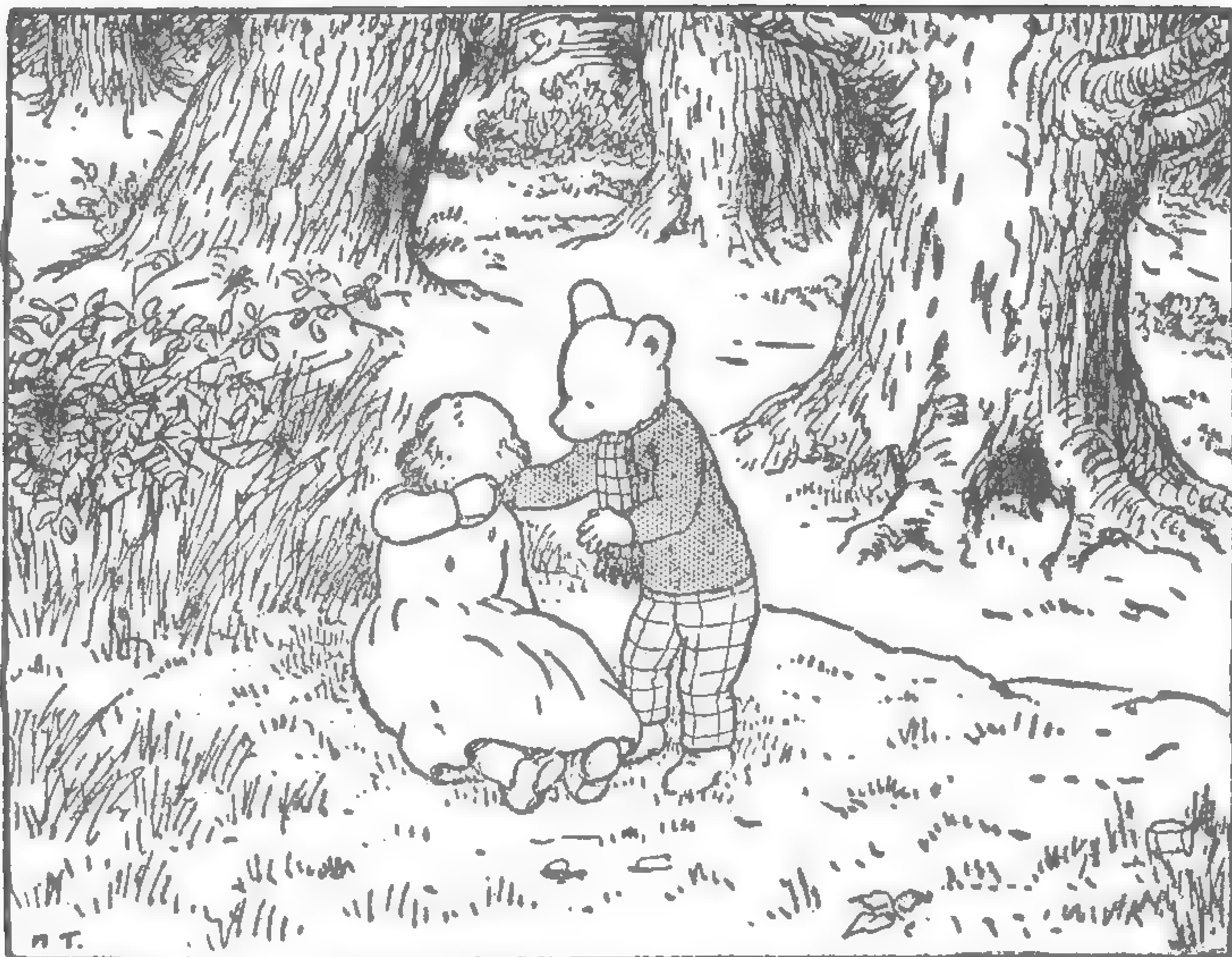
„Er is nu niets meer aan te doen", zegt Bruintje, terwijl hij troostend zijn armen om het prinsesje slaat.

Bruintje is blij, dat de mannen zijn weggegaan, maar hij vindt het verschrikkelijk om zo alleen in het bos te blijven staan.

Het prinsesje snikt: „Ik ben zo bang alleen met jou". Weer troost Bruintje haar: „We vinden je moeder heus weer gauw".

38. „Hier kunnen we niet blijven staan. We moeten hier zo gauw mogelijk vandaan," zegt Bruintje dan „Prinses, nu moet je lopen wat je kan." Ze lopen samen door het struikgewas, waar de dorre bladeren onder hun voeten kraken en Bruintje hoopt, dat ze nu maar op de goede weg zullen raken. Want hij weet echt niet welke kant ze uit moeten; wegen of paden zijn er niet, het zijn alleen maar struiken en bomen die je ziet.

39. Lang, heel lang lopen ze zo voort.

Dan wordt het dikke prinsesje moe en zucht: „O, Bruintje, waar breng je me toch naar toe? Ik ben zo moe. Ik geloof, dat je de weg niet kent." Bruintje zegt: „We komen er wel, maar weet je waarom je zo moe bent? Je bent het lopen niet gewend."

Het prinsesje begint te huilen en valt neer op het mos. Bruintje probeert haar te troosten en zegt: „Moed houden, we komen heus wel uit dit bos."

40. Als het prinsesje wat heeft gerust op het zachte mos, heeft ze weer krachten opgedaan om verder te gaan. Dan duurt het niet lang meer of ze bereiken de rand van het bos. Een wijde vlakte strekt zich voor hen uit. Ze zien, dat de zon al ondergaat en Bruintje zegt: „O, wat is het al laat. We vinden toch wel onderdak?"

Dan klimt hij op zijn gemak in een hoge boom; uit de top kan hij de hele omtrek overzien . . .

Ja, daar ziet hij een huisje staan. Daar krijgen hij en het prinsesje wel gastvrijheid . . . . misschien.

41. Vlug laat Bruintje zich naar beneden zakken. Het prinsesje loopt naar hem toe en zegt: „Voorzichtig, pas op, dat je niet valt", en ze steekt hem beide handjes toe om hem vast te pakken.

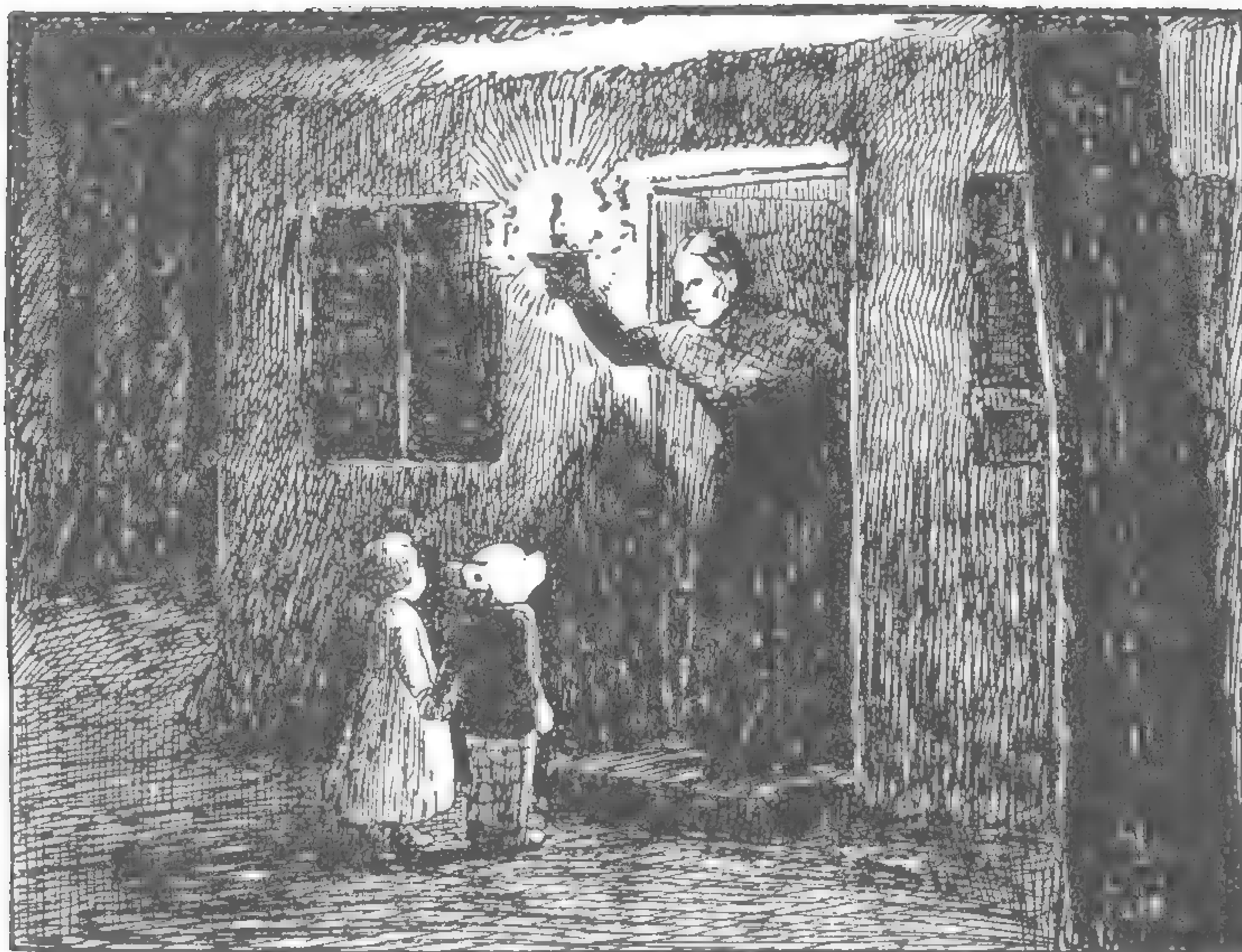
„Ziezo", zegt Bruintje Beer, „ik heb een huisje gezien en het leek me niet zo heel ver hier vandaan. We zullen meteen op weg er heen gaan."

42. Vlug stappen ze voort, hand in hand. Steeds donkerder wordt het om hen heen. Ze kunnen bijna niets meer zien; af en toe struikelen ze over een steen . . .

Alleen in de verte zien ze een lichtje, heel klein.

Bruintje zegt: „Daar zal het huisje zijn, dat ik uit de boom zag. Moed houden, prinses, wees nu maar niet bang. Straks zijn we bij dat huisje, dat duurt echt niet zo lang . . ."

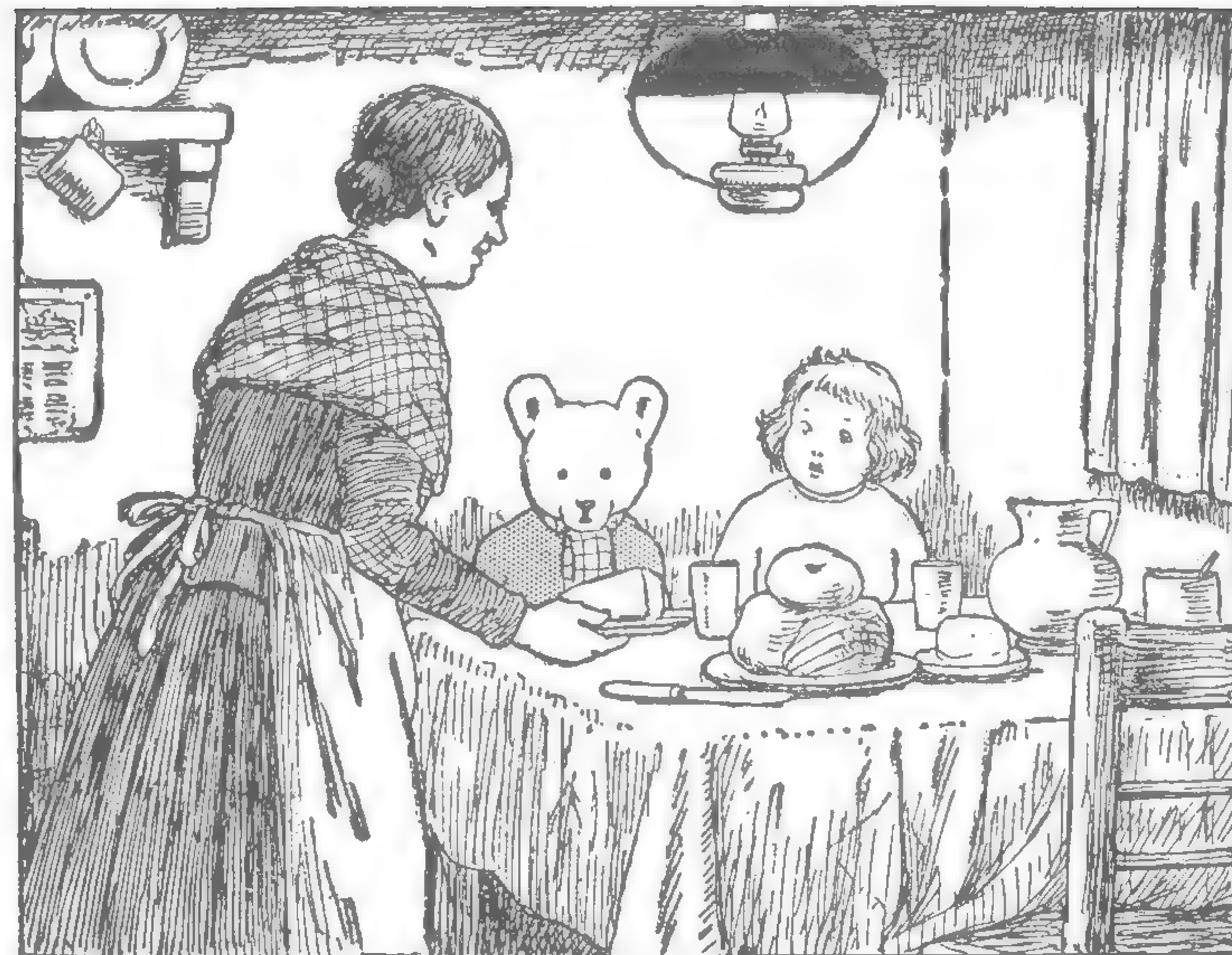

43. Het prinsesje houdt zich goed: ze stapt flink door; ze weet nu immers dat het móet, en over moeheid klaagt ze niet meer. Ze vertrouwt volkomen op Bruintje Beer.

En dan bereiken ze het kleine huis.

Bruintje klopt aan . . . ja, er is iemand thuis. Een vrouw komt naar buiten met een brandende kaars. Verbaasd kijkt ze het tweetal aan, dat ze daar voor de deur ziet staan.

Het is gelukkig een vriendelijke vrouw, want als ze hoort dat ze in het bos zijn verdwaald, worden ze dadelijk naar binnen gehaald.

44. De vriendelijke vrouw heeft medelijden. Als een lieve moeder verzorgt ze hen beiden. Ze geeft hun drinken en eten: kaas, melk en lekker vers brood. Ze worden echt verwend. Het prinsesje geniet: voor het eerst van haar leven heeft ze honger gekend!

Als ze genoeg hebben gegeten, spreidt de vrouw een bedje voor het tweetal op de grond. Ze zijn allebei moe en slapen heerlijk de klok rond.

45. Ze ontwaken 's morgens pas als de vrouw hen wekt. Dan staat de tafel met het eenvoudige ontbijt al gedekt.

„Hè," zegt het prinsesje, „zo lekker heb ik nog nooit ontbeten. Ik vind dit bruine brood veel lekkerder dan die kleine broodjes die we thuis eten." De vrouw lacht. Na het ontbijt heeft ze het prinsesje nog een zak vol eten gebracht. „Dan hoef je onderweg geen honger te lijden, er zit genoeg in voor jullie beiden."

Dan keert ze zich tot Bruintje: „Luister goed, wat ik je zeg: Ga eerst twee maal naar links en dan drie maal naar rechts. Dan ben je op de goede weg."

Ze bedanken en nemen hartelijk afscheid van de lieve vrouw. Die zegt: „Goede reis en gaan jullie nu maar gauw."

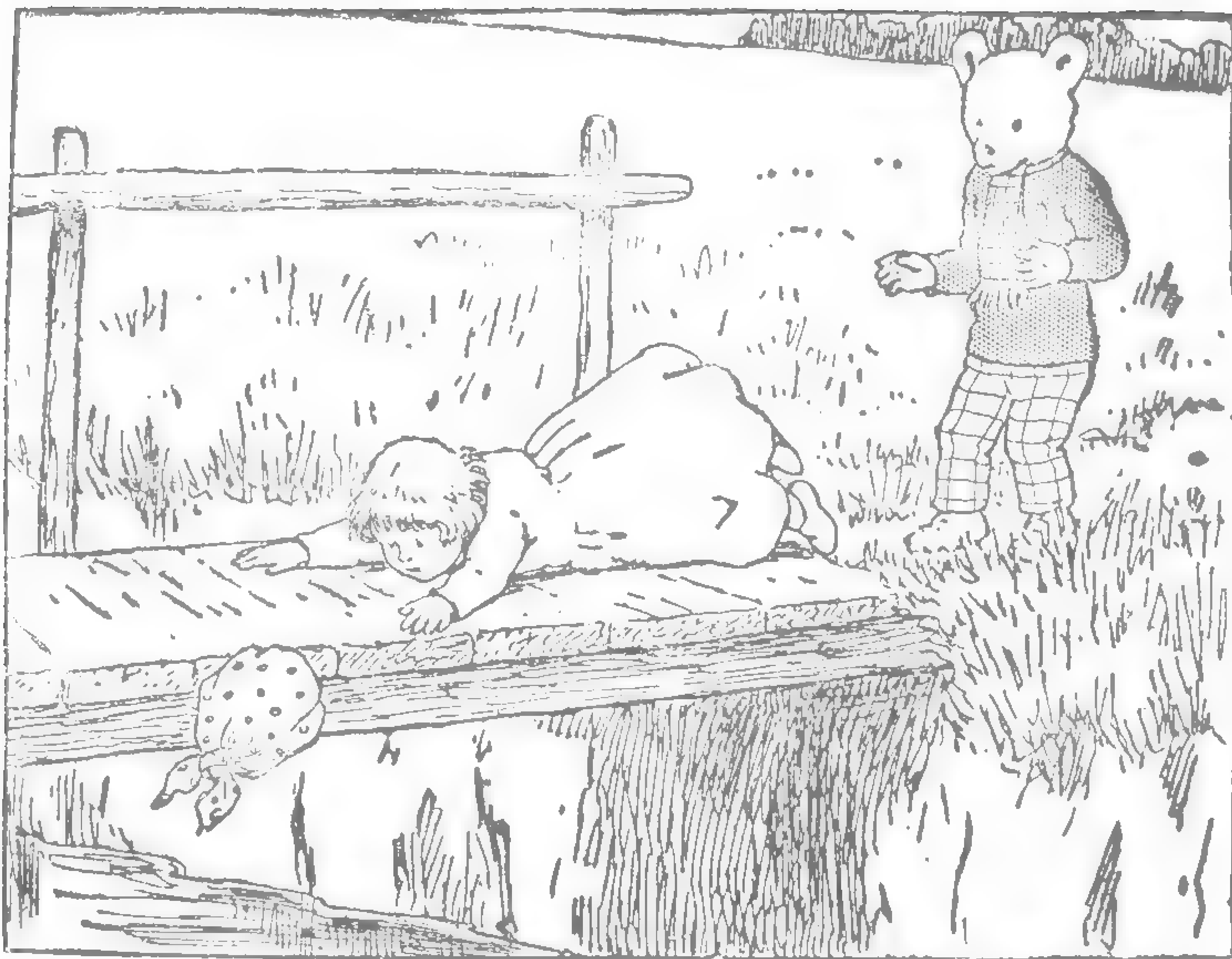

46. Rustig lopen ze langs de weg, die de vriendelijke vrouw hun heeft gewezen. Dan opeens, onverwacht, staat daar een lange, magere vrouw. Smekend strekt ze haar hand naar het prinsesje uit en zegt: „Toe, geef me wat eten, gauw! Ik heb zo'n honger, ik ben zo moe. Geef me een klein stukje van wat je daar in die zak meedraagt, een klein stukje maar, tóe."

„Geef haar wat," zegt goedig Bruintje Beer.

„Neen," zegt de gulzige prinses, „ik heb niet zo veel meer."

Het geeft niets of Bruintje het prinsesje smeekt de arme vrouw toch iets te geven. Ze doet het niet. Stevig heeft ze de zak met eten onder haar arm genomen . . . Plotseling is de vrouw weer verdwenen, even onverwacht als ze was gekomen.

47. Als de vrouw verdwenen is, lopen ze weer verder over het verlaten land. Stevig houdt de prinses de zak met eten in haar hand. Bruintje zegt: „Had die vrouw toch gegeven wat ze vroeg. Voor ons was er toch nog genoeg."

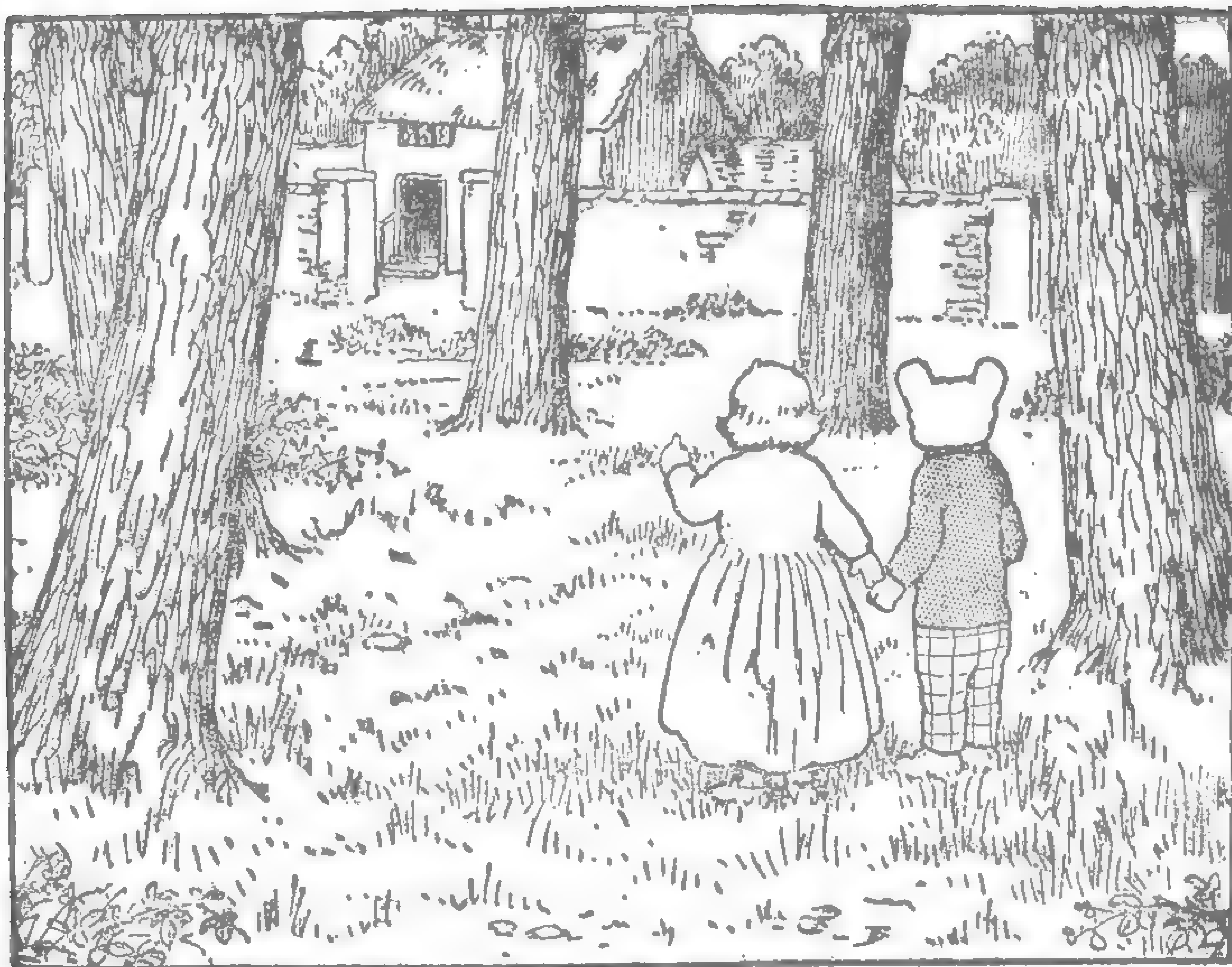
Koppig zegt de prinses: „Ik denk er niet aan iemand er iets van te geven. Laat ze maar naar een ander toegaan."

Maar voor die gierigheid krijgt de kleine gulzige prinses een geducht harde les! Ze bereiken een houten bruggetje, dat moeten ze overgaan. De prinses loopt vooraan, maar struikelt over een losse plank. Prinsesje valt en de zak met eten valt uit haar hand in de diepe sloot . . . Weg is nu toch al het brood. Bruintje zegt dadelijk: „Dat is voor straf, omdat je die arme vrouw niets gaf."

48. Hand in hand liepen ze verder langs de waterkant, terwijl het prinsesje verdrietig keek naar het stromende water van de beek. Zo verschrikkelijk vindt ze wat er is gebeurd: dat woelige water heeft al haar eten meegesleurd. Al dat lekkers is ze nu kwijt . . . ze lopen een hele tijd voor ze iemand zien. Eindelijk komen ze bij een vrouw, in de beek wast ze een laken. Bruintje denkt: „Ik wou wel eens een praatje met haar maken, maar vriendelijk ziet ze er niet uit."

Maar als hij naast haar een jongetje ziet staan, besluit hij er toch maar op af te gaan. Hij wil haar vragen naar de weg. Dan zegt het jongetje opeens: „Moeder, luister goed naar wat ik u zeg: Dat is Bruintje Beer uit het Handelsblad, die van die prachtige avonturen had."

49. De vrouw, die aan het wassen is, kijkt even naar Bruintje Beer, dan zegt ze onverschillig: „Ga maar naar dat huis, daar in de verte, die daar woont weet wel meer."

Weer lopen Bruintje en de prinses door, tot zij bij het huis zijn gekomen, dat verscholen staat tussen dikke bomen. Er is niemand te zien. De prinses zegt: „Ze slapen hier misschien."

„De houten deur staat open, laten we maar naar binnen lopen," stelt Bruintje voor.

„Ik hoop dat iemand ons daar eten geeft," zegt de prinses, die honger heeft.

50. Heel stil is het om dat vreemde huis. Bruintje blijft even staan en zegt: „Misschien is er niemand thuis." Ze zien een binnenplaats, begroeid met gras, alsof er lang niet op de stenen gelopen was.

Ze kijken in het rond, tot de prinses opeens roept: „Kijk eens, wat ligt daar op de grond? Zijn dat krentebollen? . . Ja, het is waar. Ze zien er lekker uit! Waarom liggen die daar?"

Bruintje kan hierop geen antwoord geven. Hij zegt: „Misschien verloor de bakker ze uit zijn mand."

„Zouden we er ieder één mogen nemen?" vraagt de prinses, en meteen heeft ze al zo'n krentebol in haar hand.

51. Ook Bruintje kan de verleiding niet weerstaan; hij pakt zo'n broodje van de gulzige prinses aan. Vlug brengen ze de broodjes naar hun mond . . . maar dan dansen er plotseling kabouters in het rond. Joelend komen ze aangerend, en en ze schreeuwen: „Dag gulzige prinses, blij dat je er bent!"

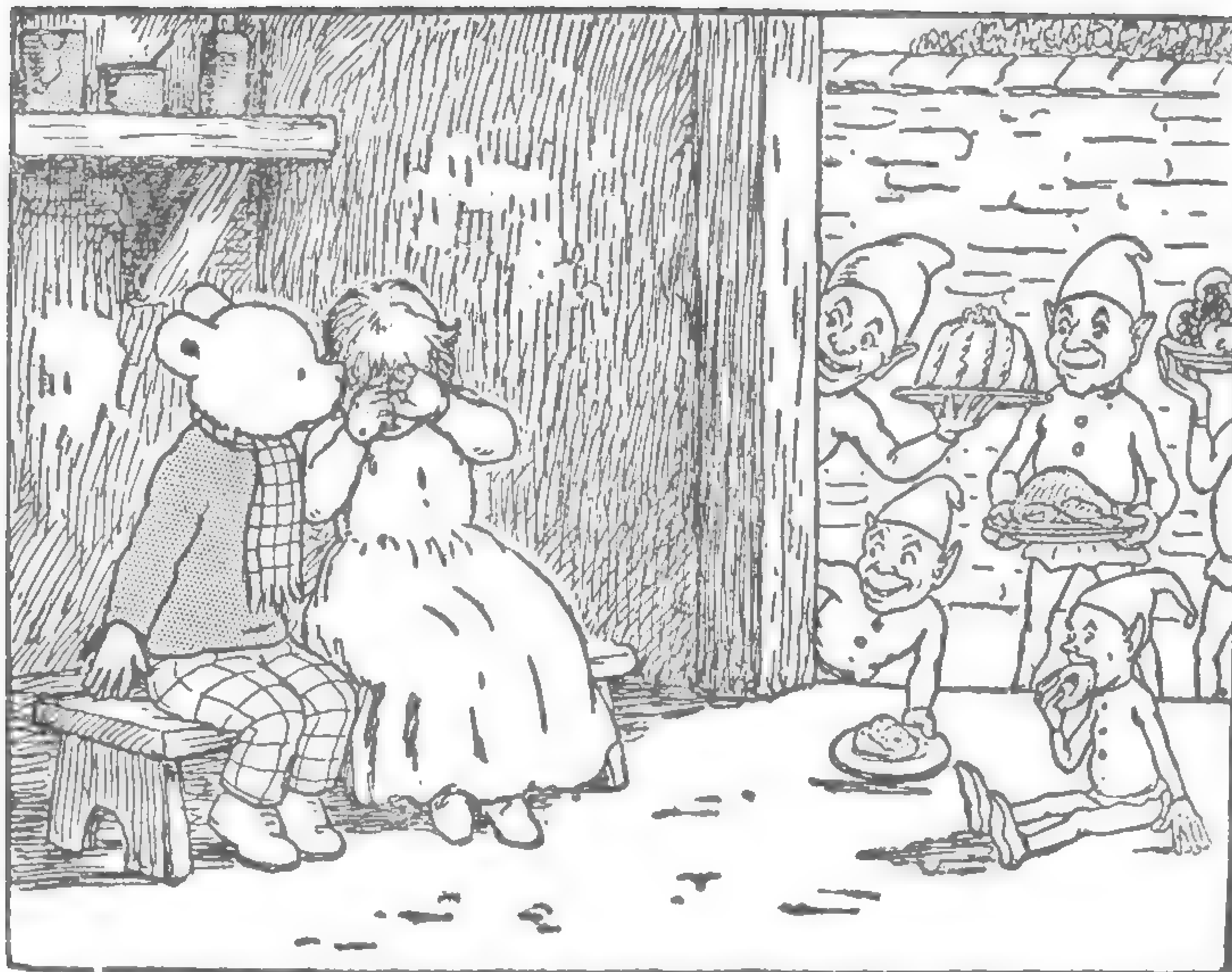
Twee kabouters komen aangelopen en roepen: „De deur moet dicht! Die staat nog open."

Als ze dat hebben gedaan, moeten Bruintje en de Prinses mee naar binnen gaan.

52. Ze brengen het tweetal naar een oude vrouw die zit te lezen. Ze zegt: „Zo, is dat de prinses, die een vrouw niets van haar brood wilde geven? Die zullen we hier van haar gulzigheid genezen. Je ziet, mijn kind, dat ik alles weet. Een van mijn kabouters heeft gezien wat je deed! Wij zullen je hier wel leren, dat je in het leven van alles wat je hebt ook aan anderen iets moet geven.. Maar wie is daar bij je, mijn beste kind? Bruintje Beer? Dat is aardig, die is onze vrind."

Tot de kabouters zegt ze dan: „Ik zal de prinses nu aan jullie toevertrouwen; geef haar een lesje als je kunt, maar wees niet ruw met Bruintje Beer, die heeft al dikwijls genoeg bewezen, dat hij ook anderen iets gunt."

53. De oude vrouw had de kabouters opdracht gegeven, het gulzige prinsesje zo weinig mogelijk te eten en te drinken te geven. De kereltjes brachten haar naar een kaal vertrek en en hielden haar steeds voor de gek: om haar te plagen, kwamen ze met allerlei lekkere dingen aandragen. Puddingen, vruchten, gevogelte zag ze op de schalen prijken, maar ze mocht nergens aankomen: ze mocht er alleen naar kijken!

De kabouters zeiden: „Bruintje Beer, voor jou geldt deze straf niet: je mag van alles proeven wat je ziet."

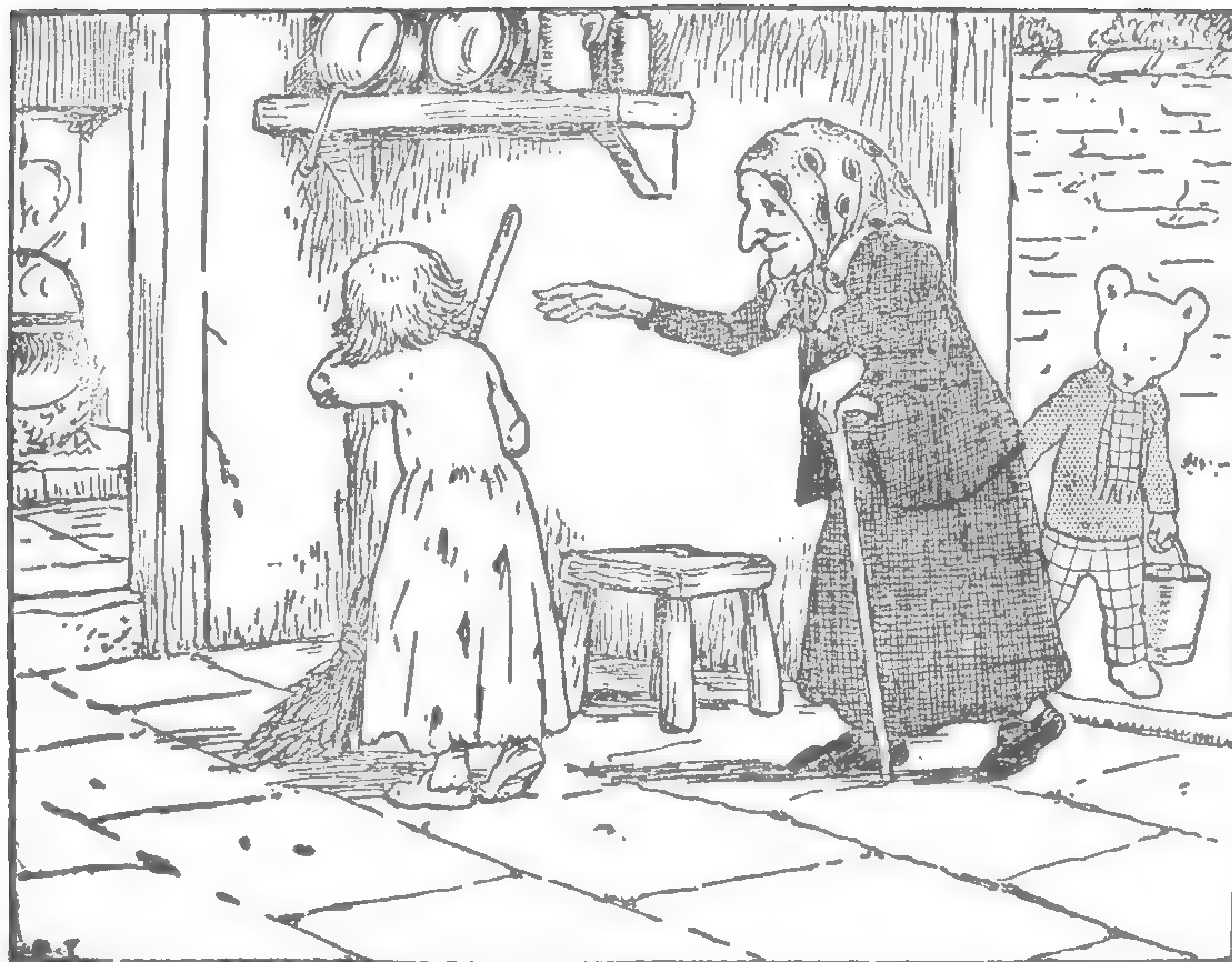
Maar dat deed Bruintje niet: ook hij had honger, ook zijn maagje was leeg, maar hij wilde van dit alles niets hebben, als het prinsesje er ook iets van kreeg.

54. Zo gingen de dagen voorbij: je kon aan het prinsesje zien, dat ze alleen maar water kreeg en brood, en nog moest werken bovendien. Ze was mager geworden en bleek, in één enkele week. Ze moest allerlei nare werkjes doen, zelfs de koestal vegen, anders had ze zelfs geen brood gekregen.

Bruintje hielp zoveel hij kon, bij alles hielp hij mee; maar de kabouters zorgden er wel voor dat het prinsesje het meest deed van de twee.

Probeerde het arme kind even te rusten, dan moest ze er van lusten: dan begonnen de kabouters dadelijk weer met plagen. Het arme kind had heel wat te verdragen.

55. Het oude vrouwtje, bij wie de kabouters wonen, is een lieve, goede fee. Ze meent het echt heel goed, en heeft er zelfs medelijden mee, dat het prinsesje zo hard werken moet.

Het duurt dan ook niet lang of ze zegt: „Nu is het genoeg. Die kleine, gulzige prinses kreeg een goede les. Ze is vast wel van haar gulzigheid genezen. En dat ze werken kan als het moet heeft ze ook bewezen."

Het vrouwtje gaat naar de keuken, waar het prinsesje de grond moet vegen. Bruintje helpt haar trouw. Dan ziet de oude vrouw, dat het prinsesje vuil is; ze heeft ongekamde haren, ze huilt en haar jurk is gescheurd.

„Ziezo," zegt de oude fee, „nu niet meer getreurd. Je straf is voorbij. Kom, volg mij."

56. Bruintje loopt ook mee, hij laat het prinsesje niet alleen. De vrouw brengt ze naar de binnenplaats, daar staat een grote mand. Ze wijst met haar hand en zegt: „Stap maar in, allebei!"

Verbaasd staan ze te kijken. Wat bedoelt het oudje toch?

„Kom, wees niet bang," zegt het oudje weer. „Ik breng jullie zelf naar huis in mijn vliegende mand. Voor je het weet, ben je weer in je eigen land. Vooruit, doet dat jullie geen plezier, of blijven jullie liever hier?" Dan aarzelen ze niet meer. Vlug zetten ze zich neer in de mand. Vol verwachting zitten ze daar, hand in hand.

57. Zodra ze in de mand zitten, zegt de vrouw: „Radi-badi-boog!" Meteen zweeft de mand omhoog en alsof hij een vogel was, scheert die eerst over het groene gras en vliegt dan over velden, bergen en dalen.

Bruintje zegt: „Wat vliegen we vlug! We zouden een vliegmachine wel in kunnen halen!"

Ze vinden het heerlijk, zo'n tochtje door de lucht; ze voelen zich veilig bij de oude vrouw en het prinsesje zegt met een zucht: „Wat gaat dat heerlijk gauw."

Zo vliegen ze uren door, tot de prinses roept: „Kijk eens! Daar beneden staat ons paleis."

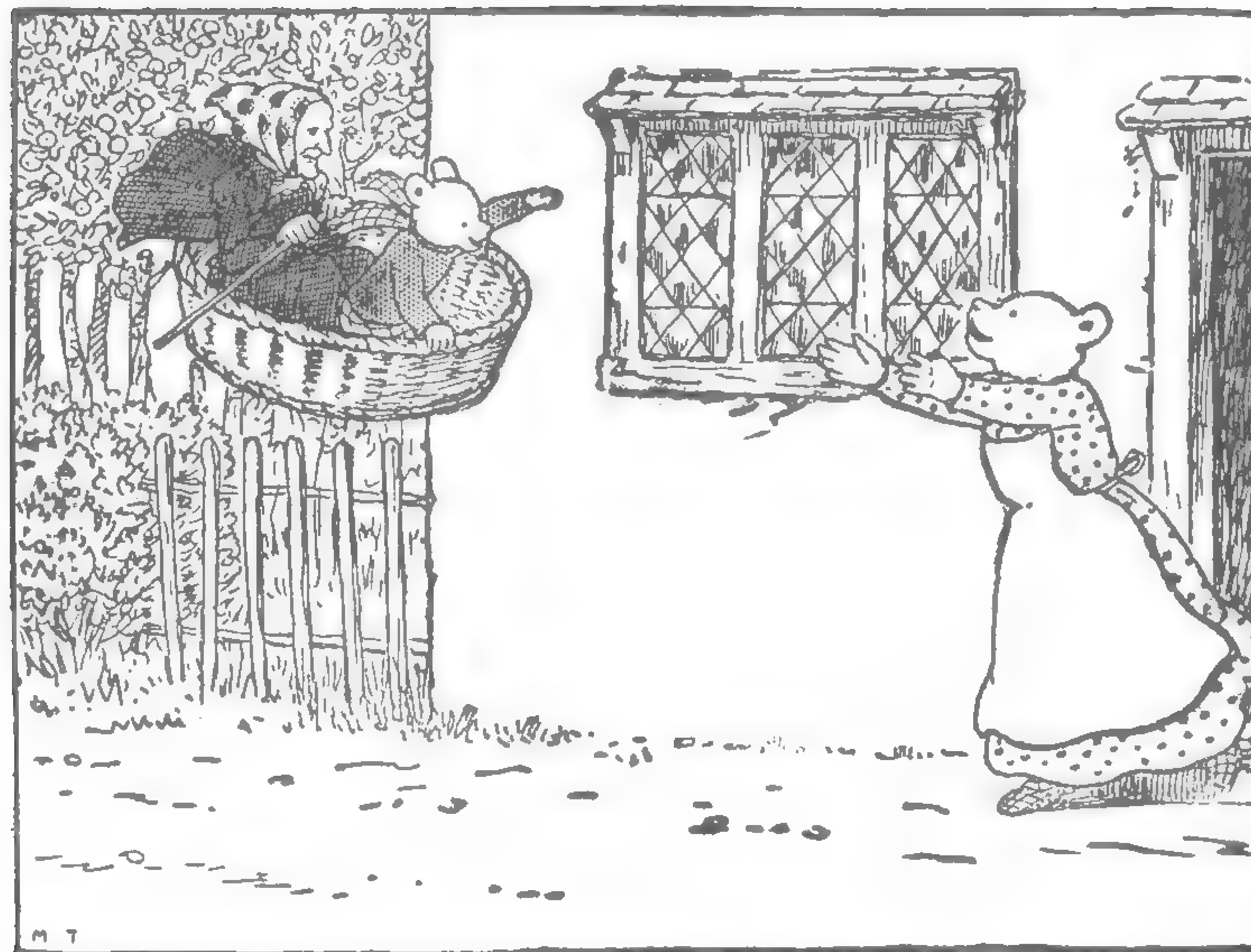
Dan zegt de oude vrouw: „Dat is het einde van jouw reis."

58. Vlug daalt de mand midden op het tuinpad, waar de koningin eenzaam loopt te treuren, omdat ze dacht, dat haar dochtertje haar voor altijd verlaten had. Maar dan opeens hoort ze een stemmetje dat roept: „Moeder, daar ben ik weer. En ik ben helemaal niet gulzig meer."

De Koningin kijkt om en ze gelooft haar ogen niet, als ze daar een klein mager, smerig kindje voor zich ziet. Is dat haar dochtertje? Is dat de dikke, gulzige prinses? Die kreeg dan zeker wel een harde les!

Het prinsesje holt naar haar moeder toe en zegt: „O moesje, wat fijn om weer bij je te zijn."

59. Als de prinses veilig bij haar moeder is, zegt de oude fee: „Bruintje, nu neem ik jou mee, anders is het weer mis. Ik weet zeker, dat ze jou dan hier willen houden. En dat wil ik niet, je had al genoeg verdriet. Kom maar vlug, dan breng ik je naar je moeder terug."

Weer zegt de vrouw het toverwoord en weer zweeft de mand als een vogel voort. Dan duurt het niet lang meer of ze bereiken het huis van de familie Beer. Langzaam daalt de mand, maar nog voor ze zijn geland, komt Bruintjes moeder al aangelopen.

„O," zegt ze, „dat had ik niet meer durven hopen, mijn jongen, dat ik je toch nog weer zou zien. Heel veel weken heb ik tevergeefs naar je uitgekeken, nadat je zo plotseling verdween. Bruintje, kind, waar was je nu weer heen?"

„O, moeder, dat is een lang verhaal, straks vertel ik het je allemaal." Dan bedanken ze de oude fee, die Bruintje veilig heeft thuis gebracht. „Geen dank," zegt de goede vrouw. „Bruintje, dat deed ik graag voor jou. Maar nu vlieg ik gauw terug, ik wil nog thuis zijn vóór de nacht. Ik word door mijn kabouters verwacht!"

Omhoog zweeft de mand weer. „Tot ziens," roepen Moeder en Bruintje Beer.

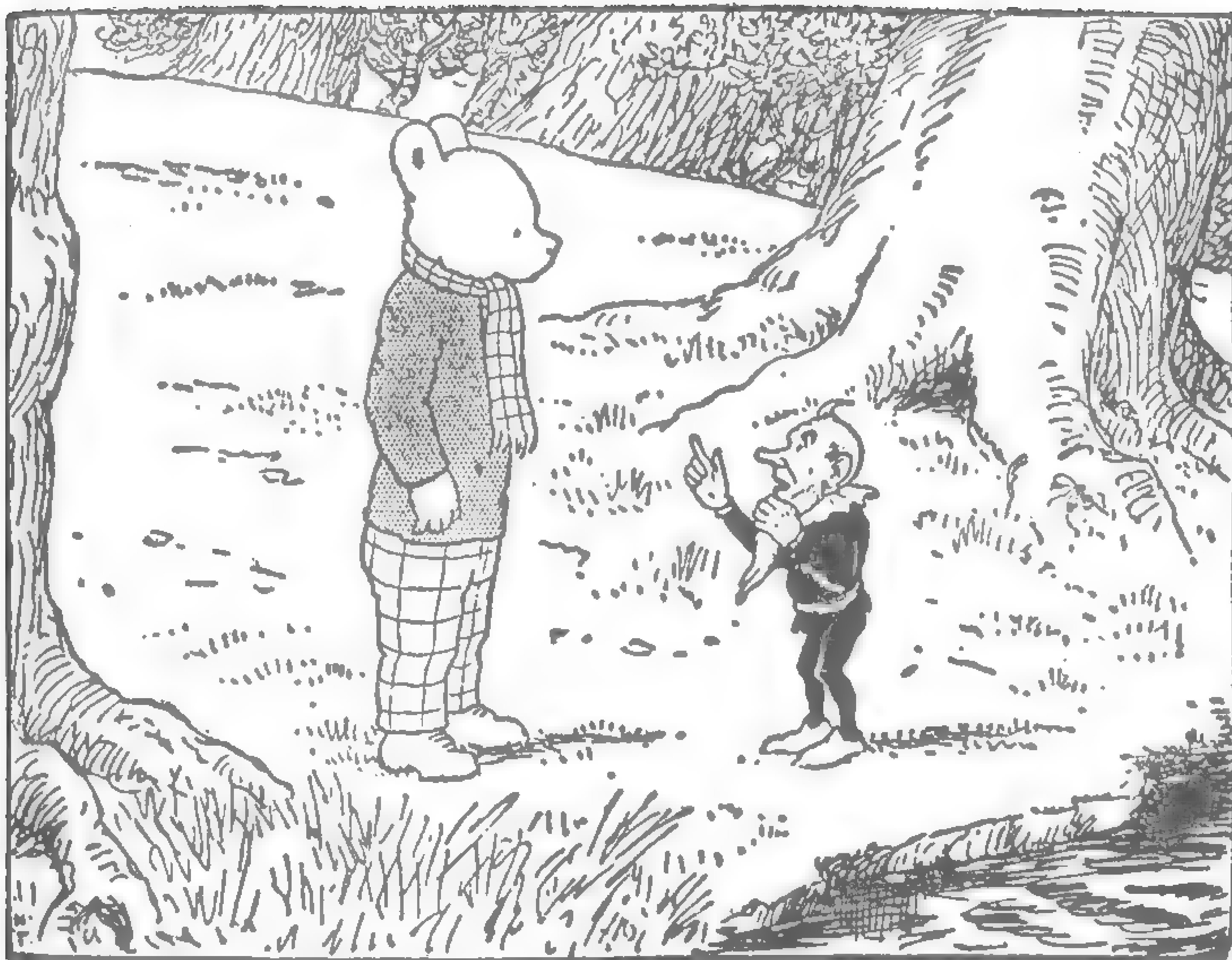
2. BRUINTJE BEER EN DE ZWARTE RIDDER

1. Het is prachtig weer. Bruintje verveelt zich; alleen loopt hij in het bos wat heen en weer. Zijn vriend Wim Das is uit die dag, terwijl Ko en Nijn een paar dagen uit logeren zijn. Ook Freddie Snuit is uit. Bruintje wandelt langzaam wat. Opeens blijft hij staan .... wat voor geluid was dat? Net alsof iemand om hulp riep .... maar het leek ook wel op muizegepiep .... Bruintje loopt dan recht vooruit, want daar ergens vandaan kwam het vreemde geluid.

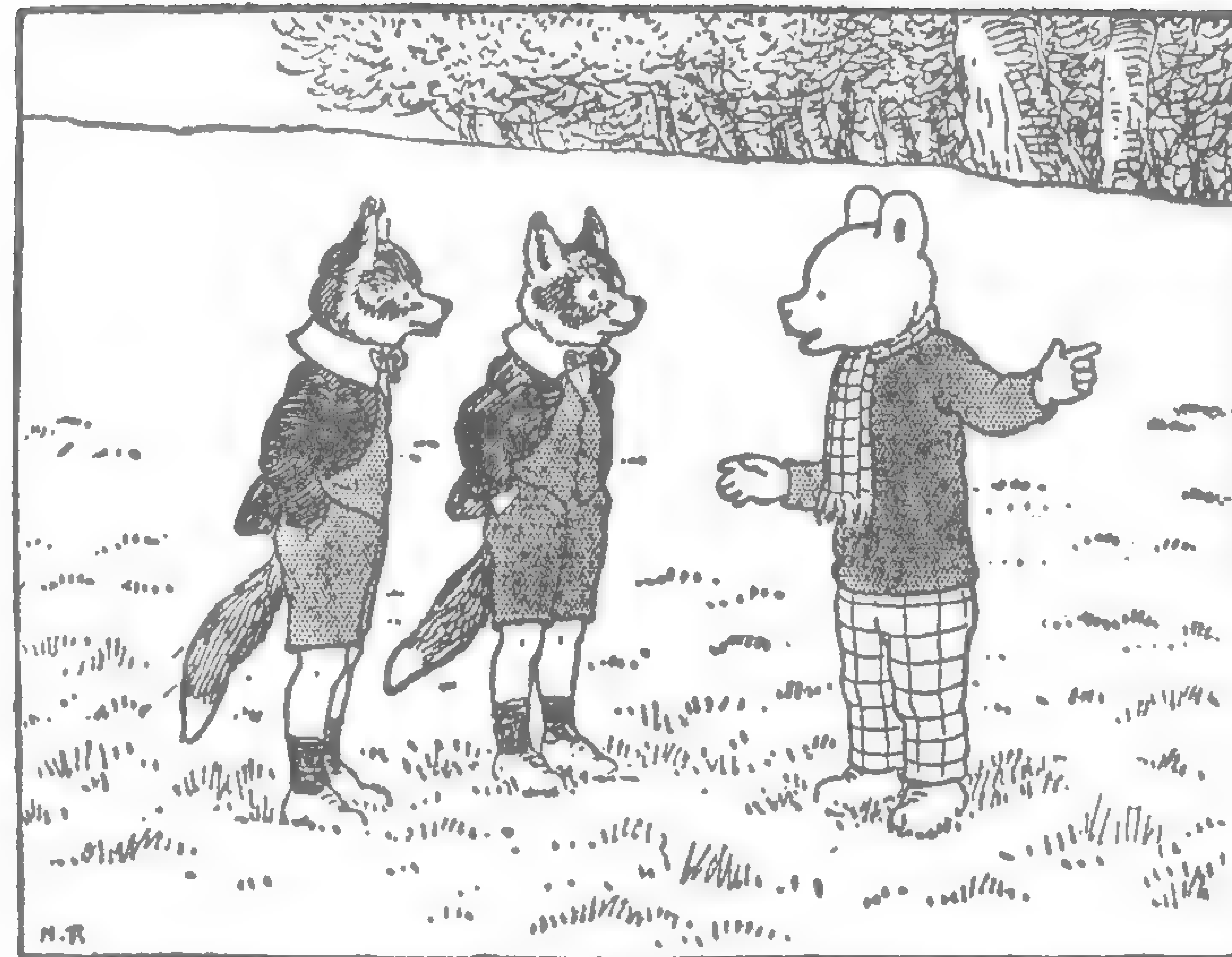

2. Nu hoorde Bruintje duidelijk, dat iemand schreeuwde. Juist op tijd kwam hij bij de beek, en hij zag toen iets, waar hij raar van keek. Nee maar, dat was toch al te gek! Een heel klein mannetje lag plat op de grond, en een grote vis had zijn baard in zijn bek, zo wilde hij het mannetje het water in trekken. Bruintje trok het mannetje aan zijn benen en schreeuwde zo hard, dat de vis losliet en binnen een seconde onder water was verdwenen.

3. Bruintje hielp het bevende mannetje overeind.

Toen het kleine, vreemde ventje weer op zijn benen stond, zei hij: „O, lieve vriend, wat een geluk dat jij me vond. Als jij me niet te hulp was gekomen, dan had die nare vis me vast naar de bodem van het beekje meegenomen. Als dank voor het redden van mijn leven, zal ik je een goede raad geven: loop hier niet langer rond. Ga zo vlug mogelijk naar huis. Voor mijn kleine beer is het hier niet pluis. Ja vriendje, ik weet wat ik weet. Zorg jij maar, dat je het niet vergeet."

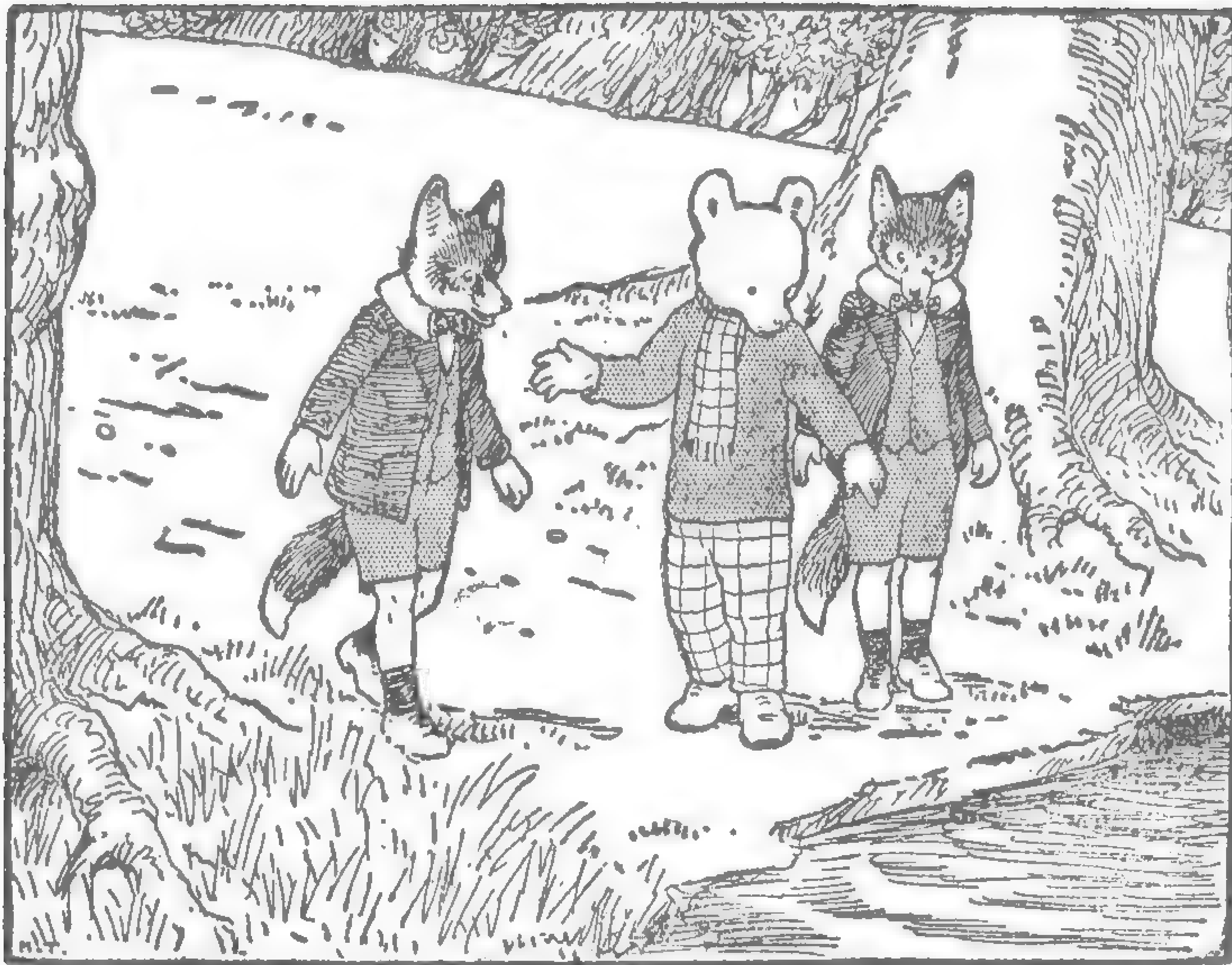

4. Bruintje volgt de raad van het mannetje. Hij besluit naar huis te gaan, maar heeft nog niet lang gelopen of daar komen een paar vriendjes aan: Vosje Loos en zijn broertje Koos. Dadelijk vertelt hij wat hem nu weer is overkomen. Maar de vriendjes kunnen niet geloven, dat het waarheid is: een kleine man, die gevangen genomen wordt door een vis!

Spottend zegt Vosje Loos: „Zou het waar zijn? Nou, misschien. Toch gek dat *wij* zoiets nooit zien."

Bruintje zegt: „O, geloven jullie me niet? Toch wel als je het zelf ziet. Misschien is het mannetje er nog wel, dat ik de vrijheid gaf."

Ze lopen achter Bruintje aan op een draf.

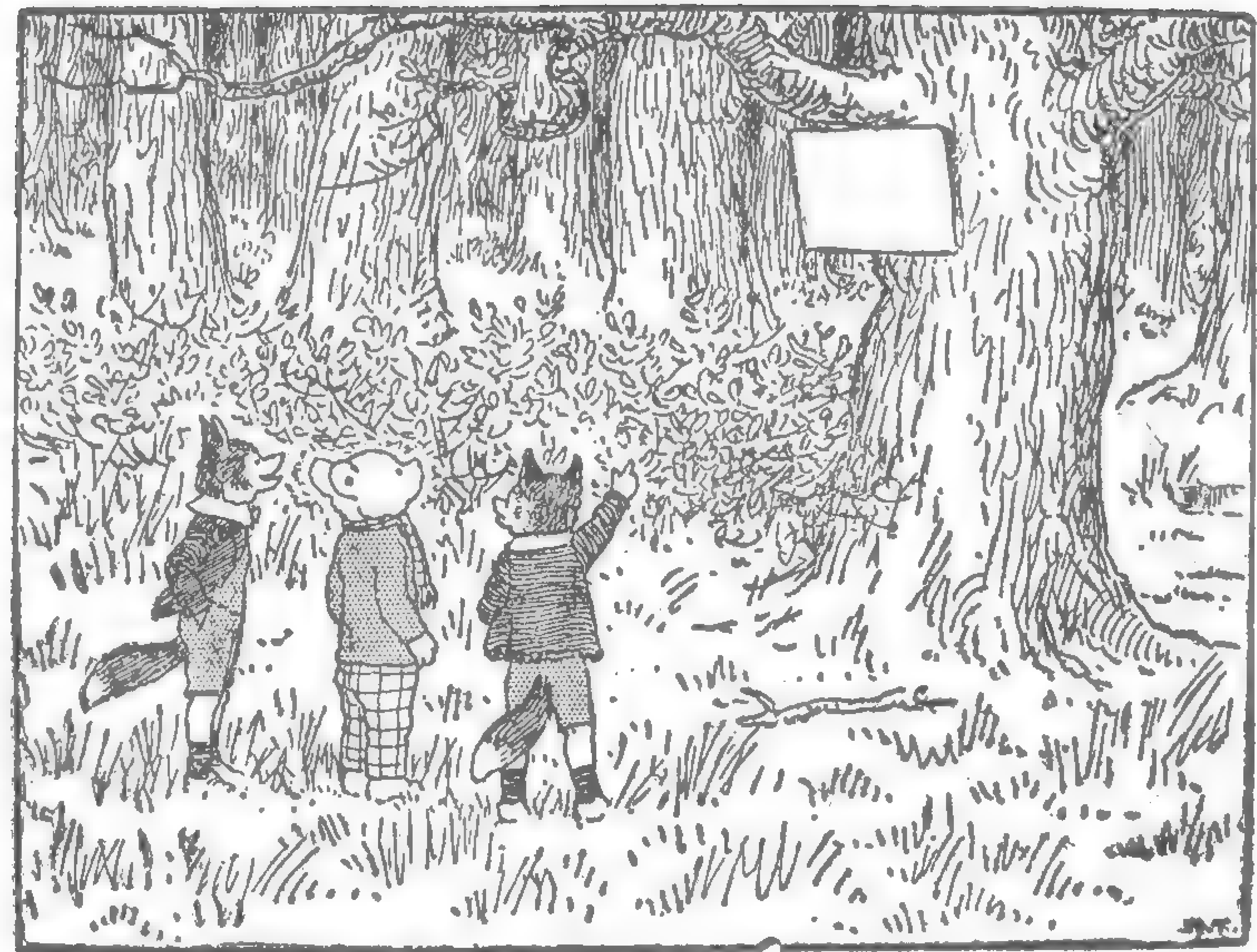
5. Maar bij het beekje is geen mannetje te zien en geen vis.

„Toch zeg ik jullie, dat hier het plekje is. Het mannetje lag op het mos en de vis pakte hem bij zijn baard en liet hem niet meer los."

„Nou," zegt Koos, „maak dat een ander wijs! Maar wij geloven het niet zonder bewijs!"

„Kom," zegt Vosje Loos, „Bruintje, we zijn toch niet boos. Ga je verder met ons mee? Misschien kunnen we dan ook iets beleven."

Vergeten is de raad, die het mannetje Bruintje heeft gegeven. Hij denkt er niet eens meer aan, naar huis terug te gaan. Zo zijn ze alle drie in het bos gebleven.

6. Als ze verder gaan komen ze in een gedeelte van het bos, waar ze nog nooit zijn geweest. Aan een van de bomen hangt een groot bord en Bruintje leest:

„Niemand mag in dit bos binnendringen. Doet hij het toch, dan gebeuren er rare dingen. Overal schuilt hier gevaar. Geloof je het niet, ondervindt het dan maar."

„Wat zullen we doen?" aarzelt Koos. „Ben je soms bang?" vraagt Vosje Loos. Bruintje zegt: „Ik wil wel eens een kijkje nemen." „Ik ook," zegt Vosje Loos. „Ik heb me al zo lang voorgenomen hier eens heen te gaan, want kijk, in de verte staan prachtige bomen."

7. Ondanks het grote bord, waarop gewaarschuwd wordt het bos *niet* in te gaan, doen de drie vrienden het toch, en Bruintje loopt vooraan.

Hij kijkt alle kanten uit, maar ziet niets en hoort geen geluid.

Nu er niets bijzonders gebeurt, krijgen ze meer moed, en Vosje Loos zegt: „Nou, die vind ik goed. Het is een heel gewoon bos, met bomen en met mos. Voor de pret hebben ze zeker die waarschuwing neergezet."

8. Steeds verder trekt het drietal voort.

„Toch wel gek, hè," zegt Bruintje, „dat je hier niets hoort. De bladeren bewegen wel, maar ritselen niet; er zijn vogels, maar je hoort ze niet zingen. Dat vind ik rare dingen."

Een paadje is ook al niet te vinden en Bruintje zegt tegen zijn vrinden: „Laten we goed opletten, waar we heen gaan, anders komt ons dat duur te staan. We zouden vast verdwalen."

„Kijk eens!" roept Vosje Loos, „wat een grote vogel! Die gaat zeker voedsel voor zijn jongen halen."

Een grote, witte vogel vliegt om hen heen. „Wat zou dat voor een vogel zijn?" vraagt Bruintje Beer.

Onrustig vliegt de vogel heen en weer, om dan plotseling weer te verdwijnen. De verbaasde jongens zien weer niets anders dan de zware bomen, verder zijn ze alleen.

9. Weer lopen ze voort. De rust in het bos wordt slechts verstoord doordat de droge takken onder hun voeten kraken, hoewel ze hun best doen, zo weinig mogelijk lawaai te maken.

Dan bereiken ze een van de dikste, oudste eiken.

„Kijk eens," zegt Vosje en hij wijst naar boven, „wat een reuzenvogelnest. Als je het niet zag, zou je het niet geloven."

Koosje zegt: „Misschien woont die grote, witte vogel wel in dat nest."

„Ja," zegt Bruintje, „dat kan best. Ik zal eens een kijkje gaan nemen. Natuurlijk zal ik het niet aanraken, want dan zou ik die vogel aan het schrikken kunnen maken. Ik wil alleen maar weten hoe zo'n nest er uit ziet. Eerder zag ik zoiets nog niet."

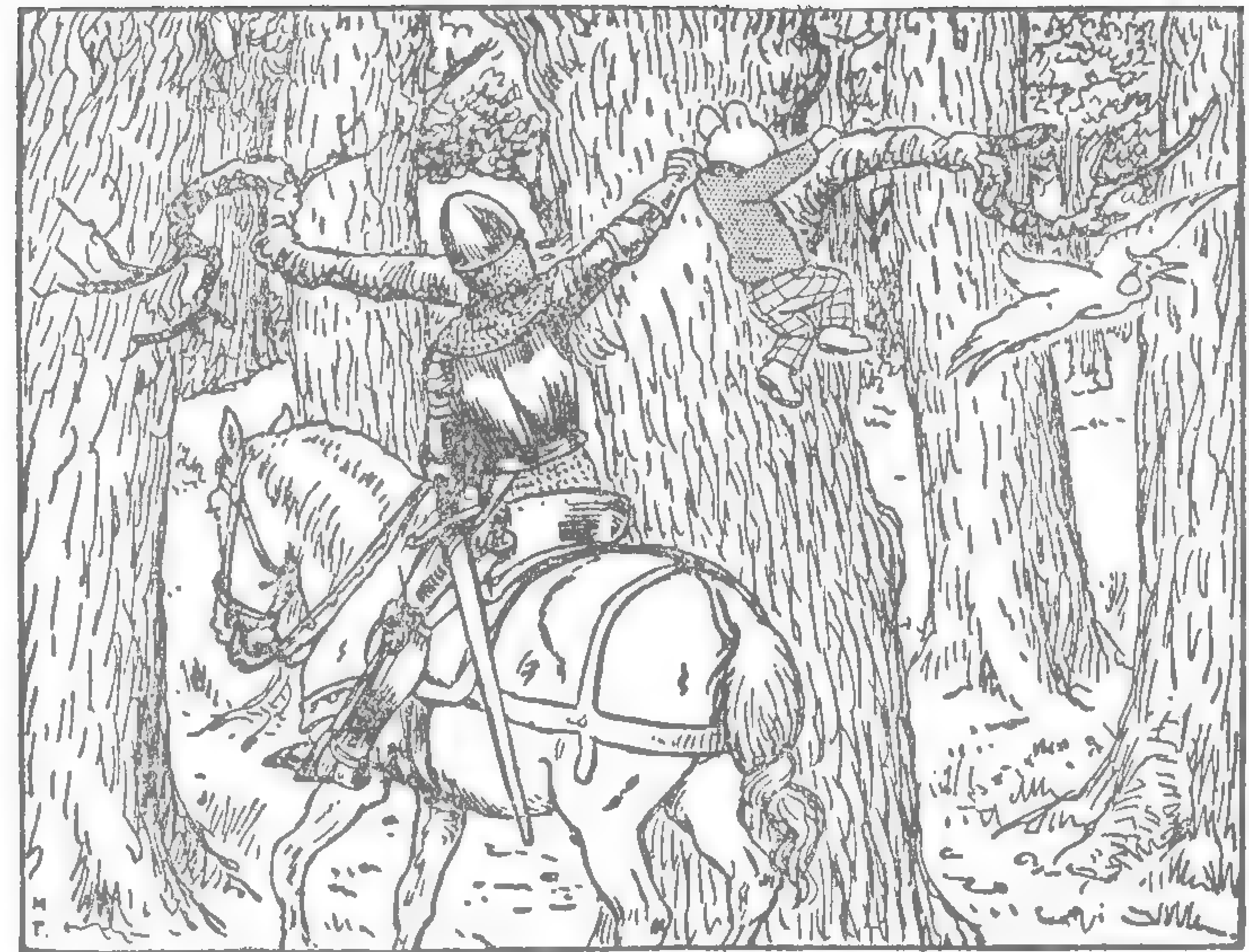
10. Bruintje Beer klimt geweldig goed. Zo vlug als een aapje klimt hij naar boven; aan de ene tak zijn hand, op de andere zijn voet . . . Maar wat schrikt hij dan! Als hij het nest bijna zien kan, vliegt de vogel schreeuwend op, bang dat hij het nest komt roven.

Het gekrijs van de vogel klinkt door het hele bos, en Bruintje blijft stokstijf staan zonder verder te durven gaan. Eerst was het zo stil om hem heen, en nu al dat lawaai! De vogel schreeuwt zo hard als een papegaai.

11. Vlug laat hij zich naar beneden zakken, maar weer blijft hij verschrikt staan tussen de takken .... Waarom durft hij opeens niet verder te gaan? Daar beneden, in volle wapenrusting gekleed, staat een ruiter gereed om hem op te vangen, terwijl zijn twee vrienden Vos, hoewel ze naar een avontuur verlangen, de toestand te gevaarlijk vinden en er vandoor gaan in het bos.

Arme Bruintje weet zich geen raad! Hij is bang voor de ruiter die daar beneden staat.

12. „Laat me niet wachten!" roept de soldaat, „maar kom naar beneden. Ik heb je gesnapt, terwijl je het nest wou verstoren; nu moet ik je meenemen en dan zal je er wel meer van horen."

Bruintje denkt: „Er zit echt niets anders op."

Zodra hij hem pakken kan, vangt de man het kleine Bruintje op, zet hem ruw op zijn zadel en rijdt weg in volle galop.

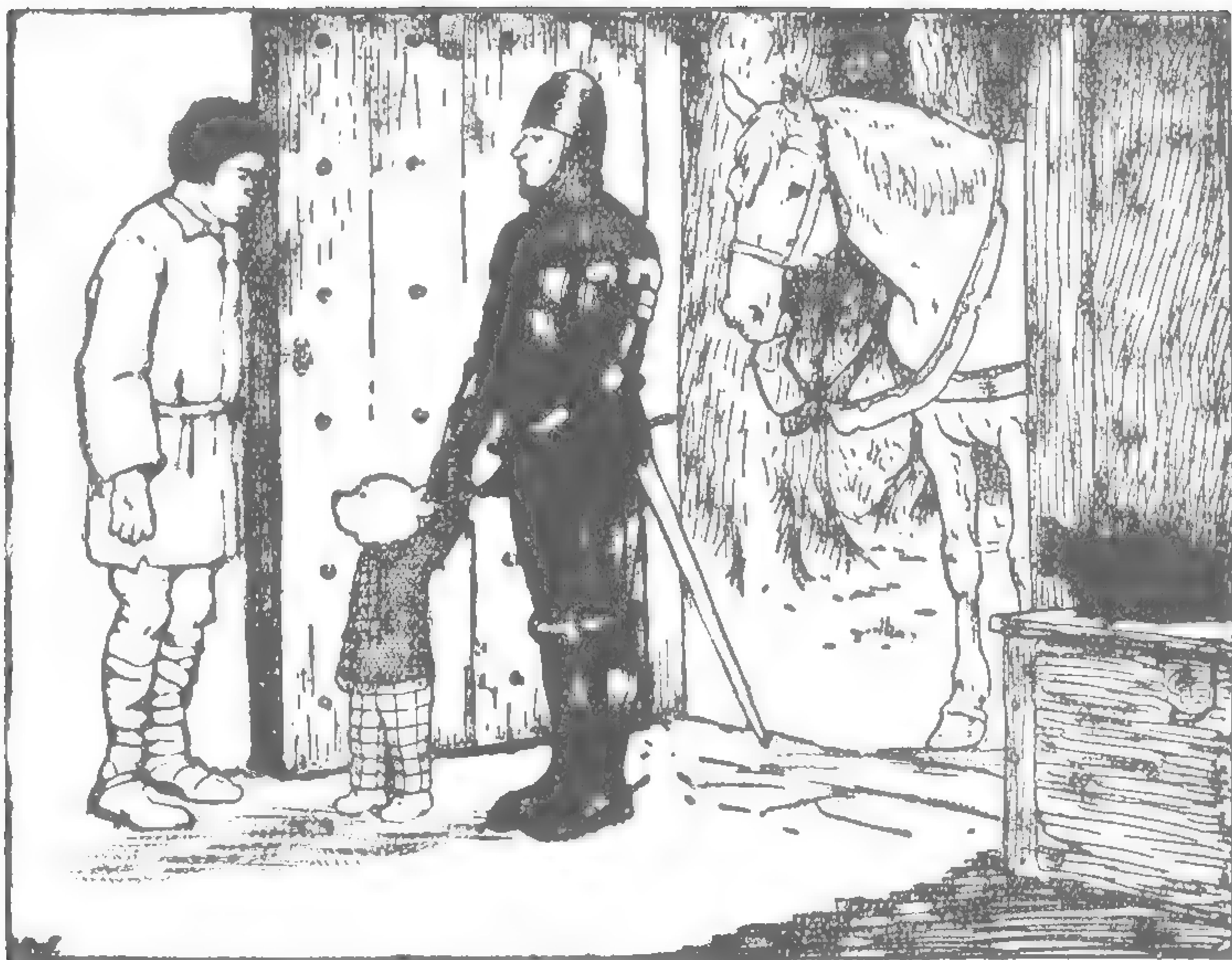
13. „Och toe, laat me los!" roept Bruintje Beer. „Ik had geen kwaad in de zin. Ik wilde alleen dat nest maar bekijken, ik dacht: misschien liggen er wel eieren in. Maar ik zou niets hebben gedaan. Toe, laat me vrij. Nooit zal ik meer dit bos ingaan." Maar de man in wapenrusting kijkt Bruintje niet eens aan. Hij zegt geen woord, en doet of hij Bruintjes vragen niet hoort.

In volle galop rijden ze door het stille woud, terwijl de soldaat Bruintje stevig in zijn armen houdt.

14. Ze rijden wel een uur. Dan laat de man het paard stil staan voor een huis, bijna een schuur. De soldaat laat zich van zijn paard glijden, klopt op de deur en dan wachten ze beiden.

Stevig houdt de ruiter Bruintje bij de hand. Lang duurt het wel, maar dan horen ze haastige voetstappen naderen aan de andere kant.

15. De deur wordt opengedaan door een eenvoudig geklede man, die in eerbiedige houding blijft staan, als hij de ruiter in wapenrusting ziet.

„Hier is er weer een," zegt deze, als hij met Bruintje naar binnen is gegaan. „Ook hij trachtte in het bos de rust van onze Hoge Vrouwe te verstoren. Gelukkig, dat ik haar hulpgeroep kon horen. Wat je moet doen, weet jij zelf het best; behandel hem net als de rest. Geef hem zijn kans. Slaagt hij er in het geheim te ontsluieren, dan is het goed. Je weet wel, dat hij dan met een grote beloning en onder veilig geleide naar zijn huis gebracht moet."

16. Wanneer de ridder zijn bevelen heeft gegeven, verdwijnt hij op zijn ros. Bruintje en de bediende blijven alleen in het huisje in het bos.

De man dwingt Bruintje naar een andere kamer te lopen, en maakt daar een luik in de grond open. Als hij dat heeft gedaan, ziet Bruintje daar een ladder staan. Bruintje ziet ook dat het heel donker is daar beneden en als de man hem mee wil nemen, staat hem dat niet aan en roept hij ontevreden: „Och meneer, laat me toch gaan!"

Maar de man pakt Bruintje bij een arm, neemt de brandende lantaren en daalt de treden af. Arme Bruintje, die rilt en beeft, begrijpt best dat al zijn tegenspartelen niets geeft.

17. Toen ze de ladder waren afgedaald, bleken ze in een onderaardse gang beland. Stevig hield de man Bruintje bij de hand. Bruintje had niet veel tijd om rond te kijken, want de man trok hem voort; nog verder liepen ze naar beneden, maar nu langs stenen treden.

Heel stil en donker was het om hen heen maar bij het flikkerende licht van de lantaren konden ze toch zien waar ze waren . . .

18. Maar het valt mee. De tocht door de donkere gang duurt niet zo lang, en opeens staan ze weer buiten met het volle zonlicht om hen heen. De man zegt tot Bruintje: „Zo, nu ga je verder maar alleen."

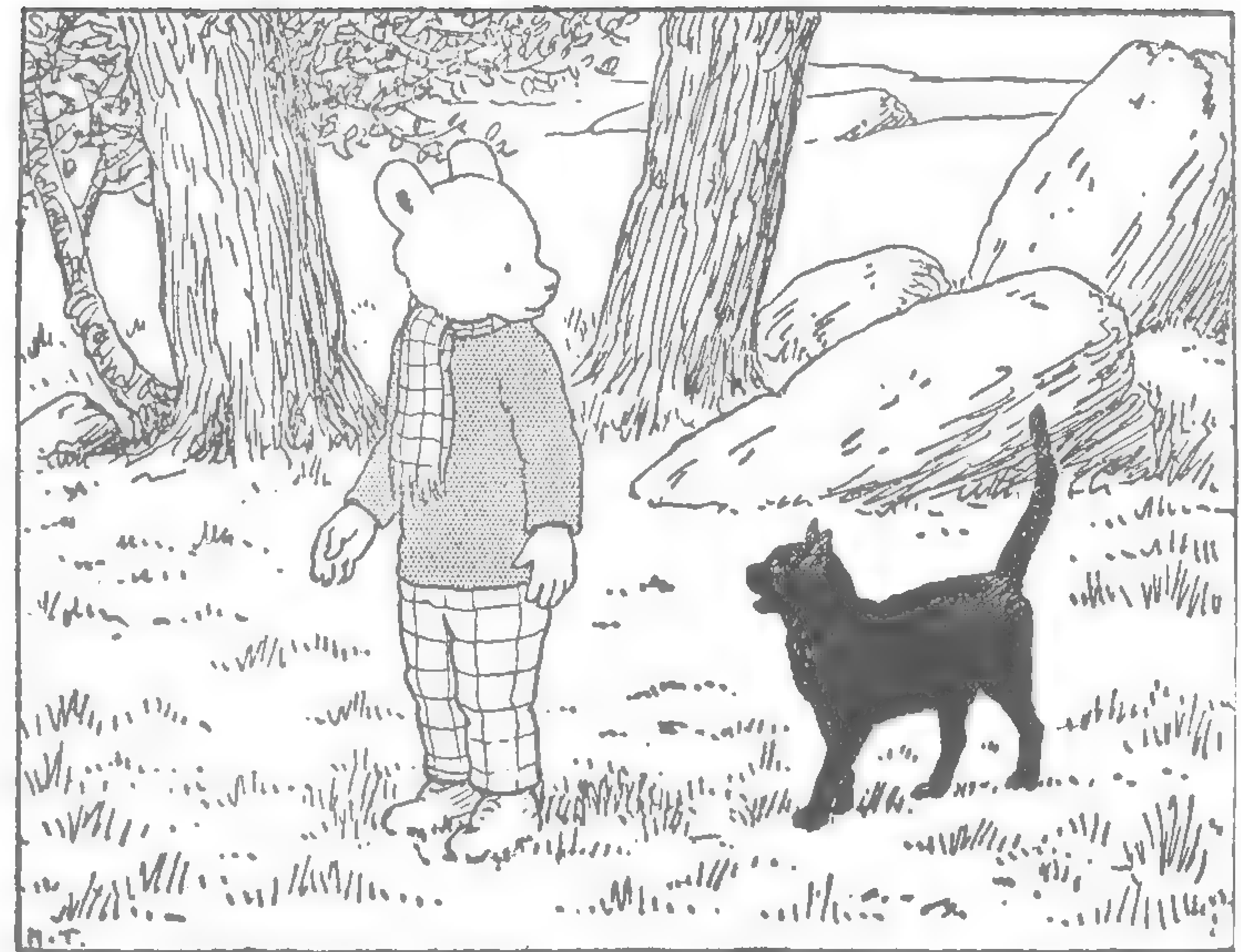
„O, nee," roept Bruintje bang, „gaat u toch met me mee. Toe, breng me naar huis. Dat wil ik zo graag."

„Dat is ook een vraag," zegt de man. „Ik verzeker je, dat ik je niet helpen kan. Jij moet hier je taak vervullen, die allen wordt opgedragen, die in het bos worden gevonden. Had maar beter op de waarschuwingen gelet, die op het bord stonden. Jij moet nu de betovering verbreken, die rust op onze koningin en haar hele gezin. Doe je dat, dan is alles in orde, maar lukt het niet, dan betwijfel ik of je ooit je familie weer ziet."

19. „Maar zeg me toch wat ik moet doen," smeekte Bruintje Beer.

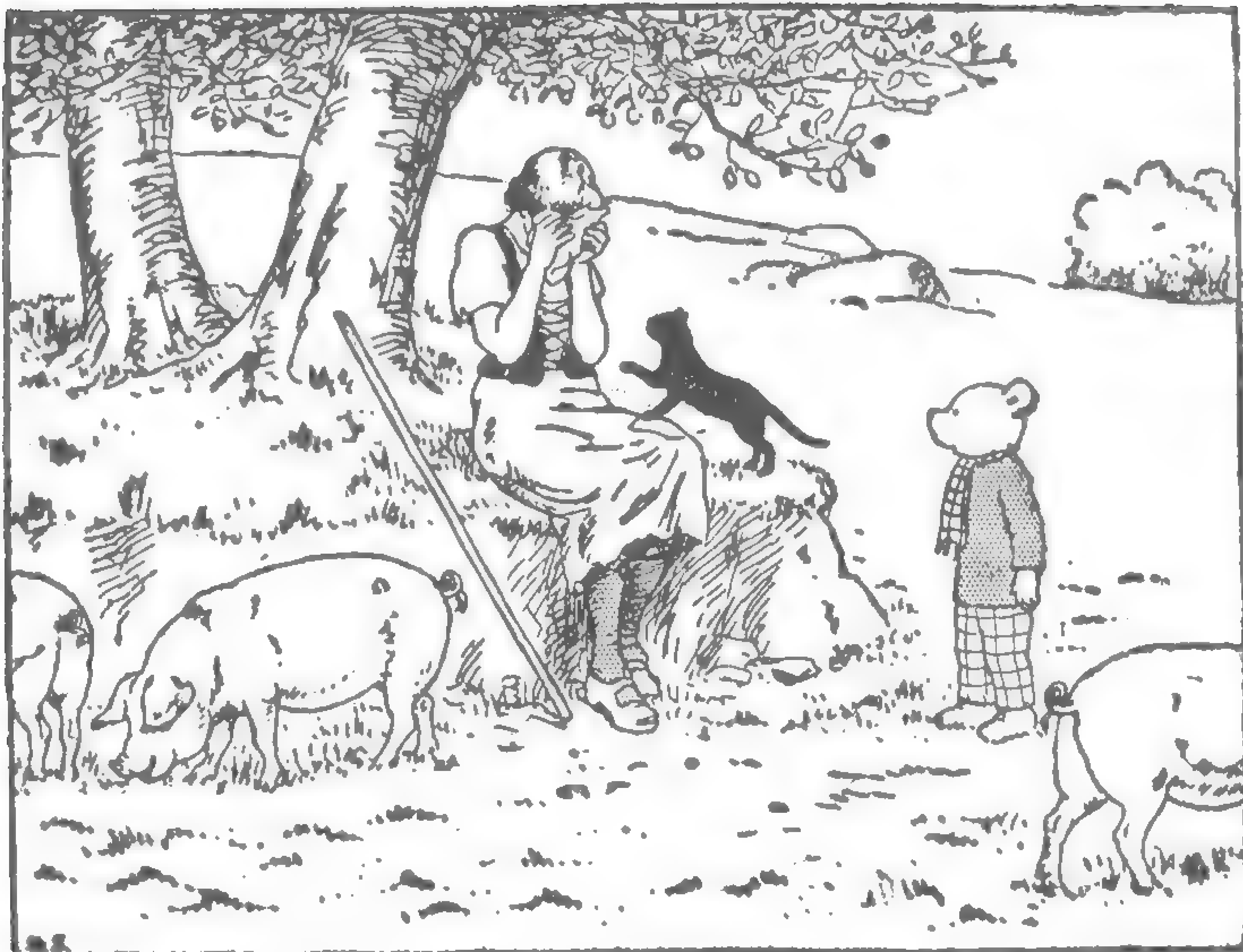
„Ja," zegt de knecht, „dat is het hem juist; dat weet niemand tot onze grote spijt. We weten alleen, dat onze lieve koningin werd omgetoverd in een vogel; haar dochter zagen we nooit weer na die tijd. Die is verdwenen, net als het hele koninkrijk met bedienden en paarden en al. Niemand ontkwam behalve mijn meester, de Zwarte Ridder, die jou in het bos gevangen nam. Hij heeft zich voorgenomen, dat ieder die de koninklijke vogel zou bedreigen, deze moeilijke opdracht zou krijgen. Kom, kleintje, houd je nu maar bedaard en probeer het eens: het is heus de moeite waard."

20. Alleen blijft Bruintje achter, als de man weg is gegaan. Heel stil blijft hij even staan, want het heeft hem niet gerustgesteld, wat de man hem heeft verteld: „Het is allemaal de schuld van een oude tovervrouw; ze woont hier ergens in de buurt. Ik weet niet waar, zoek jij haar maar. Jij moet haar toverkracht verbreken, daar word jij nu op uitgestuurd."

Langzaam loopt Bruintje voort en hij denkt na over alles wat hij heeft gehoord.

Dan hoort hij opeens een vriendelijk geluid, een zacht „miauw". Hij keert zich om en ziet een grote, zwarte kat. Die zegt: „Mag ik met je mee? Dan help ik jou. Ik weet wat er is gebeurd en wat je moet doen. Miauw."

21. Bruintje was blij, dat hij gezelschap had, al was het dan maar een zwarte kat!

Samen liepen ze voort, en de kat was voortdurend aan het woord. „Je moet weten," vertelde ze, „ik was de Paleiskat. Je kunt begrijpen, dat ik een fijn leventje had. Toen de tovenares kwam, heeft ze me niet gezien en daarom overgeslagen. Net als de Zwarte Ridder. Of die verdriet heeft, hoef je ook niet te vragen . . . Miauw! Wat is dat nou? Zie ik goed? Het meisje, dat daar de varkens hoedt, is mijn prinses!"

De vreugde van de zwarte kat was groot. Met één sprong zat ze op prinsesjes schoot.

De prinses was verrast, toen ze haar lievelingskat daar zag. Toen begon ze te huilen en zei: „O, ik heb zo'n verdriet. Ik ben nu een varkensmeisje; een prinsesje ben ik niet."

22. Ze droogde gauw haar tranen, toen ze van de poes hoorde, dat Bruintje een poging moest wagen, om de toverkracht van de oude vrouw te verbreken en dat hem dat door de Zwarte Ridder was opgedragen.

Toen ze Bruintje even medelijdend had aangekeken, zei ze: „Je moet naar haar huisje toegaan. Daar tussen de bomen kan je het zien staan. Luister goed naar mijn raad: wees niet bang, als je voor haar staat. Zeg, dat je bij haar in dienst wil gaan, dan neemt ze je vast als hulpje aan. Maar onthoud één ding goed: dat je nooit drinken moet, van de drank die ze je geeft. Niemand ontkomt haar toverkracht, die daarvan gedronken heeft. Neem de drank wel aan, maar gooi hem weg als ze niet naar je kijkt. Vergeet dat niet en misschien gaat alles gemakkelijker dan het nu lijkt."

23. Bruintje gaat op weg naar het huis van de tovervrouw. Poes loopt naast hem en zegt: „Miauw! Die kleine varkenshoedster is mijn prinses. Dat heb je zeker wel begrepen. Sinds de nacht, dat de Koningin betoverd werd, hebben we overal naar haar gezocht, zonder dat het baten mocht."

Ze bereiken het huisje, dat tussen hoge bomen ligt verscholen. Met knikkende knieën loopt Bruintje er heen. Voortdurend denkt hij aan wat de prinses heeft bevolen: bang zijn mag hij niet, als de tovervrouw hem ziet. Daar hoort hij een schelle stem. Over de deur kijkt een oude vrouw. Ze schreeuwt hem toe: „Wat hebben we daar nu weer? Nee maar, het is warempel een kleine beer!"

24. Bruintje vergeet heel even de raad, die de prinses hem heeft gegeven .... hij beeft van angst als de vrouw naar buiten komt, stampend met haar stok op de harde grond.

Als ze voor Bruintje staat, weet hij zich van angst geen raad, maar hij raapt zijn moed bijeen en zegt: „Ik kom van heel ver. Kan ik u helpen met iets? Ik werk graag voor u en het kost u niets."

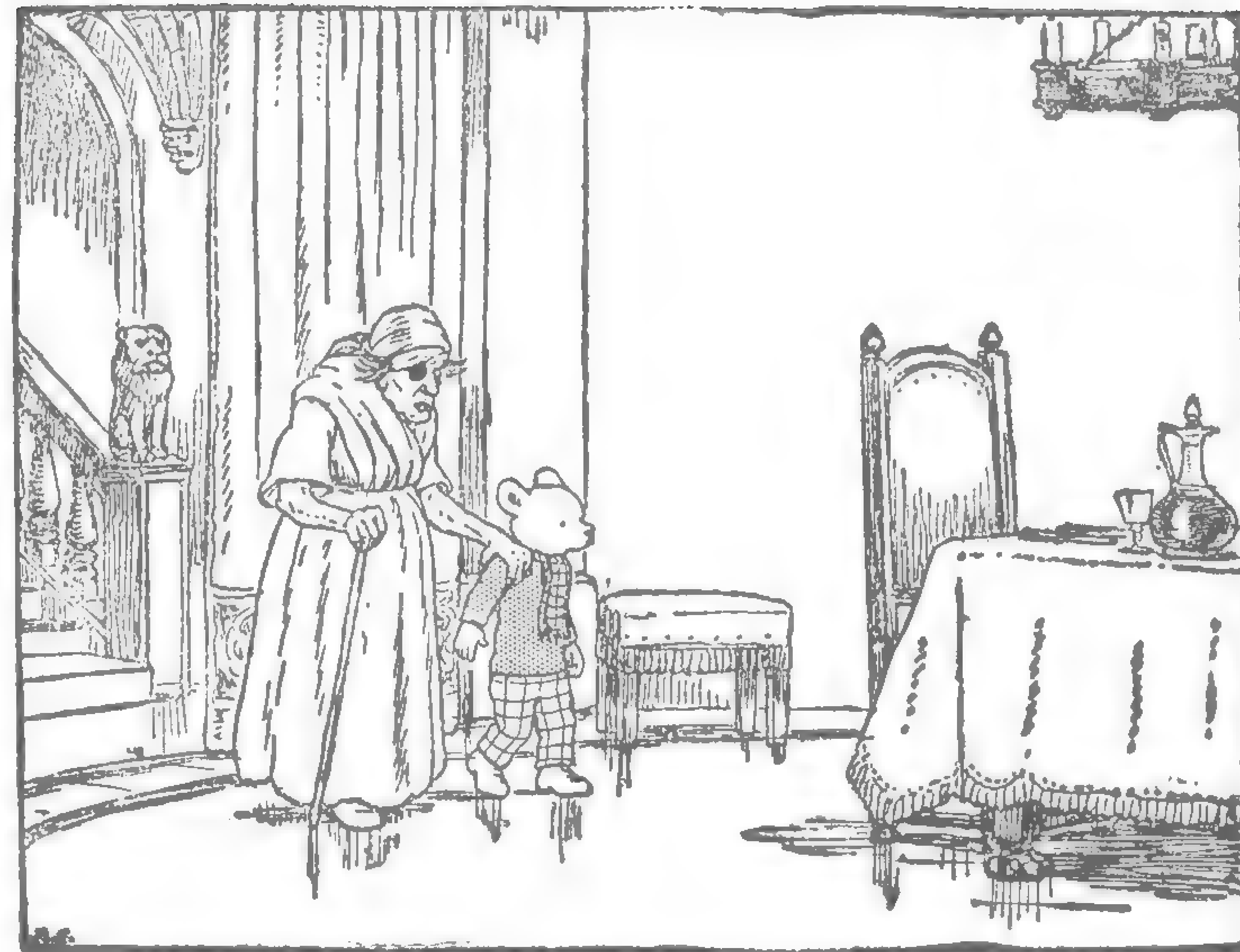
Dapper staat hij daar en de vrouw kan niet vermoeden, dat hij heel bang is voor haar.

Doordringend kijkt ze hem aan en dan zegt ze met barse stem: „Dat zal wel gaan."

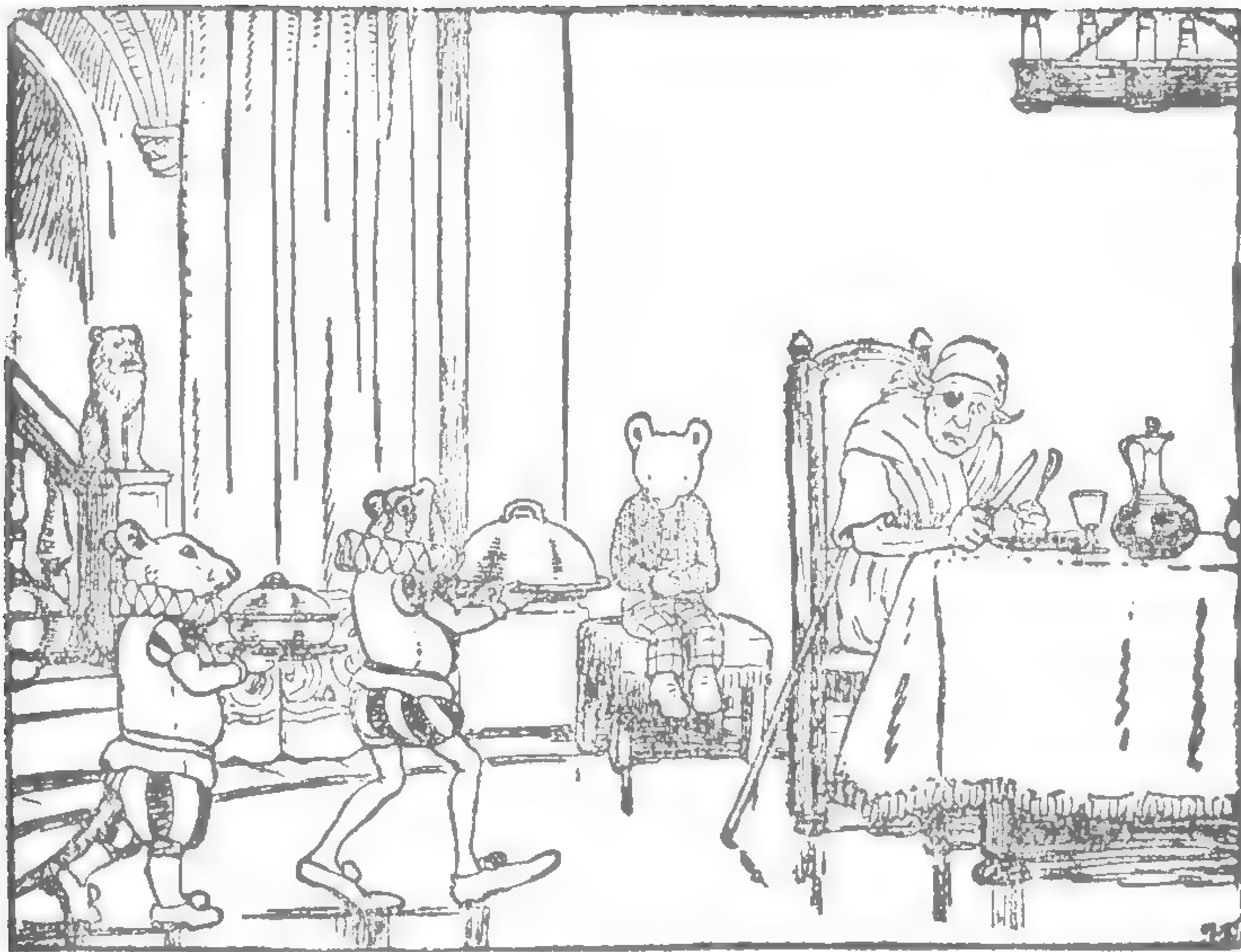
25. De oude vrouw pakt Bruintje stevig bij de hand en neemt hem mee naar het huisje. Dan keert ze zich naar Poes en zegt boos: „Wat is dat? Ik houd niet van een zwarte kat!"

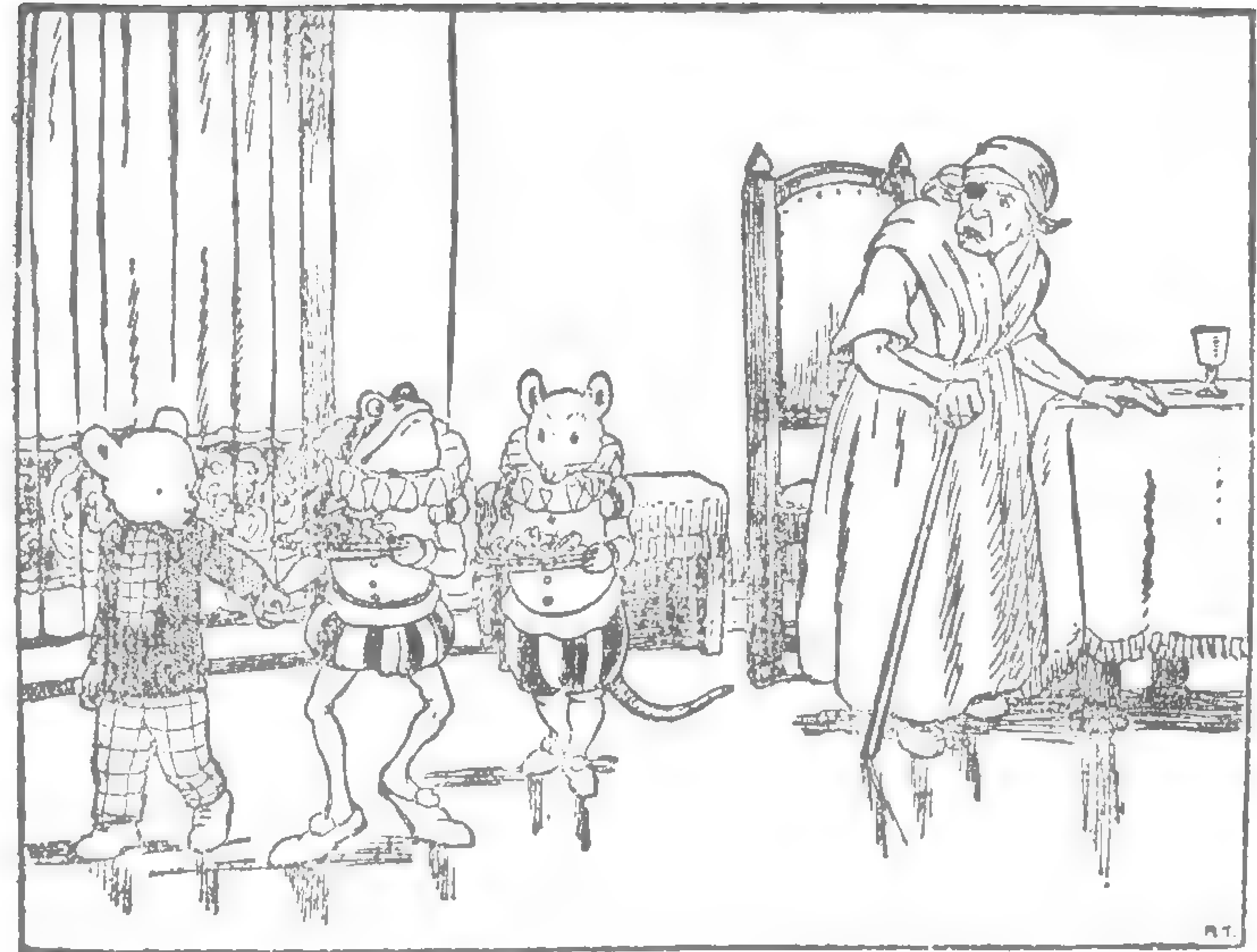
Ze stampt met haar stok op de grond, dan dreigt ze Poes er mee en intussen kijkt ze angstig in het rond. Het lijkt wel of ze bang is, nu ze die poes daar ziet . . . . „Zo'n lief dier," denkt Bruintje, „dat begrijp ik niet." Maar Poes, verschrikt, is ook niet op haar gemak; ze gaat aan de haal, klimt in een boom en blijft zitten op een dikke tak.

26. Ze gaan het armoedige huisje binnen. Daar klopt de vrouw driemaal op de muur. Dan telt ze: één, twee, drie . . . tot tien en plotseling gaat er een deur open, die Bruintje eerst helemaal niet heeft gezien. Ze dalen een trapje af van zeven treden en dan zijn ze beneden in een grote zaal. Verbaasd kijkt Bruintje rond: het huisje leek zo vervallen en klein en hier is het een en al pracht en praal.

De vrouw houdt hem nog altijd vast, maar Bruintje is blij verrast, als hij ziet dat de tafel gedekt staat. Hij denkt wel aan wat de prinses gezegd heeft: dat hij niet mag drinken wat de vrouw hem geeft, maar eten kan geen kwaad.

27. Maar wat Bruintje verwacht, gebeurt niet; het valt hem tegen dat de vrouw alleen aan tafel gaat en dat hij moet zitten op een bankje, dat tegen de muur staat.

De oude vrouw gaat zitten in een grote stoel, pakt mes en vork en commandeert: „Dien het eten op zoals ik het jullie heb geleerd!"

Dan kijkt Bruintje raar! Wat ziet hij daar? Een kikvors, een rat en een grote muis betreden de zaal, en ieder van hen draagt een zilveren schaal.

Die zetten ze voor de oude vrouw neer . . . . Zij eet voor zes, maar geeft niets aan Bruintje Beer. Niets biedt ze hem aan van alle lekkere dingen die op tafel staan.

28. Toen er niet veel meer dan een restje op tafel stond, klopte de oude vrouw met haar stok op de grond. Weer verschenen de kikvors en de rat. Ze beval hun de resten die ze over had, op een bord te leggen: „Dat is meer dan genoeg voor zo'n kleine beer. Zet hem maar in het schuurtje boven neer. Heeft hij voldoende gegeten, dan moet hij naar de stal, waar hij mijn paard voeren en kammen zal. Als hij weigert, vertel je het mij!" Nog bozer keek de oude vrouw terwijl ze zei: „Vertel hem maar vooruit, welk lot hem dan wachten zou!"

29. Toen hij alleen in het schuurtje zat, zocht hij uit de resten wat eetbaar was, omdat hij zo'n geweldige honger had.

Daar kwam het meisje, dat hij op de heuvel had gezien, toen ze de varkens hoedde. Ze vroeg wat de oude vrouw had gezegd en welke taak ze hem had opgelegd.

„Ik moet haar paard voeren," vertelde Bruintje Beer.

„O, jij arme stakker," zei het meisje weer, „dat paard is zo verschrikkelijk woest. Ik dacht wel, dat je dat werkje opknappen moest. Dat paard is betoverd, moet je weten en het wil alleen maar eten, als de oude vrouw het hem geeft, omdat zij macht over hem heeft. Allen die het vóór jou probeerden, is het mislukt en ze leden onder de zware straf, die de vrouw hun gaf."

30. Wat Bruintje hoort van dat paard, stelt hem niet op zijn gemak. Met knikkende knieën loopt hij naar de stal. Wie weet wat er nu weer gebeuren zal! Maar wat kan hij anders beginnen? Het liefst zou hij weglopen, maar waarheen? En iets anders kan hij niet verzinnen . . . .

Bovendien denkt hij aan de bedreiging van de oude vrouw . . . . Als hij eens weigeren zou . . . . wat zou er dan gebeuren? Nee, hij moet nu maar niet langer zeuren. Moedig zal hij proberen te doen, wat hem is opgedragen. Alleen zal hij zich in de stal bij het betoverde paard moeten wagen.

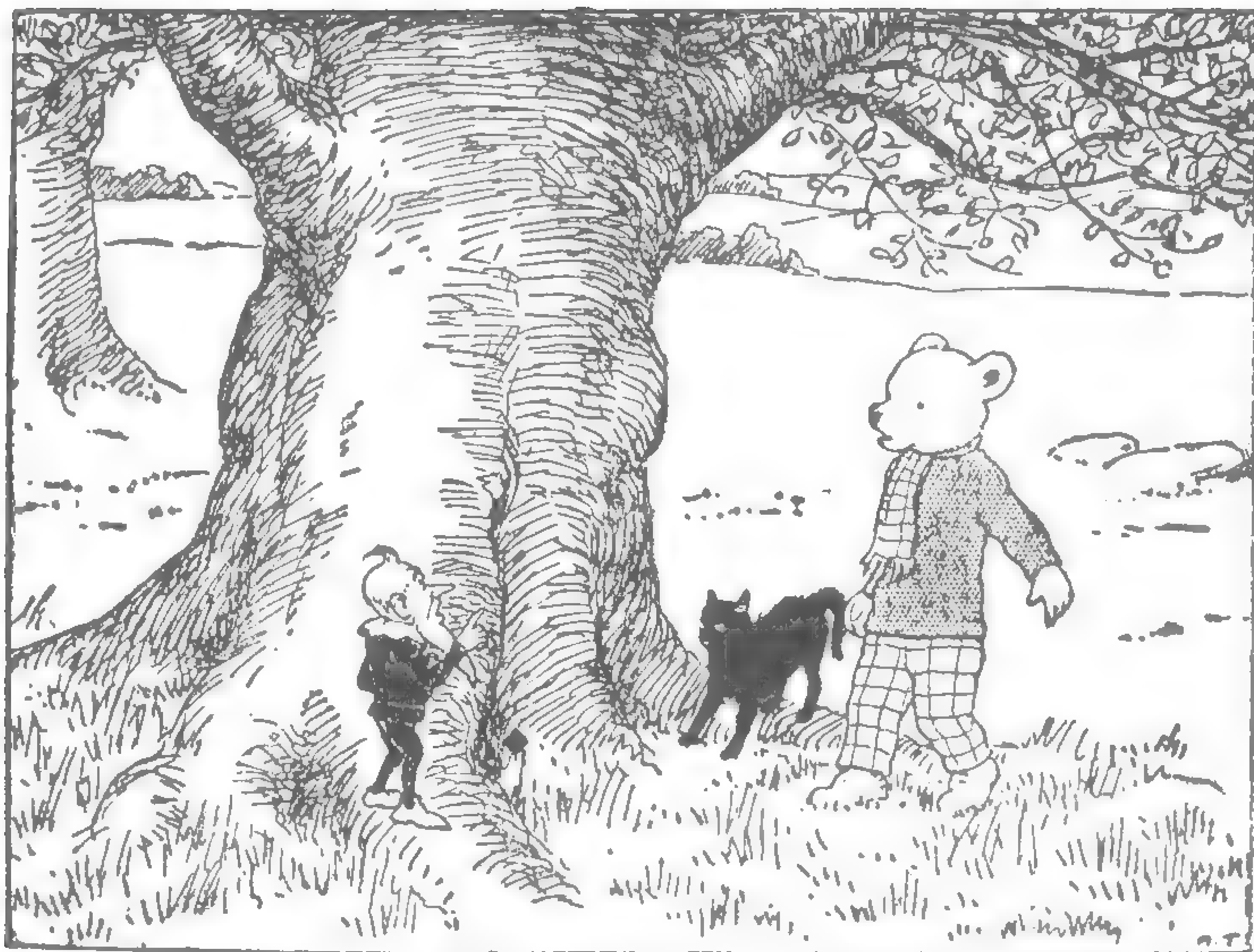
31. Zodra Bruin de klink oplicht en de bovenste helft van de deur open gaat, ziet hij daar het woeste paard, dat er schreeuwend achter staat, met wilde manen en slaande staart. Bruintje wacht geen ogenblik; hij laat zijn emmer vallen van de schrik. Hij durft de stal niet in te gaan en besluit, dadelijk aan de haal te gaan.

32. Dan blijft hij buiten adem staan en denkt: „Waar haal ik goede raad vandaan?" Want als de vrouw hoort, dat hij zijn taak niet heeft volbracht, dan . . . . Opeens hoort hij „miauw, miauw," heel zacht . . . .

Daar staat Poes weer, de trouwe kat, die de boze vrouw weggejaagd had. Maar Poes bleef trouw in Bruintjes buurt, alsof ze naar hem was toegestuurd.

„O, Poes," zegt Bruin, „wat moet ik doen? Ik durf niet naar die vrouw terug, want de Prinses heeft gezegd, dat me, als ik het paard niet voeren kan, een zware straf wordt opgelegd."

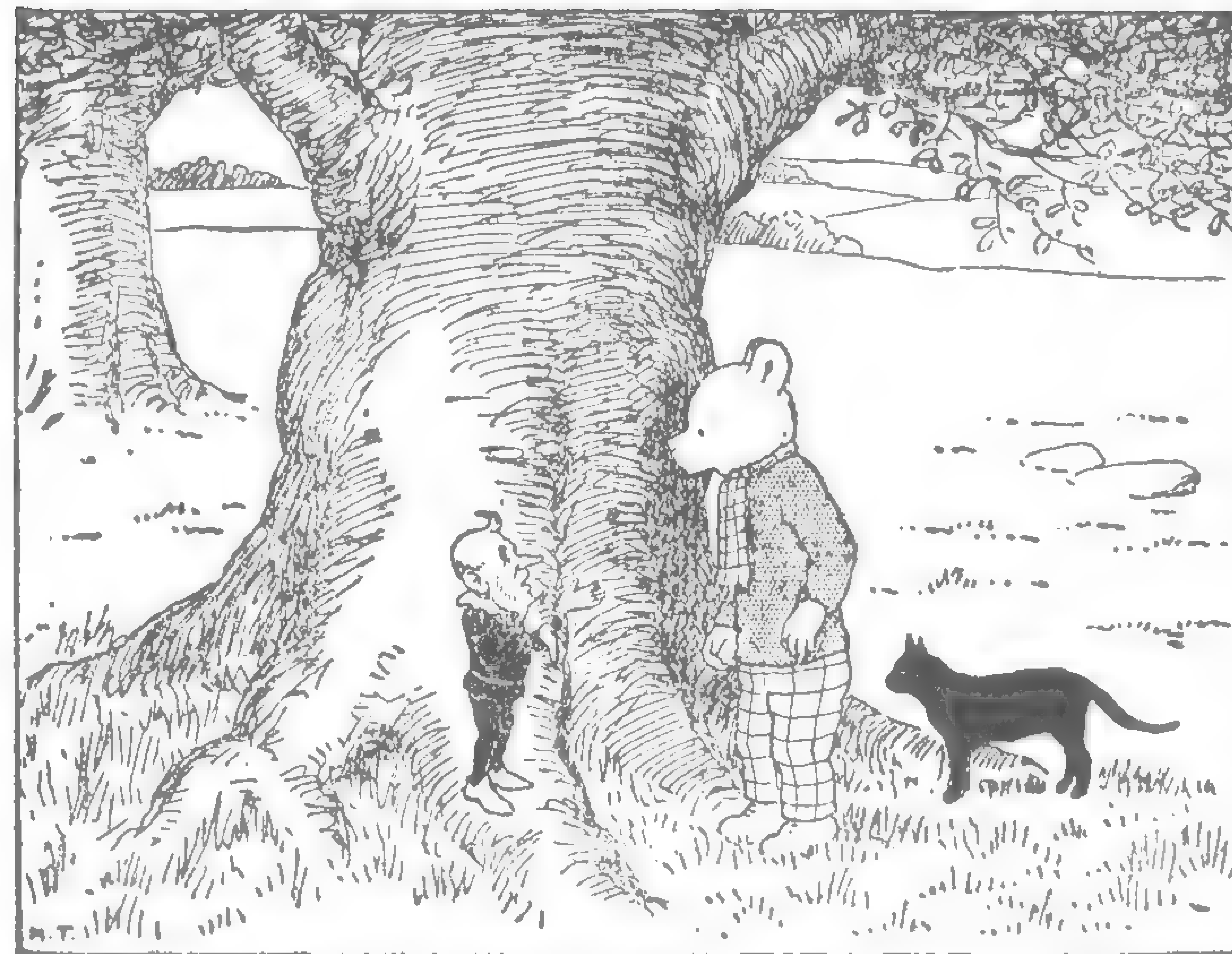

33. Poesje zegt: „Eens even zien. We kunnen nog wel ontsnappen, misschien.” Maar dan horen ze opeens een stem, die zegt: „Ik heb je toch bevolen, regelrecht naar huis te gaan, Bruintje, waarom heb je dat niet gedaan? Je hebt me die dag het leven gered, maar nu zit je er lelijk in.”

Waar komt opeens die stem vandaan? Verbaasd zien ze daar een kabouter staan. Het is het mannetje, dat door Bruintje gered werd in het bos.

„Toch kan ik je helpen,” zegt hij tot Bruintje Beer, „maar zeg me eerst wat was je taak ook weer?”

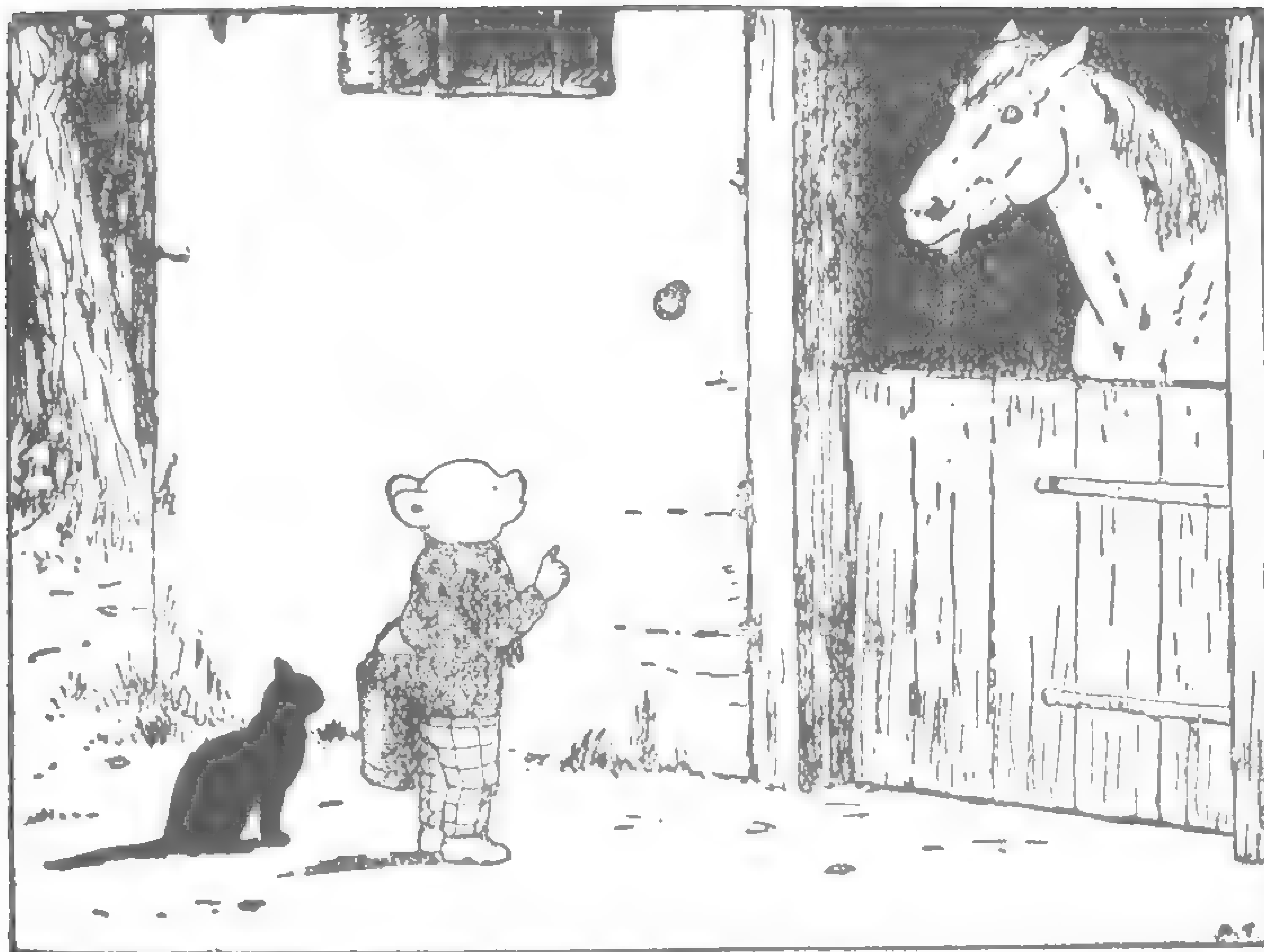
Bruin vertelt van het woeste, witte paard, met zwaaiende manen en slaande staart, dat hij eten moest geven. Wat hij niet durft uit angst voor zijn leven.

34. „Luister naar mij,” zegt de kleine vent, „je gaat dadelijk naar het wilde paard terug en als je bij hem bent, dan zeg je vlug: „Herinner je je Miraldemont?” Ga regelrecht naar de stal en wees niet bang: die zin temt het wilde paard terstond.”

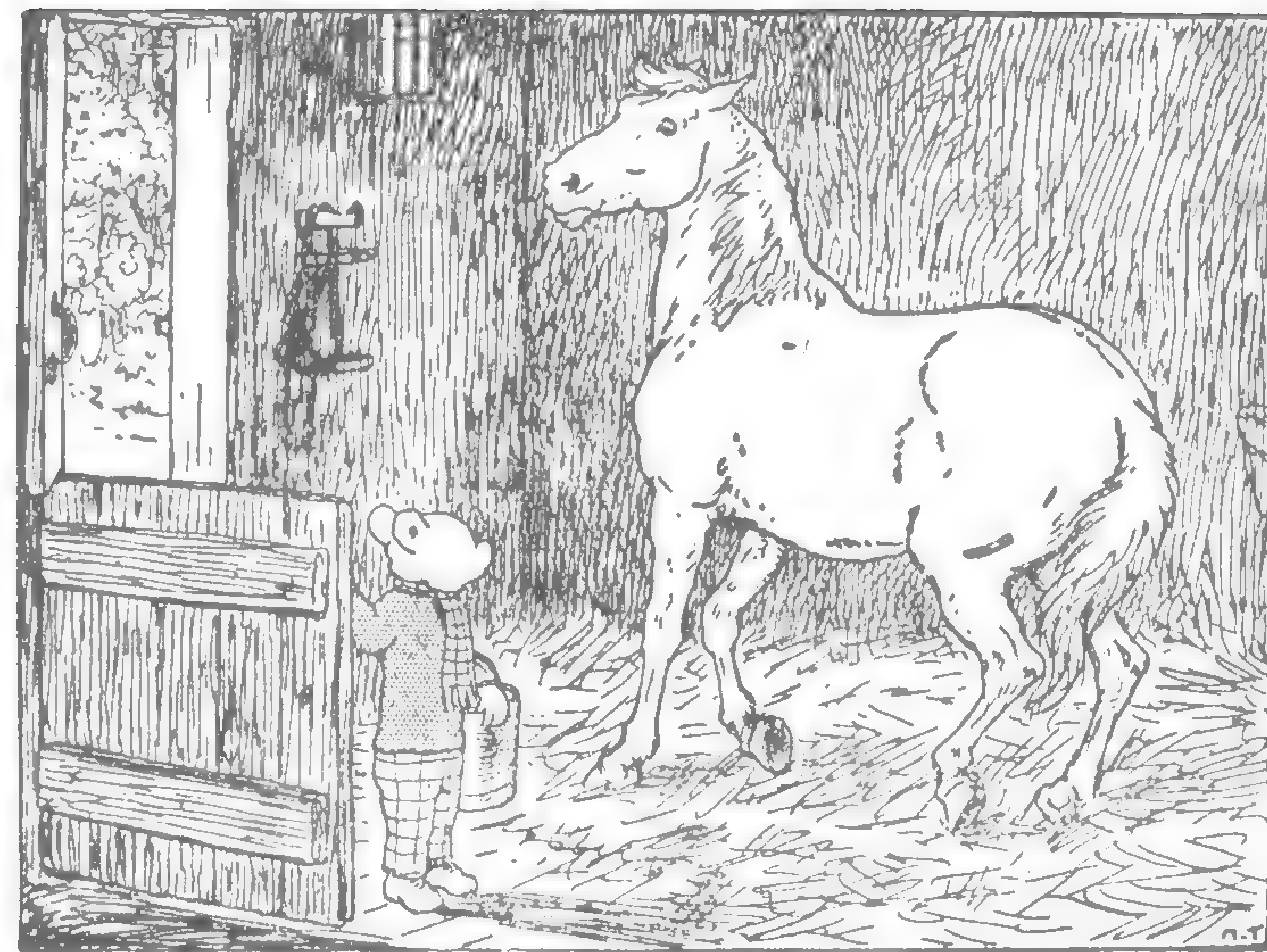
„O, dank je wel,” zegt Bruintje Beer, „maar zeg, misschien weet je nog wel meer.” En Bruintje vertelt van de tovervrouw; hij hoopt, dat het mannetje iets weet, wat ook die macht verbreken zou.

Maar het mannetje zegt: „Helaas, die vrouw kan ik ook niet de baas.”

35. Bruintje ging vlug, gevolgd door de trouwe kat, naar de stal terug. Toen hij weer voor het paard stond, riep hij het toe: „Herinner je je Miraldemont?"

Het paard keek Bruintje aan, met grote, angstige ogen, alsof het zeggen wou: „Och, heb toch mededogen."

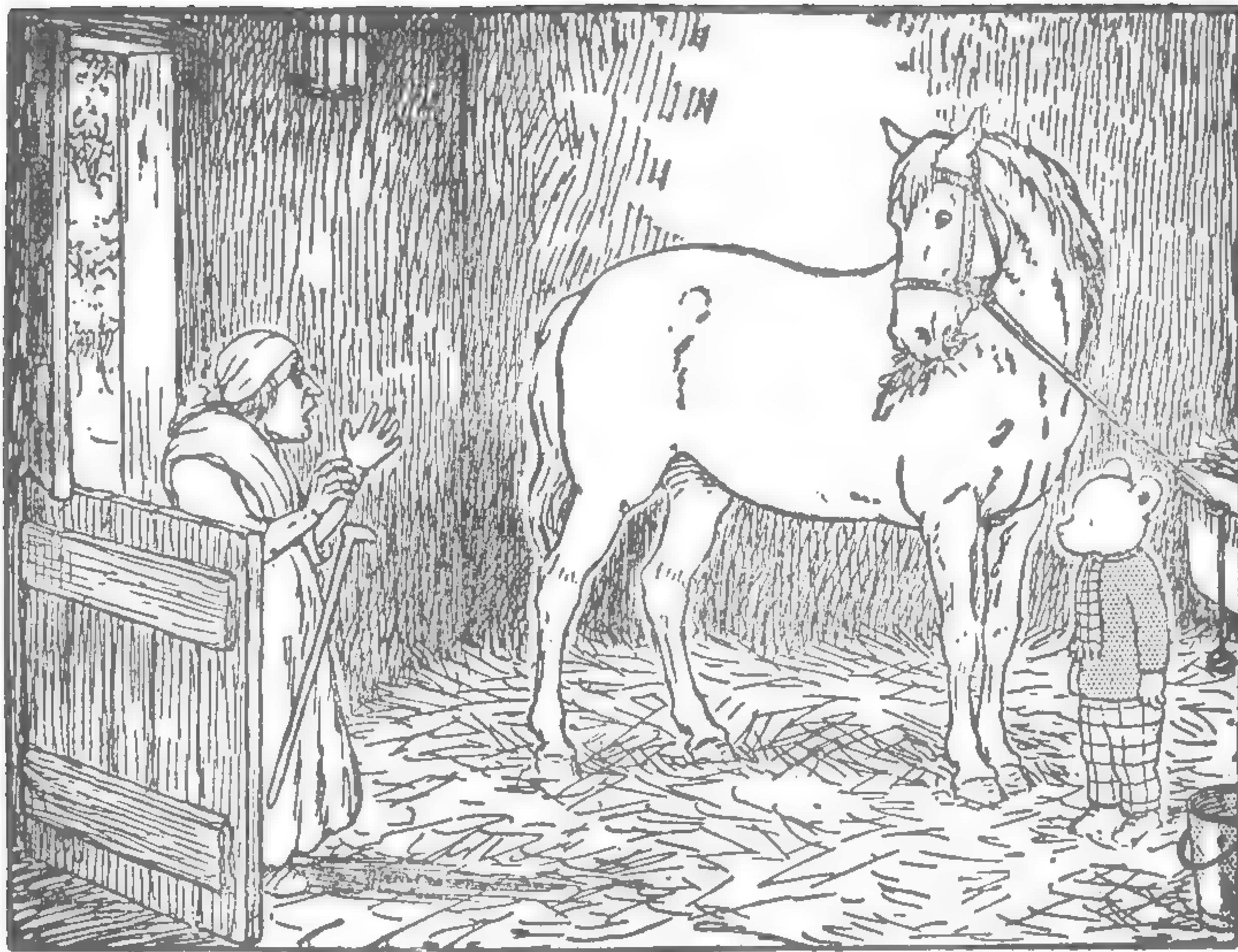

36. Bruintje maakt de staldeur open en durft zo maar naar binnen te lopen. „Vooruit, ga daar staan," beveelt hij met barse stem, en het paard gehoorzaamt werkelijk aan hem.

Bruin bindt het paard vast aan een halster, die hij in de muur gemetseld ziet. Het paard is rustig en verweert zich niet.

Dan gaat Bruintje op zoek naar water, haver en hooi. Alles is volop te vinden. Bruintje denkt: „Ziezo, dat gaat tenminste mooi."

Als Bruintje terug komt in de stal, begint het paard te hinniken en kijkt Bruintje aan alsof het zeggen wil: „Zo, ben je daar al?" Het wil hem zeker vertellen, dat het veel van hem houdt en hem als vriend beschouwt.

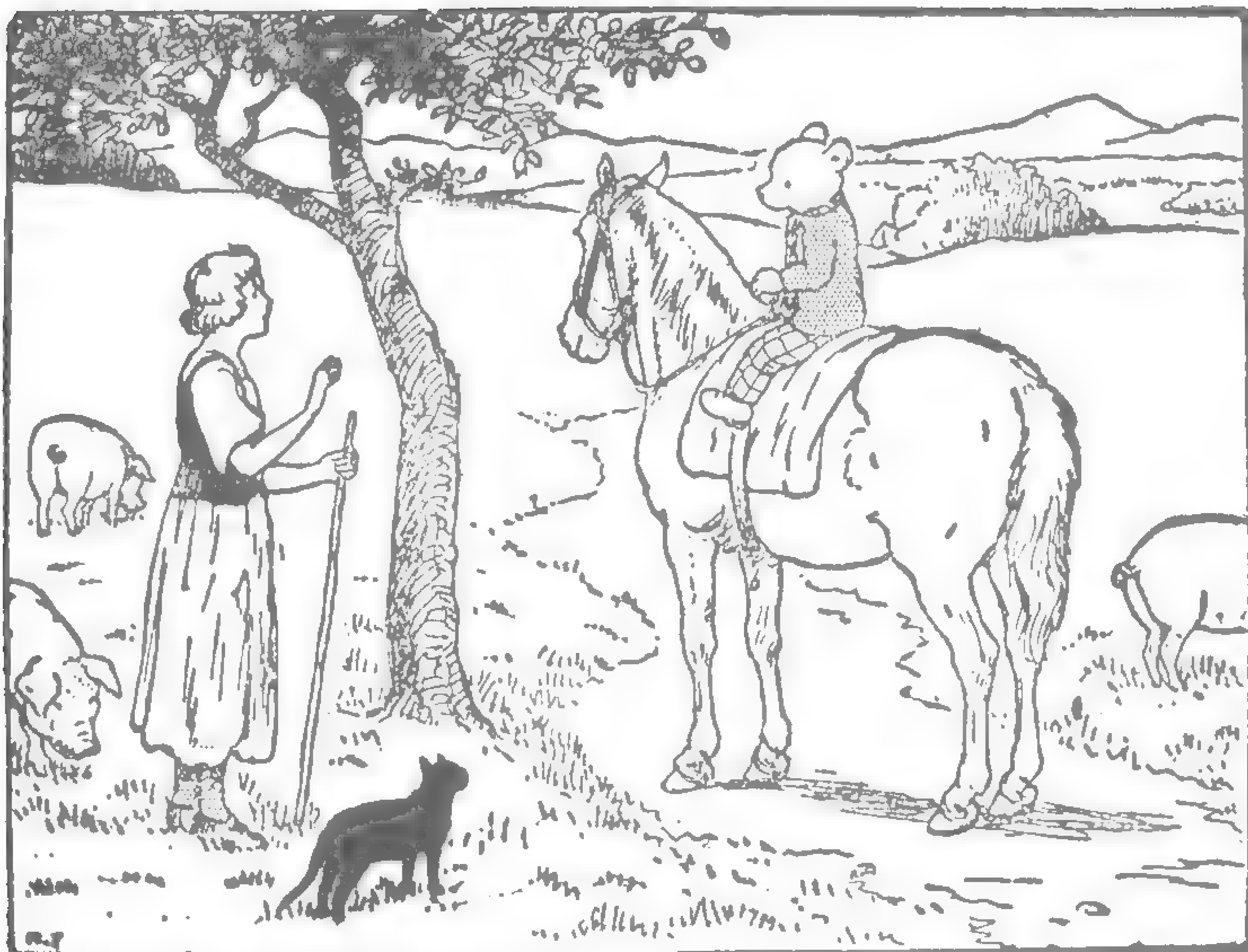
37. Als de oude vrouw komt kijken, hoe het Bruintje is vergaan, blijft ze stomverbaasd bij de staldeur staan . . .

Wat is dat hier? Daar staat Bruintje heel kalm naast het vastgebonden dier. Het paard staat rustig te eten en Bruintje staat er bij . . . . als de vrouw dat ziet, is ze helemaal niet blij, want ze begrijpt niet hoe Bruintje het heeft aangelegd, om dat woeste dier de baas te worden. Ze weet niet welke woorden Bruintje tot het paard heeft gezegd. Zij alleen kan met het dier omgaan, en dat dit Beertje het nu ook kan, staat haar helemaal niet aan.

38. „Goed gedaan," zegt ze echter, als ze met Bruin naar buiten is gegaan. Ze is een beetje in de war er van, dat dit Beertje gedaan heeft gekregen, wat niemand anders kan . . .

Maar dat Beertje wil ze toch niet hier houden. Daarom verzint ze wat anders en begint: „Bruintje, luister goed naar wat ik zeg: morgen mag je weer wat voor me doen; maar vandaag mag je rusten, dan ben je morgen flink en fris en dan mag je op dat mooie witte paard naar mijn oude vriend rijden, wat een heerlijk ritje is. Hij woont achter die heuvel; zijn naam moet je vooral niet vergeten: hij heet Paluimokop. Zeg hem, dat ik je heb opgedragen, om naar de twee zakken met goud te vragen. Het geld komt me eerlijk toe. Lukt het je en breng je het bij mij, dan ben ik heel blij, maar lukt het niet, dan wacht je een zware straf, en daar kom je heus niet af."

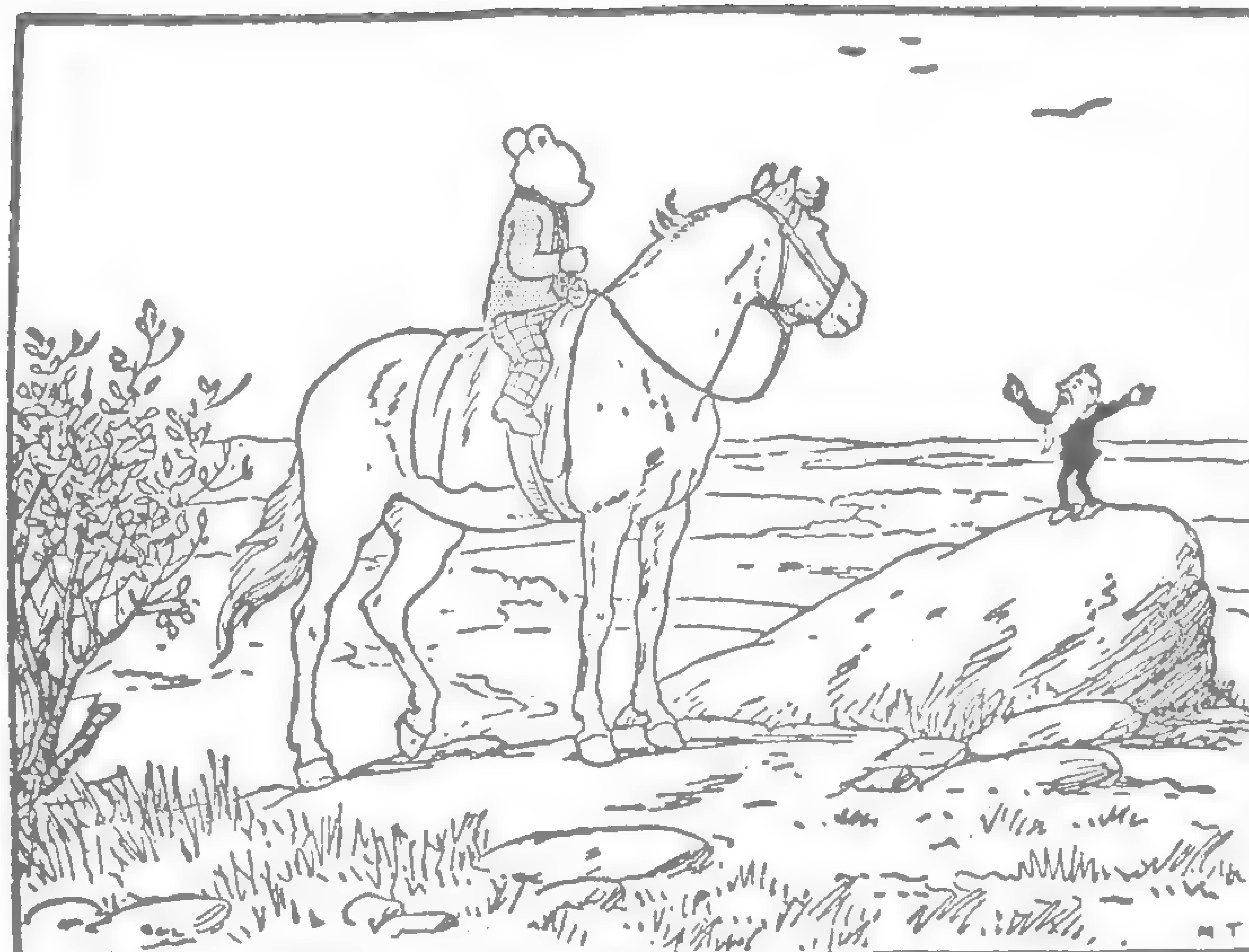

39. De volgende morgen stapt Bruintje op het witte paard en gaat op weg. Daar onder een boom, even voorbij de groene heg, ontmoet hij de prinses, die varkens hoedt.

Blij komt ze Bruintje tegemoet en zegt: „Dat is kras, dat jij dat paard de baas was. Jij bent de eerste, die het lukt dat paard te kalmeren. Maar waar ga je nu heen, zo helemaal alleen?" Ze schrikt als ze hoort, wat Bruin nu moet proberen.

„Och stakkerd," zegt ze vol medelijden. „Daar moet je niet heen rijden. Die opdracht is te moeilijk, heus, want Paluimokop is een wilde reus. Ik weet wel, waarom zij je deze opdracht gaf: je zit haar in de weg. Ze wil van je af."

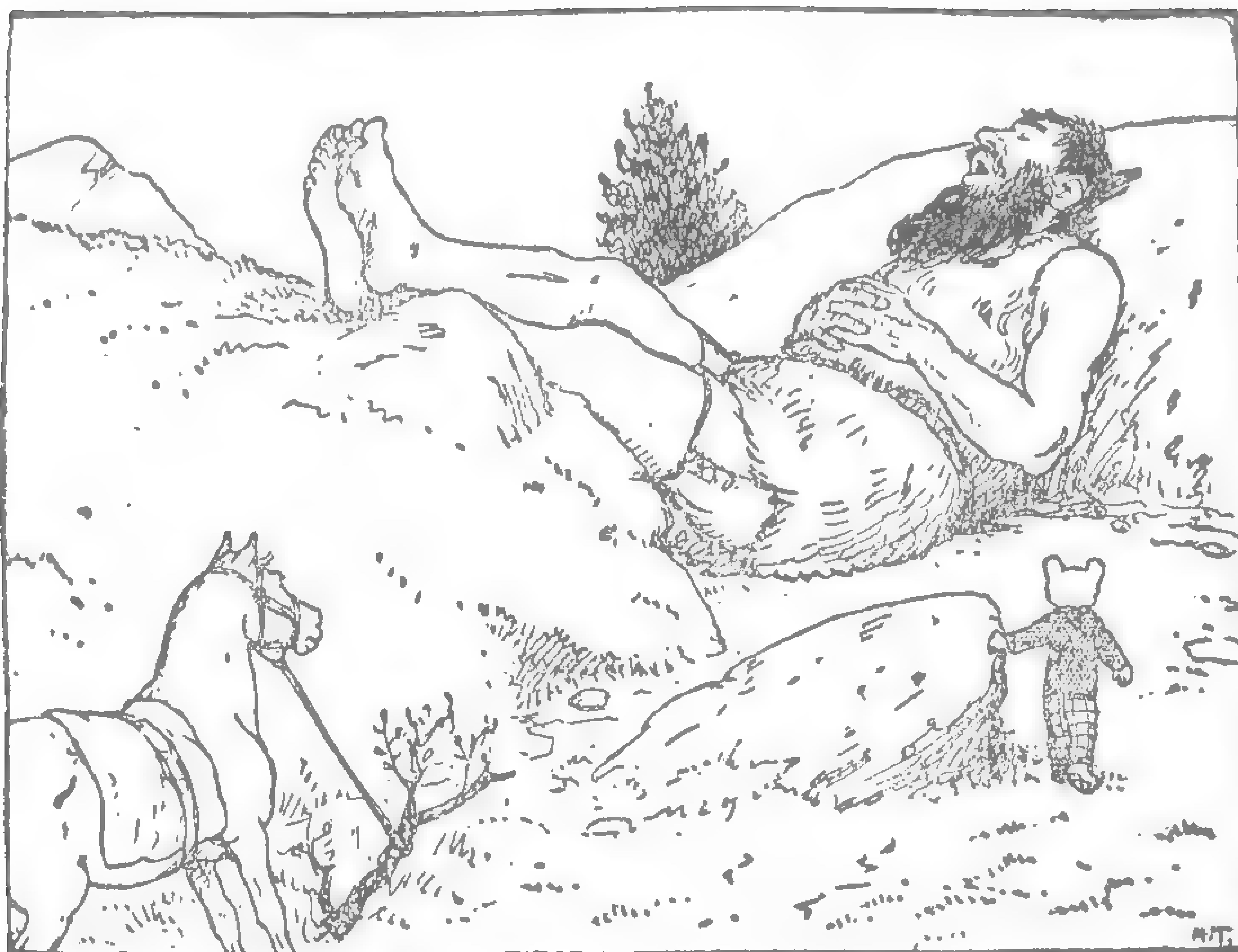
Maar Bruin zegt: „Gaan moet ik in ieder geval, omdat ze me anders straffen zal. Op mijn geluk vertrouw ik maar weer." En moedig rijdt hij weg, die flinke Bruintje Beer.

40. Bruintje reed voort. Het grote paard droeg hem over weiden en heuvels, langs beken en heggen, tot ze een bekende stem iets hoorden zeggen . . . . Bruintje zag zijn kleine vriendje staan. Die riep Bruintje toe: „Zo, het is dus goed gegaan. Ja, die zin helpt altijd goed. Vertel me eens welke opdracht je nu weer vervullen moet."

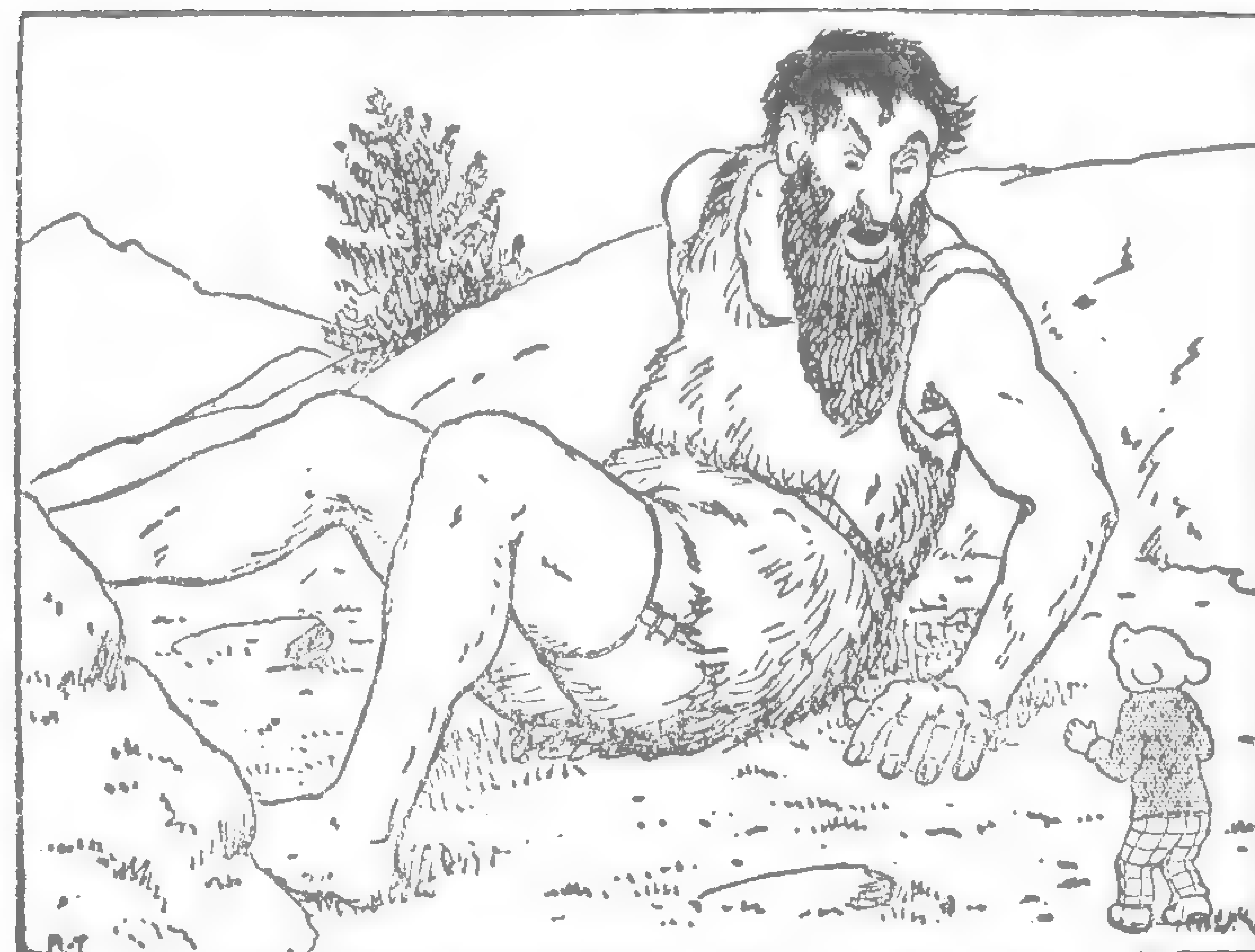
Bruintje zei: „Je komt juist van pas," en vertelde, dat hij op weg naar Paluimokop was.

„O, is dat alles," zei het mannetje meteen, „wees maar niet bang. Ga daar onbevreesd heen, en zeg weer: „Herinner je je Miraldemont?", die zin, die het paard ook verstond. Dan gehoorzaamt ook die grote man, van wie je dan alles gedaan krijgen kan."

41. Bruintje Beer is nu helemaal niet meer bang. Het duurt niet erg lang of hij hoort een rommelend geluid. Hij nadert de heuveltop en daar ligt de grote Paluimokop. De reus snurkt en ligt dwars over de weg. Het paard blijft dadelijk staan en Bruintje denkt: Zo, nu hoef ik tenminste niet verder te gaan.

Hij glijdt van zijn paard, bindt het vast aan een van de struiken en zegt: „Doe jij je maar te goed. Zo'n beetje vers gras kan je best gebruiken."

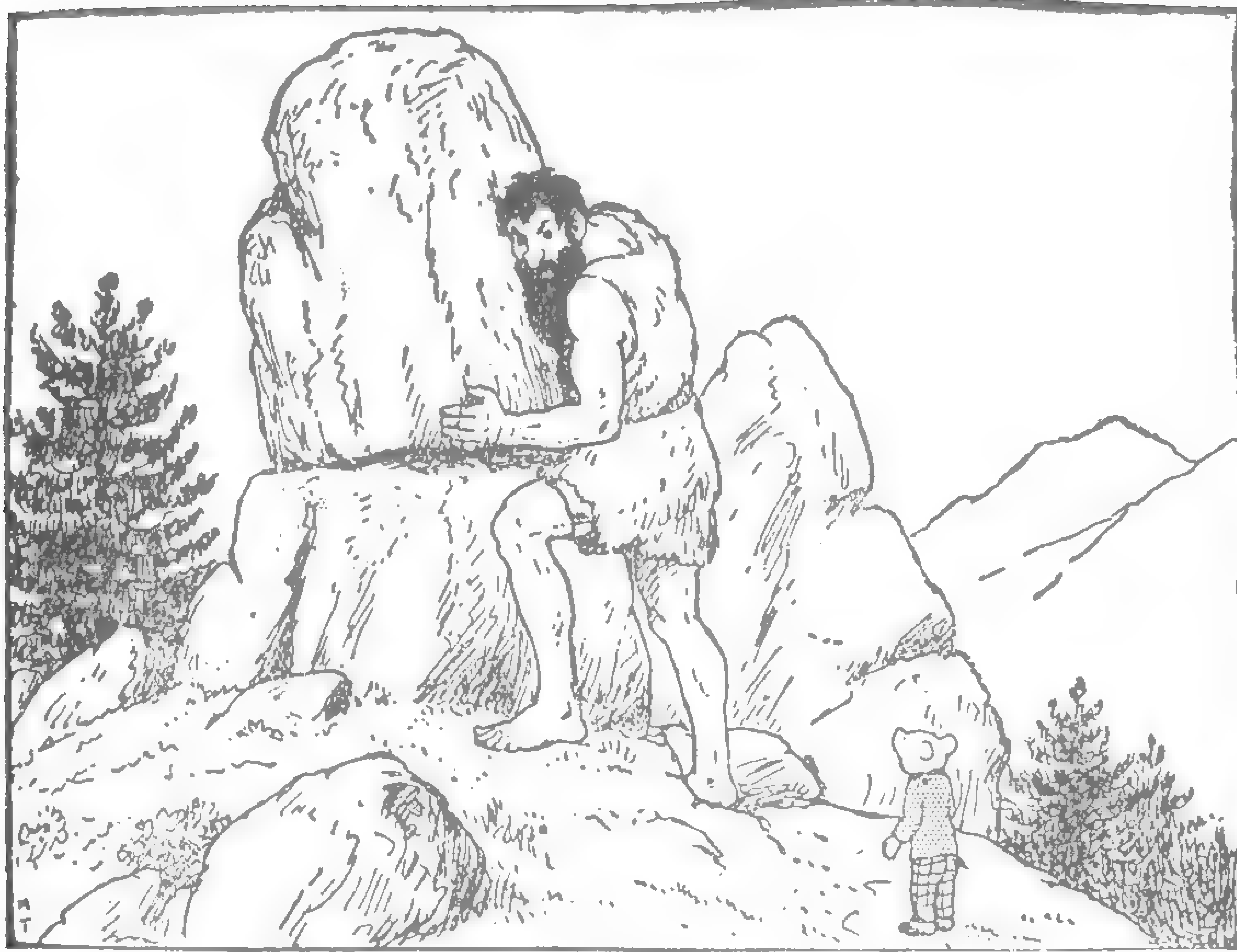

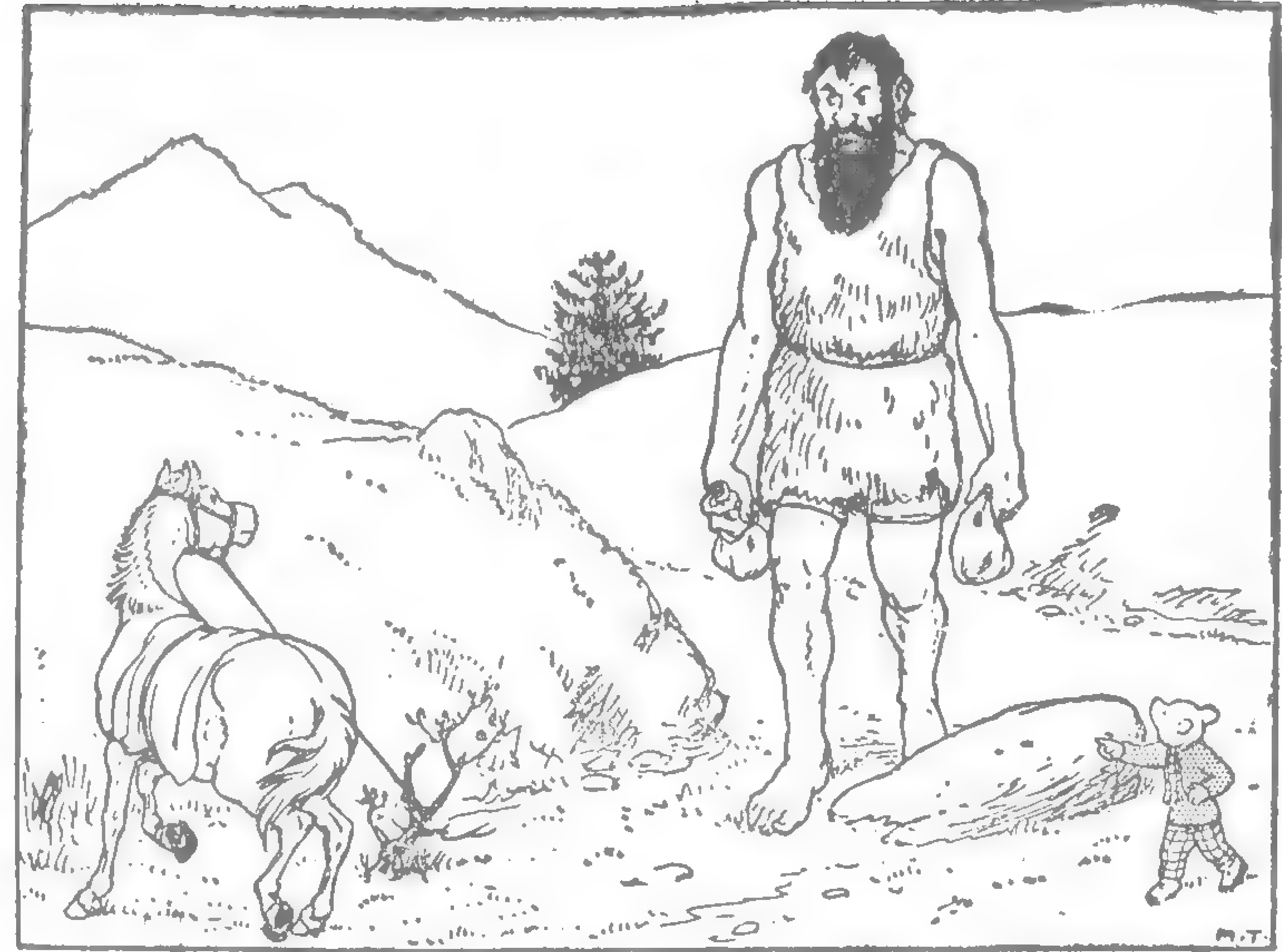
42. Bruintje verzamelt al zijn moed en loopt met grote stappen de slapende man tegemoet.

„Hé daar," roept Bruintje Beer, „word eens wakker, meneer."

Maar Bruintje heeft een zacht stemmetje en de reus schijnt hem niet eens te horen. Hij blijft tenminste slapen en snurken als tevoren.

Dan neemt Bruintje een kluitje aarde en mikt dat op zijn neus . . . en daar ontwaakt de reus. Verschrikt wrijft hij zich de ogen uit en kijkt verbaasd in het rond. Dadelijk zegt Bruintje Beer: „Zeg herinner jij je Miraldemont?" Verbaasd kijkt de man naar die kleine Bruintje Beer en heel vriendelijk zegt hij: „Wat wilt u van me, jongeheer?"

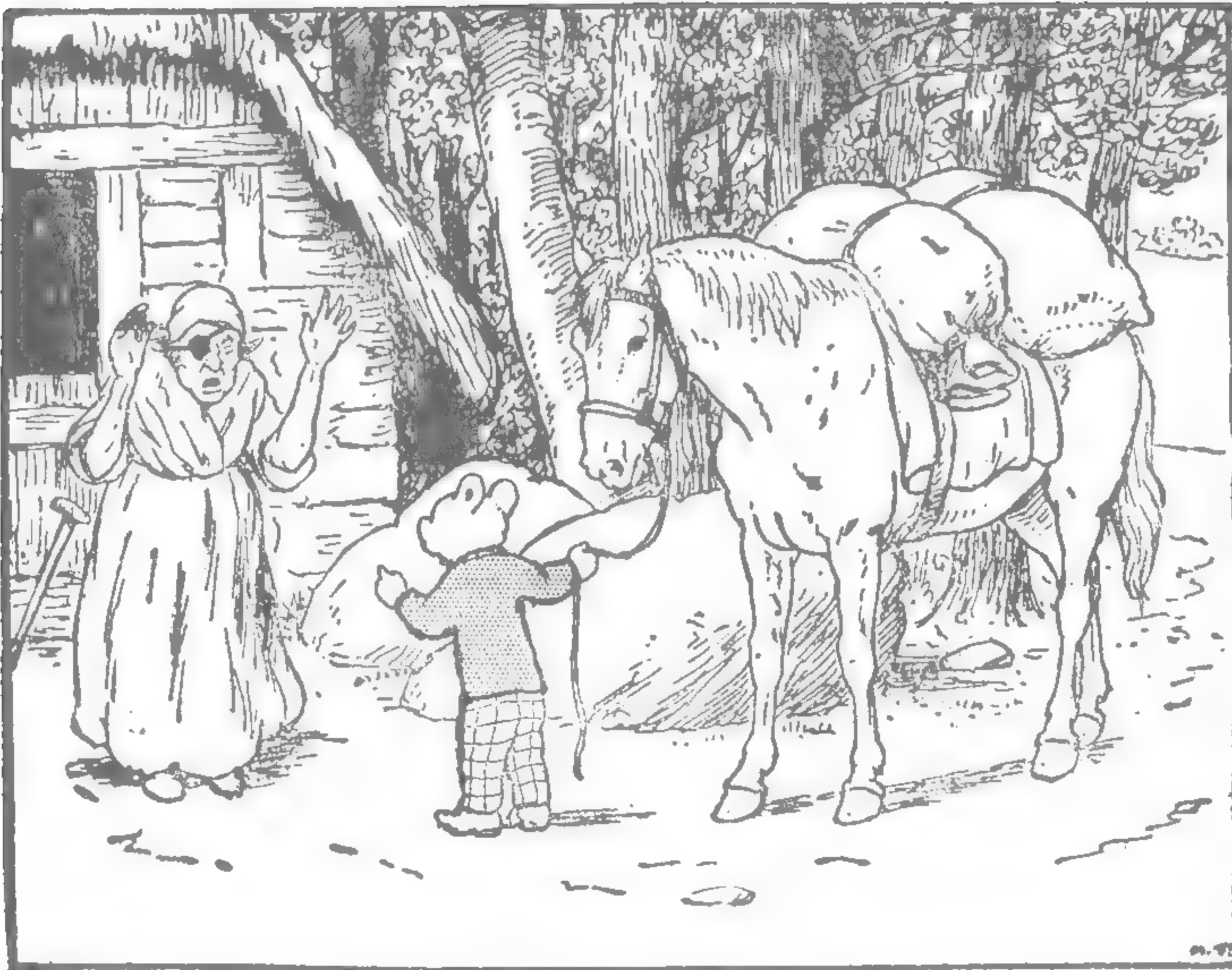
43. Vrijmoedig vertelt Bruintje de reus, dat de oude vrouw hem stuurt om twee zakken goud te halen. De reus zegt: „Dat is meer dan ik heb afgesproken. Zoveel moet ik haar niet betalen. Dat doe ik niet . . ."

Onmiddellijk zegt Bruintje weer: „Herinner je Miraldemont . . . ." „Hou op!" roept de man. „Ik haal het geld terstond. Ik zal het wel geven, hoewel het te veel is. Wacht maar even."

Hij gaat naar een vreemd gevormde rots, die uit twee stukken blijkt te bestaan. De reus pakt het bovenste stuk aan en tilt dat zware rotsblok op, alsof het licht was als een veer. Twee zakken haalt hij er onder vandaan en dan zet hij het rotsblok weer neer.

44. Zo sterk is die reuzenman, dat hij de twee grote zakken vol goud met gemak dragen kan. Bruintje vraagt hem beleefd, als hij hem de zakken geeft: „Och wilt u zo vriendelijk zijn, de zakken op mijn paard te binden? Ik kan dat niet, want ik ben nog zo klein."

Het paard wordt onrustig als de reus de zakken op zijn rug vastbindt. Hij beschouwt de reus zeker niet als vrind.

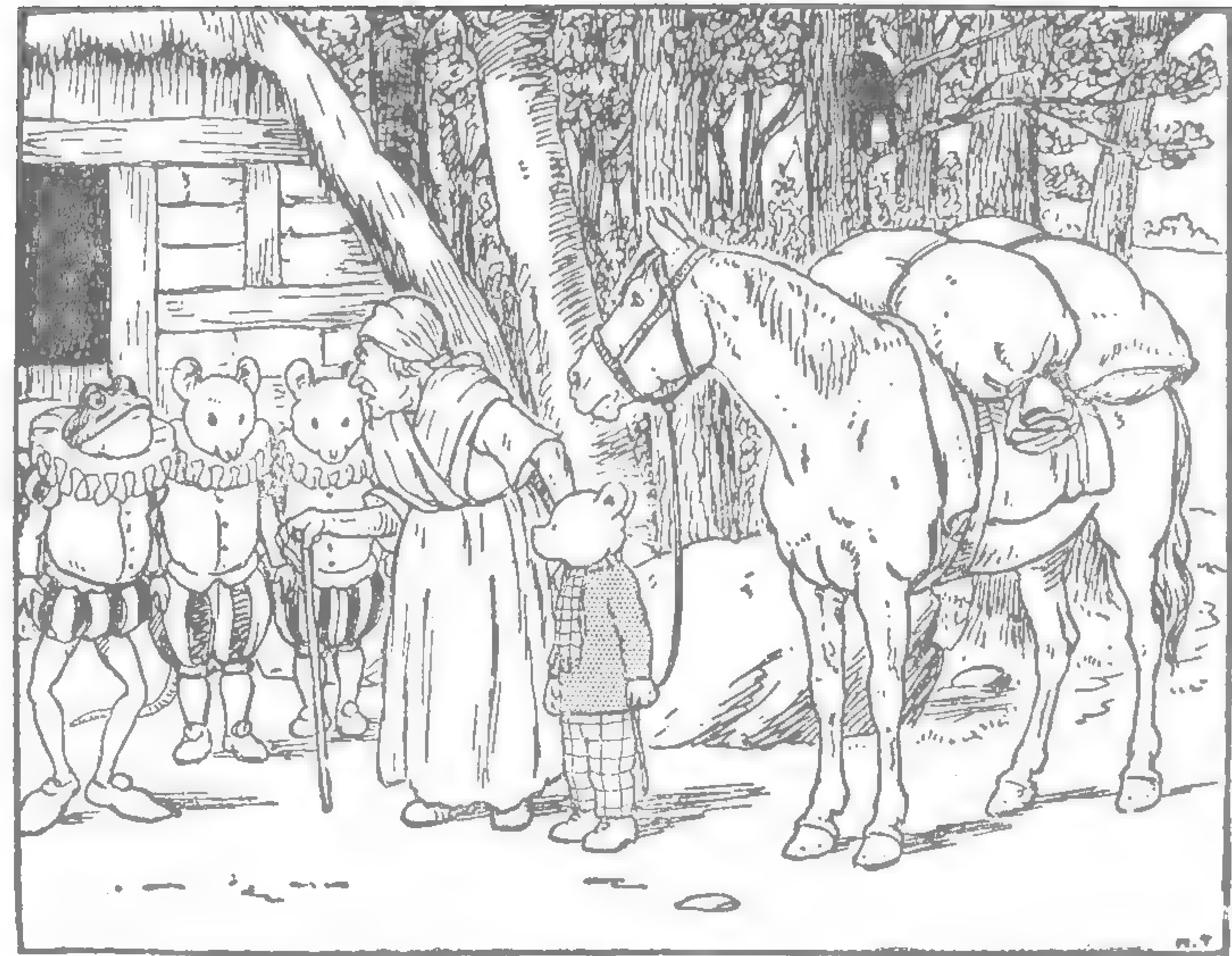
45. Overgelukkig rijdt Bruintje naar het huis van de oude vrouw met zijn kostbare vracht. Hij is blij, dat hij ook deze taak weer netjes heeft volbracht.

De vrouw schrikt als ze Bruintje ziet. „Ik heb het goud," roept Bruintje haar toe, „schrikt u dus maar niet."

Is het Bruintje toch weer gelukt? Ja, daar ziet ze de zakken met goud. De vrouw is zo verbaasd dat ze de stok laat vallen, die ze altijd zo stevig in haar hand geklemd houdt.

Dan zegt ze: „Hoe kreeg je dat gedaan?" „O," zegt Bruintje, „er was niets aan. Ik vroeg de reus er om en hij ging het dadelijk halen. Hij vond het heel gewoon, dat hij u moest betalen."

„Jij bent knap, hoor kleine beer; toch begrijp ik niet hoe je het deed .... Maar kom, je zult wel dorst hebben. Mijn bedienden maken een frisse dronk voor je gereed."

46. Hard stampt ze met haar stok op de grond: één-twéé-drié! Even kijkt ze in het rond en zie! Daar staan ze weer: de kikvors, de rat en de muis. In een rij staan ze voor het kleine huis.

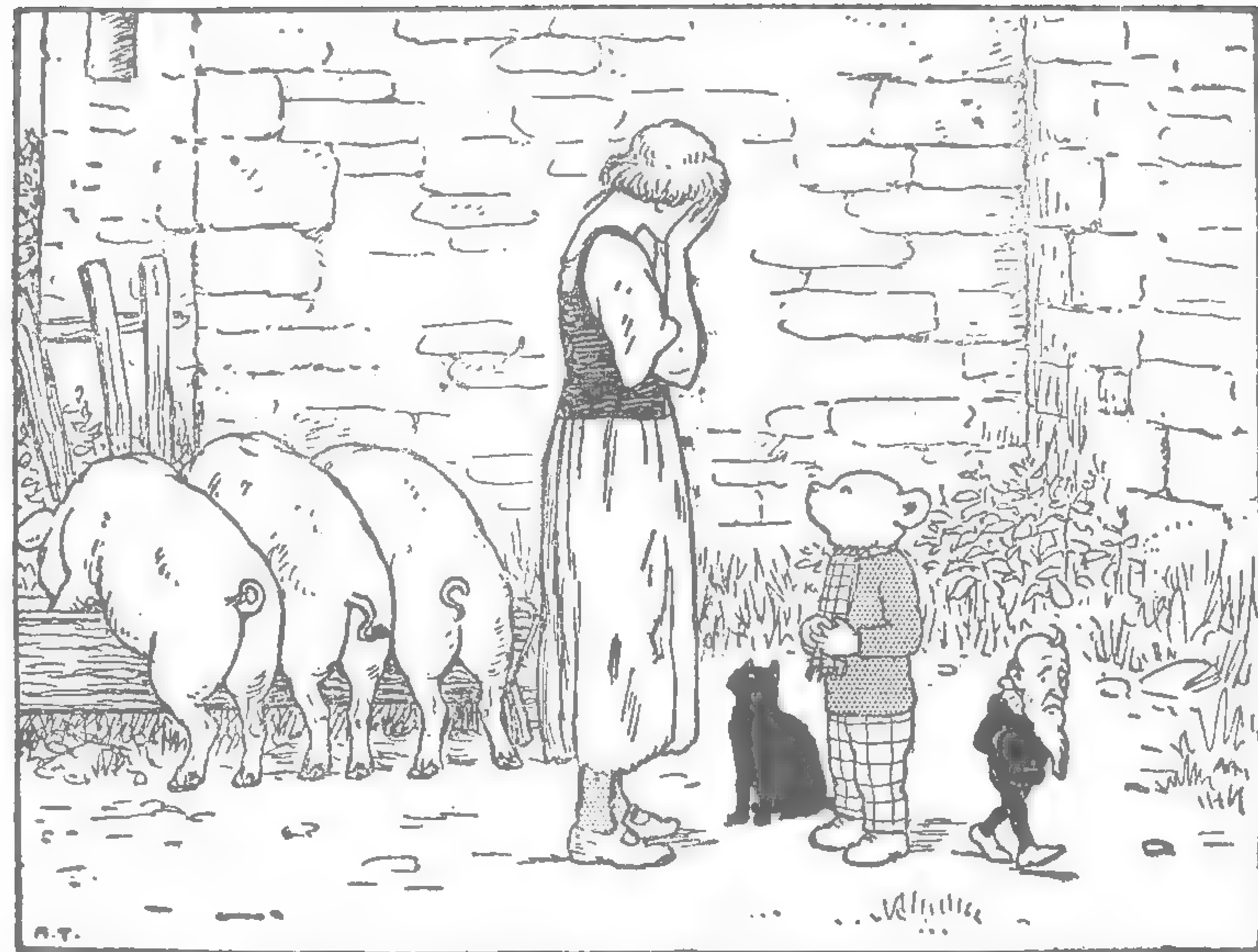
De vrouw beveelt: „Breng het paard naar de stal, doe het goud in de kist, maar breng eerst wat van mijn lekkerste drank voor mijn kleine vriend. Dat heeft hij echt wel verdiend."

47. De kikvors bracht de drank voor Bruintje Beer. Maar toen herinnerde Bruintje zich weer, dat de prinses hem gewaarschuwd had. Hij durfde niet drinken van wat er in dat glaasje zat . . . .

De kat, die in een boom zat, hoorde alles wat de vrouw vertelde en toen ze zag, dat Bruintje niet wist wat hij moest doen, snelde ze hem te hulp. Ze gleed uit de boom en liep vlug over de grond, vlak langs de plek, waar de oude vrouw stond.

De vrouw zei: „Hé, wat is dat?" Ze keek even om en zei boos: „Die nare kat! Het is tijd dat het dier die streken worden afgeleerd." Zodra ze zich had omgekeerd en er dus niet op Bruintje werd gelet, goot hij het glas leeg op de grond. Het was die goede poes, die hem ditmaal had gered.

48. De oude vrouw, die niet heeft gezien, wat Bruintje heeft gedaan, is tevreden haar huisje binnengegaan. Ze denkt. dat Bruintje de drank heeft opgedronken, die hem werd ingeschonken.

Bruintje gaat op zoek naar de prinses, die de varkens hoedt. Hij wil haar vertellen, dat hij de reus heeft ontmoet en dat alles zo goed is gegaan. Daar ziet hij het meisje huilend staan en naast haar loopt het kleine mannetje uit het bos heen en weer.

„Och, och," klaagt hij tot Bruintje Beer, „wat kunnen we toch doen om die betovering te verbreken? Nog steeds hebben we het niet verder gebracht. Hoe ontnemen we die vrouw haar toverkracht? Ik weet het niet, hoewel ik het al in heel veel boeken heb nagekeken!"

49. Bruintje denkt: „Zo kan het niet langer gaan." Hij trekt de stoute schoenen aan en gaat moedig naar de oude vrouw. Als hij voor haar staat zegt hij: „Och, beste mevrouw, is het niet mogelijk dat u die koningin weer vrij laat? De arme prinses heeft zo'n verdriet, dat ze nu nooit haar moeder ziet."

Spottend lacht de oude vrouw. Ze zegt: „Smeek jij om de vrijheid van de koningin? Nu, die geef ik haar gauw, als jij, die toch zo knap bent en tot alles in staat, mijn naam raadt. Niemand weet, hoe ik heet. Maar ik verander de witte vogel onmiddellijk weer in de koningin, als jij me morgen mijn naam op kan geven. Raad je het niet, dan moet je voor mij blijven werken, je hele leven."

50. De vrouw neemt Bruintje bij de hand en zegt: „Ik breng je naar een stille plek, waar je rustig na kunt denken. Raad je mijn naam, dan zal ik allen, die ik in mijn macht heb, de vrijheid schenken. Driemaal mag je morgen raden, denk daarom, als ik het antwoord halen kom."

Eenzaam zit Bruintje daar in dat stille vertrek; de vrouw sluit de deur met de sleutel af. Ze begrijpt er niets van, dat Bruintje niet in slaap is gevallen, door de drank, die ze hem gaf . . . .

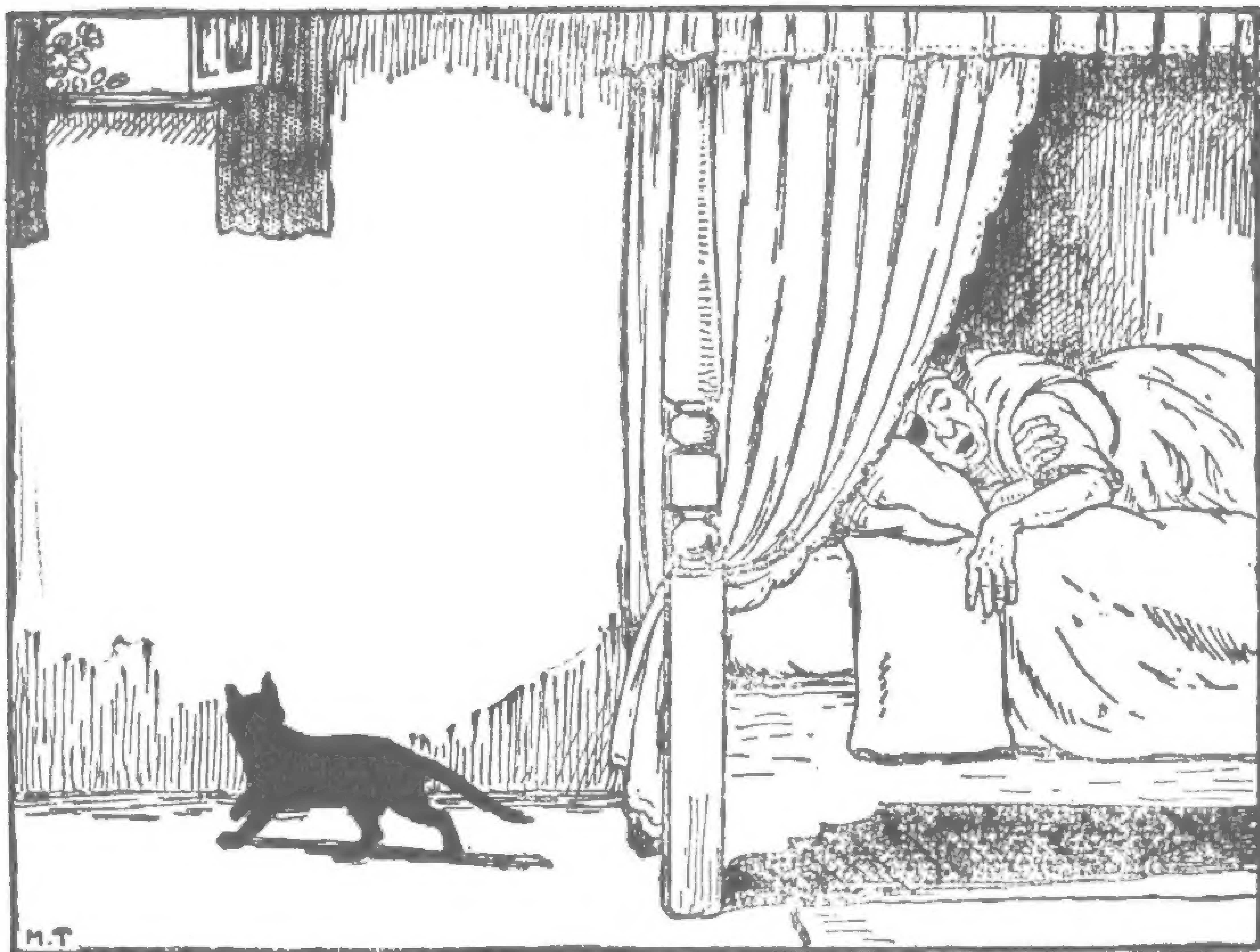
51. Poes, die alles heeft gehoord wat de oude vrouw met Bruintje heeft besproken, zit aandachtig rond te kijken, of ze niet een opening kan vinden om Bruintje door te bereiken.

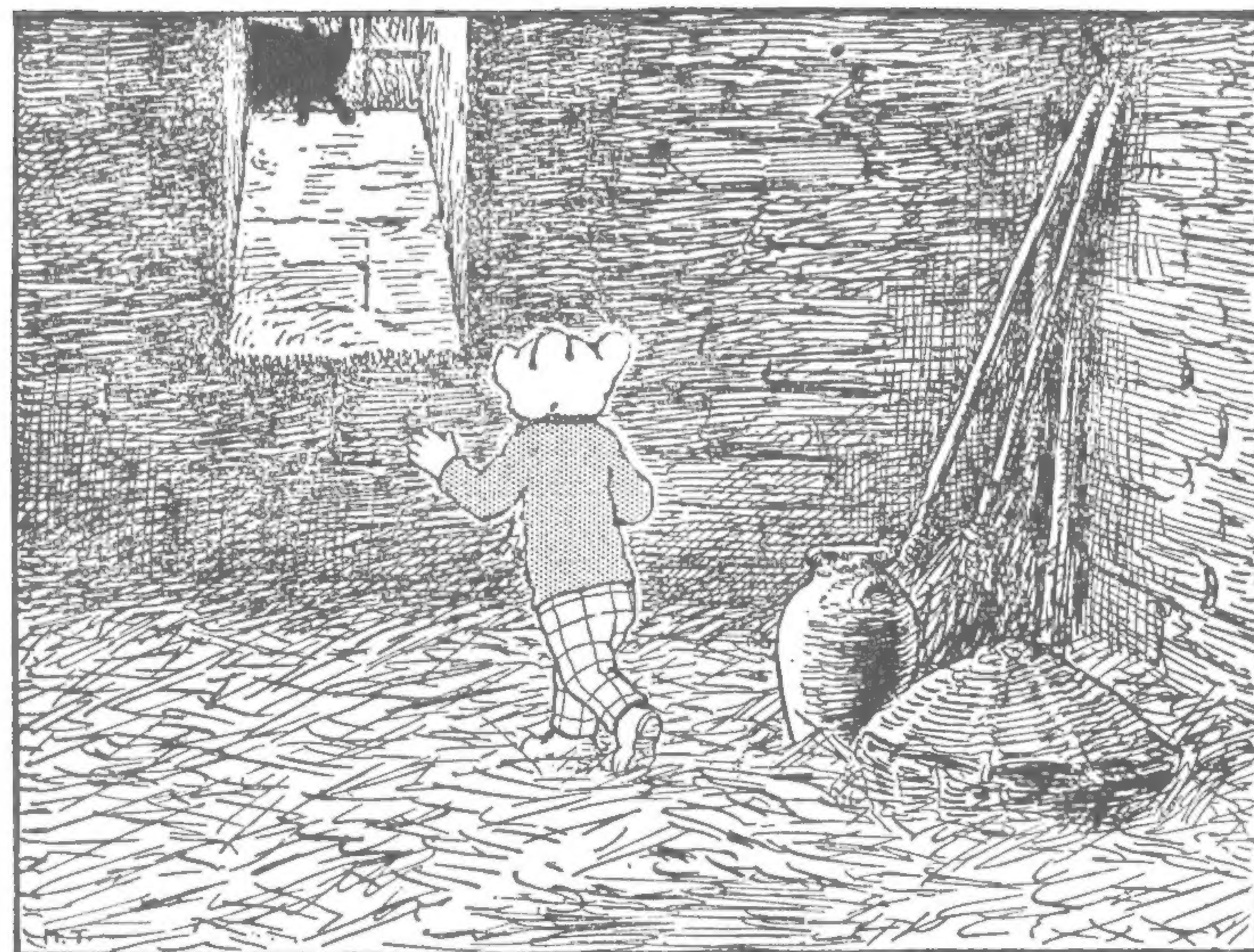
Daar ziet Poes een raampje in de muur: met één sprong zit ze op de vensterbank van steen en dan kijkt ze door het raampje heen. Ze ziet een slaapvertrek . . . zou Bruintje Beer daar zijn? Nee, ze ziet hem niet. Toch zal ze maar naar binnen gaan, misschien kan ze Bruintje vinden daar vandaan.

52. Poes springt op de grond en kijkt in de kamer rond. Niemand bevindt zich daar; wel hoort ze iemand lopen en Poes denkt: „Ik verberg me maar." Vlug kruipt ze onder het bed.

Een ogenblik later komt de oude vrouw binnen. Ze heeft geweldig veel pret. Ze lacht en danst door de kamer heen. Natuurlijk denkt ze: ik ben alleen . . . . en ze weet niet, dat Poes alles hoort en ziet . . . . Hardop zegt ze: „Nee maar, dat is fijn! Die Bruintje kan nooit raden hoe ik heet. Mijn naam is Toveratrijn! Gelukkig is er niemand, die het weet."

53. Poes, onder het bed, heeft haar oren wijd opengezet, zodat ze precies hoort, wat de vrouw zegt; ze verstaat ieder woord en nu ze weet, hoe de vrouw heet, moet ze zorgen dat ze die rare naam niet vergeet.

Daarom wil ze zo vlug mogelijk naar Bruintje toe gaan. Maar Poes is verstandig en ze houdt zich schuil tot de oude vrouw begint te snurken. Dat lijkt wel Indianengehuil. Wat een lawaai! Maar dat is juist goed, nu Poes ontsnappen moet . . .

Poes sluipt zachtjes onder het bed vandaan, en dan komt ze, met één sprong, op de vensterbank aan.

Verder maakt Poes geen enkel geluid; in een oogwenk is ze het venster uit.

54. Nu gaat Poes op zoek naar Bruintje Beer. Waar zou die zijn? Poes loopt eerst wat heen en weer, dan sluipt ze om de muren van het huis en bij ieder venster blijft ze staan en miauwt zacht . . . En ja, net als ze had verwacht, hoort ze opeens de stem van Bruintje Beer. „Lieve Poes, ben je daar eindelijk weer?"

Poes fluistert: „Bruintje, ik weet hoe ze heet. Vind je dat niet fijn? Onthoud het goed, de naam is Toveratrijn. Ze heeft het zelf gezegd, dus zal het wel zo zijn!"

O wat is Bruintje blij!

Hij roept zachtjes: „Dank je wel, lieve Poes. De knapste poes van de wereld ben jij!"

55. De volgende dag, klokslag twaalf uur, komt de oude vrouw bij Bruintje Beer. Spottend vraagt ze: „Nou, hoe heet ik ook al weer? Drie maal mag je raden. Kom, zeg op!"

Bruintje staat daar rustig en kijkt de vrouw kalm aan. Dan zegt hij duidelijk, opdat ze hem goed zal verstaan: „Ik raad maar één maal, omdat ik zeker weet, hoe u heet . . ."

Angstig kijkt dan de vrouw: zou dit hem weer lukken? Zouden dan al haar lelijke plannen mislukken? Weet hij haar naam? Zou het werkelijk waar zijn? Dan hoort ze Bruintje zeggen: „Uw naam is Toveratrijn!"

56. Even blijft het stil . . . dan geeft de oude vrouw een gil en roept woedend uit: „Hoe weet je, dat ik zo heet? Hoe kan jij iets weten, wat niemand weet?" Maar nog voordat Bruintje antwoord kan geven, staat hij van schrik te beven, want hij hoort een rommelend, krakend en dreunend geluid . . . de vrouw is opeens verdwenen . . . Vlug holt Bruintje door de deur, die de vrouw open liet staan, de kelder uit.

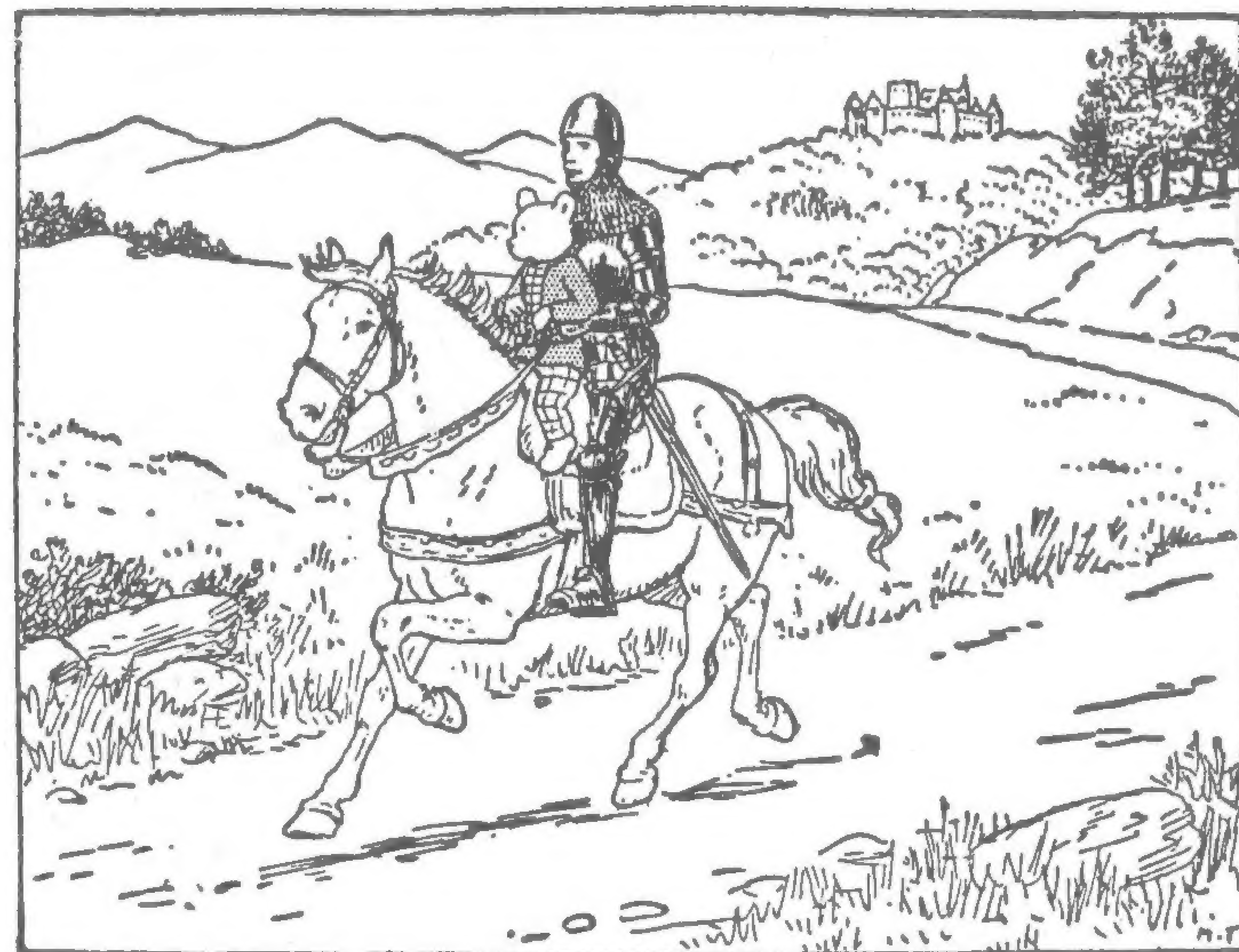
„Gelukkig, ik ben vrij", denkt Bruintje Beer, maar dan opeens weet hij helemaal niets meer . . .

57. Wanneer Bruintje zijn ogen opslaat, ziet hij, dat de kat met de arme prinses bij hem staat. Hij hoort het meisje zeggen: „O moeder, dit is Bruintje, die ons allemaal heeft gered. Door hem is alles ons teruggegeven, zodat we weer onbezorgd kunnen leven. De oude vrouw is er ook niet meer, dat hebben we allemaal te danken aan Bruintje Beer."

Bruintje kijkt verwonderd om zich heen: hij ziet een kasteel, een grasveld, mooie, dikke bomen en een prachtig geklede dame die nu heel dicht bij hem is gekomen . . . Ze draagt een kroontje op haar hoofd en op haar mantel zit hermelijn, dat zal dan zeker de koningin wel zijn . . .

Bruintje had niet gedacht, dat hij door de naam van de vrouw uit te spreken, haar tovermacht kon verbreken . . .

58. Heel dankbaar is de koningin, als ze hoort dat Bruintje haar en haar dochter en al haar bedienden heeft bevrijd. Ze zegt: „Lieve Bruintje Beer, blijf bij ons voor altijd. Ik zal je alles en alles geven. Ik beloof je hier een heel gelukkig leven."

Maar Bruintje zegt: „Och lieve koningin, daarin heb ik helemaal geen zin. Ik wil liever zo gauw mogelijk naar mijn Vader en Moeder toe. Dat staat u me toch wel toe."

De koningin zegt: „Hoe zou ik je dat kunnen weigeren, nu je zoveel voor ons hebt gedaan. Begeleid door de Zwarte Ridder, mag je dadelijk naar huis toe gaan."

En toen duurde het niet lang meer, of Bruintje was weer thuis bij Vader en Moeder Beer.

3.50

